

ro ad aliud facit mihi bubiacionē. ¶ Primum placet
 qd bicat in mente nō ēē materialē suppositionē qz
 ibi pceptus sūt resoluti et isti in voce s̄ hō est no-
 men corrit ista in mēte iste terminus est nomē de-
 monstrato et intellecto termino s̄ scripto hōi bubiatio
 aut circa id qd d. suppositionē mālē ēē ad placitū
 ex ipositionē spālī qz qd peculiarē est nō oīb9 cōpe-
 rit s̄ oīs terminus se ipm significat q nō est impo-
 sitio spālīs sed potius vī aut impo sitio generalis
 aut nā cuiuslibet termini. Secundo dictū suū est
 mihi bubiū qz libō supponēs mālī est spēs de p-
 dicamēto q̄litas qz hō est spēs p̄dicamētū s̄ bēl
 est vera et nō nisi vī supponit mālī qz hō vī suppo-
 nens mālī est spēs p̄dicamētū s̄ bēl. Et vīo bubi-
 to in vno suo dicto non antea relato addit. n. qz li
 oīs est terminus sine categoriaticis et categori-
 maticis primū cū nō supponit pro se. secundū est cū
 pro se supponit. Sed qz implicat nā terminus
 categoriaticus b3 p̄p̄tū significatū sineatego-
 rematico vero nō b3 p̄p̄tū significatū. Si ergo
 idē terminus numero est categoriaticus et sineate-
 goricus idē terminus numero bēbit p̄p̄tū si
 significat et non bēbit p̄p̄tū significatū. Itē suffi-
 cit vī ipse putant termino categoriaticus ali-
 qd significare s̄ vltima s̄ oīs qz significet et se et qd
 s̄ istē. Et qz nō significat p̄ depēdētā ab aliq termin-
 no et sic relatiua et verba nō sunt termini catego-
 rematici qz sit terminus simplex. Quare altera
 dū opinio trāscat. Et s̄ opio ludouici māua
 nī qz dialecticā in ginnasio nro p̄fessus est i qdā sua
 qōne quā fecit in hac mā terminus cū petro nō ba-
 ri suppositionē mālē. S̄ nō negant has p̄pōnes
 qz cōitē p̄cedunt iste terminus aīal est gen9 hō est no-
 men ibi vī n. illas ēē agnatas et veras Et qz li hō et
 si aīal nō supponit p̄dicit nec mālī s̄ ponit loco
 subiecti supponētis s̄ si qz scriberet istas est in-
 diuisibile p̄ qz cū p̄bra s̄ istas nō supponit s̄ po-
 nit loco subiecti supponētis qz loco hui9 dictionis
 istas. Et cū b3 iste terminus aīal est gen9 aīal nō
 supponit s̄ ponit vī bēis pro qz subiectū suppo-
 nit. Qd est li terminus s̄ si qz scriberet. Ista figu-
 ra Δ est triangulus nō supponit figura illa Δ s̄ po-
 nit vī intelligas p̄ qz supponit li figura qz dicitio est
 subiectū. Et sic p̄cedebat aliqd ponit oīone qd nō
 est pars oīonis s̄ ponit loco p̄tis oīonis qd si nō
 bēs p̄conueniēt est opio multū p̄babit. ¶ Tercia
 istas opiniones imaginari sum aliā vī dīcēdo nō
 bari suppositionē mālēm et qz oīs terminus catego-
 rematicus i oīone posit9 supponit si verba trāsit
 supra eis supposita s̄ tertia vīa. Et vltim9 qz iste
 sūt vere b3 est spēs iste terminus aīal est gen9. S̄
 nota qz li hō nō est totale subiectū nec illud iste ter-
 minus aīal in ēē p̄pōne vīa bēuitatē cā sic dicitur.
 Et si tu quis de toto subiecto dīcā qz subiectū ipi
 citū p̄me p̄pōnis et suus sensus est iste. Et termin-
 nus significat rem qz est hō est spēs vbi p̄ qz li hō
 supponit p̄sonalī quā opinionē si placet teneas.
 ¶ Quinta vero positio ab his quatuor disparata est
 vīa cōis bāris suppositionē mālē qz b3 aristo. i p̄-
 p̄m. caronis et caroni nō sūt nota s̄ casus nostri.
 Et d. porphirio qz h3 est spēs aīal vero gen9.
 Itē et b3 aristo. in p̄dicamētis albi spēs coloris
 ēē dīcīm9 qz ēēnt false nisi baref suppositio mālīs.

Et qz in hac mā nō sūt demonstratiōes iō nollo sol-
 uere argumenta petri māmani cū ipse iā soluerit
 arguā nūc aducta demonstratiōis aristo. et porphirū
 s̄ dīcisse p̄ breuiloquū. ¶ Et ad p̄m9 bus refle-
 cto argumentū deinde soluo: qz dato illo arguendi
 mō sequit qz subiectū hui9 p̄pōnis hō est aīal non
 ēē spēs qd p̄bo qz non pōt subiectū hui9 p̄pōnis
 p̄dicari de plurib9 s̄ p̄se co mō terminus est spēs
 quo pōt de plurib9 p̄dicari qz subiectū hui9 p̄post
 tiōis nō est spēs. Ideo soluo negādo istud argu-
 mētū nō pōt iste terminus hō vī mālī accipit d p̄la-
 rib9 p̄dicari s̄ p̄se terminus est spēs co mō qz pōt
 p̄dicari qz non pōt iste terminus mālī sup̄tē spēs.
 Et nō est qz in minori in sumis s̄ qd dīco posse p-
 dicari in maiori vero actu p̄dicari iō non sit bona
 p̄ntia. s̄ si vis eā valere sic argumētare non pōt
 terminus mālī sup̄tē de plurib9 p̄dicabilis s̄ ter-
 minus nō est spēs qz pōt de plurib9 p̄dicari qz iste
 terminus hō mālī sup̄tē pōt ēē spēs s̄ tūc nega-
 tur maior. Alio. n. est dicere nō pōt terminus mālī
 sup̄tē p̄bo p̄dicari. Et aliud nō pōt terminus
 mālī sup̄tē de plurib9 p̄dicabile sic aliud est b-
 cū nō pōt albi ēē nigrū aliud vero non pōt albi
 est denigrabile. et sic p̄ ad p̄m9. Ad scdm̄ alterā
 dū vī p̄cedere qz nō p̄uerit terminus mālī sup̄tē
 cū sibi sibi i suppositiōe p̄sonali qz d. qz li hō mālī
 sup̄tē est spēs de p̄dicamēto q̄litas et p̄sonalī est
 spēs de p̄dicamēto substantiē. S̄ ego alī dīcēre qz
 s̄ terminus supponit mālī tū p̄uerit cū sibi similis
 supponētē p̄sonalī. Itō ar est qz p̄uerbitas non
 accipit a suppositiōe s̄ a significatiōe s̄ igit sup-
 ponat bīueritūde in vtriusqz illoz idē eodē mō
 significat oīa. s̄ significata iā p̄sonalia qz mālīa. Et
 si b3 accipit pro mālīb9 tū p̄cedo qz accipit p̄ mālī
 bus mālīa supponit terminus mālīb9 nō in p̄p̄ hō sol-
 lit qz significet significata p̄sonalia qz posterius nō
 b3 variare pus suppositio ar est posterius signifi-
 caritē iō ex suppositiōe nō variat significatio. Et
 si istud argumentū p̄cluderet p̄ rōne p̄bare qz sub-
 iectū hui9 p̄pōnis hō currit nō est spēs qz nō con-
 uenit cū sibi sibi in suppositiōe mālī et p̄sonali. Et
 iste terminus hō nō ēē spēs in ista p̄pōne hō est qz
 dīcēre ipm nō p̄uerit cū subiecto hui9 hō sūt qz
 in vna stat p̄ p̄bīb9 et in alia p̄ p̄teritis. ¶ Ad ter-
 tiū paul9 p̄gu. nū dīcēdo qz oīs terminus ab ipo-
 sitiōe depēdēt vī mālī supponit vī notat qz bu-
 plex est impo sitio depēdēs et absoluta. Nec est re-
 spectu significati p̄sonalis qz in significando illud
 nō depēdet a termino. Altera vero est respectu si-
 gnificati mālīs qz terminus nō accipit p̄ tali signifi-
 cato nisi sit alio terminus limitas ad illud. Et d. qz
 dīcīo est dīcīo a significatiōe et p̄s oīonis a mō
 significatiōe. Et qz li huf est dīcīo an ipositionē nō
 aut est p̄s oīonis nisi fiat depēdēs ab alio termino
 Et s̄m s̄ bēs dicere dīcīōne ēē cōiōe termino qz
 dīcīo cōiōe est p̄e oīonis qz in rōne termini inclu-
 dit. S̄ certe hō nō bīcet cōis schola. Volunt. n.
 terminū significare tā in oīone qz et et non ab alio
 termino. ¶ Reterea ex h3 nō soluit argumentū pe-
 tri māmani nā bītributio petri de generali iposi-
 tiōe et spālī ad huc stat nec bñ illā solueret ex h3
 qz nonā faciat oīno illi imprimētē. S̄ bebat po-
 tio ar bītributiō a petro assūptā negat aut ea cō-

cessa p[re] accipe sub[st]ituta. atq[ue] illa ab argumētis
 p[er]t[ine]ntia[n]t defenfare. Ideo ab ad argumētū
 dico prius reflectendo q[uo]d sequit[ur] q[uo]d si o[mn]is sit termi-
 nus equiuocus cū significat diuersis rōnibus ex
 impositione. s. generali et sp[eci]ali. Ad argumētū autē
 r[ati]o[n]is p[ro]notādo q[uo]d terminus nō d[icitu]r equiuocus eo q[uo]d
 plura significat diuersis rōnibus sed q[uo]d plura si-
 gnificat significata p[er]sonalia sub diuersis ratiōi-
 bus. Si vero vnu p[er]sonale ad placitū significat et
 aliud male māl[is] nō cludit[ur] s[ed] equiuocationē. Ale-
 xander autē v[er]o eius op[er]ationē recitādo retigim[us]. d.
 s. si rodus q[uo]d terminus ex impositione sp[eci]ali ad libi-
 tū facta se iōm significat q[uo]d apud ip[su]m nō sequit[ur]
 terminū esse equiuocū q[uo]d vnu māl[is] significat aliud
 aut ad placitū. Ille igit[ur] sit[is] de suppositione māl[is]
 h[ic] q[uo]d p[er] articulo dicitur sit[is]. Et tū deinde attin-
 gendo ad adu[er]sa r[ati]o[n]es. Ad p[ri]mū q[uo]d d[icitu]r q[uo]d sit de
 ista p[er]sona tu nō intelligis h[ic] q[uo]d tu nō intelligis a. Adico
 p[ri]us ēē intellectū. Et si illi mibi aliqd[am] rep[re]sentat q[uo]d se
 ip[su]m et q[uo]d sit. S[ed] cū b[er]o q[uo]d est equiuocus q[uo]d signifi-
 cat diuersis rōnibus dico q[uo]d illa nō est equiuocus
 q[uo]d nō b[er]o significat p[er]sonale. S[ed] si fiat argumētū
 de termino p[er] se significat p[er]sona s[ed] m[ult]as rōnes
 q[uo]d est equiuocus. S[ed] sic argumētū significat plura si
 gnificata p[er]sonalia diuersis rōnib[us] q[uo]d est equiuocus
 et tūc negat[ur] a[n]s. Ad s[ecundu]m facio duos modos
 r[ati]o[n]andi quoru[m] vnus est p[er]t[ine]ntia[n]t i[n] cap. de ve-
 ritate p[ro]p[ri]e q[uo]d negat ista p[er]sona tu intelligis ista b[er]o
 cutionē q[uo]d tu intelligis q[uo]d illa significat q[uo]d exp[re]ssio[n]e
 et in terminis n[on] s[ed] significat b[er]o. d. sufficere v[er]i-
 tatis q[uo]d illa significat sic nō intelligo. q[uo]d signifi-
 cat si non intellectū v[er]o si nō intelligibile s[ed] intelligo
 q[uo]d significat s[ed] infinitū. Illa est r[ati]o[n]is si rod[us] acci-
 dens se intelligere q[uo]d significat si nō intellectū signi-
 ficat. n. intellectū negat[ur] et infinite. Ad h[oc] sic exp[re]ssū
 fuit d[icitu]r negat[ur] et infinite posset. vnu dubi-
 tare si si nō intellectū significat intellectū et si si si
 intellectū significat intellectū q[uo]d ista termini intellectū
 et nō intellectū ouertit. Et si negādo seq[ui]t[ur] q[uo]d si idē
 significat tamē nō eodē mōd[us] oppositis rōnibus
 q[uo]d vnus significat p[er]sonale v[er]o negat[ur] seu
 infinite. In qua si r[ati]o[n]e r[ati]o[n]e laborat p[er] q[uo]d exp[re]s-
 sio[n]e dico si rod[us] quo. s. nō intellectū significat ne-
 gat[ur] infinite et nō posset. q[uo]d d. sic ēē q[uo]d signifi-
 cat[ur] negat[ur] infinite est cū negat[ur] nullū exp[re]s-
 sio[n]e posset significat autē posset infinite est
 cū negat[ur] infinitū et bonū aliqd[am] posset. Et cū
 nō intellectū et intellectū s[ed] termini o[mn]ia cōp[re]hēde-
 tes ideo cū si nō intellectū nō posset[ur] addere ali-
 q[uo]d posset sic intelligēdo. si aliqd[am] nō intellectū. S[ed]
 certe si nō mibi v[er]o si nō si rod[us] v[er]o et si legi tua bi-
 ca appere p[er] nō. n. d. si nō intellectū significat ne-
 gat[ur] infinite nō posset infinite. S[ed] declarādo
 si nō intellectū negat[ur] intellectū significat et nō po-
 sset. nō autē quo si nō intellectū significat nō intel-
 le et negat[ur] nō posset. Ad t[er]tiu[m] r[ati]o[n]e d[icitu]r
 d[icitu]r me intelligere aliqd[am] ēē q[uo]d nullus intelligit esse
 de se[m]p[er] cōp[ro]firo. et cū v[er]o d[icitu]r d[icitu]r q[uo]d aliqd[am] intel-
 ligere ēē q[uo]d nullus intelligit ēē negat[ur] argumētū
 q[uo]d arguit a se[m]p[er] cōp[ro]firo v[er]o ad h[oc] s[ed] b[er]o b[er]o fal-
 sum. Et ad h[oc] argumētū n[on] sic b[er]o s[ed] t[er]t[er]io tracta-
 tu de scire in solone p[ri]mi casus vbi p[ro]cedit q[uo]d scio

aliqua p[ro]p[ri]e ēē verā quā nullus scit ēē verā nō
 tū est possibile q[uo]d aliqua p[ro]p[ri]e scit ēē verā quā ne-
 scit ēē verā. Ad q[ui]n[da]m d[icitu]r q[uo]d p[ri]us est intellectu a re
 si nō substantie q[uo]d sit aliqd[am] intellectu simpler salte
 est intellectu adiective q[uo]d est o[mn]is intellectu. Sed ad
 argumētū negat ista p[ro]p[ri]e. Et tūc ens p[ot]est intelligi.
 Et ad p[ro]bationē tūc ens p[ot]est intellectu intelligere q[uo]d
 tūc ens p[ot]est intellectu intellectu. Negat argumētū
 nec arguit recte ab actua ad passiuā ille. n. mod[us]
 arguēdi intellectu respectu verbi p[ro]cipiat. Et sua
 ra suppositio ēē eadē terminor[um] q[uo]d nullū s[ed] suas q[uo]d
 sit actua et passua a verbo infinito deinde si ens i
 vna supponit respectu verbi p[ot]est p[ot]est ēē in
 alia respectu verbi intelligit p[ot]est intelligibilis. Adico
 d[icitu]r falsificadi p[ro]p[ri]e illa duo sūt vnus dicit[ur] intel-
 lectū posse intelligere entia q[uo]d nō sūt ens id non tū
 ens p[ot]est intelligi. S[ed] nō placet q[uo]d ip[s]e p[er]t[ine]ntia[n]t man-
 uans eius p[ro]p[ri]e t[er]minu[m] et exclusiuay positi-
 tas nūc t[er]minu[m] negat ista p[er]sona alia ab ene p[ot]est
 intellectu intelligere q[uo]d nō tūc ens p[ot]est intellectu intel-
 ligere q[uo]d p[er]t[ine]ntia[n]t neq[ue]da foret h[oc] p[ro]batione
 alia ab ene p[ot]est intellectu q[uo]d nō tūc ens p[ot]est intelligi.
 Adico pono s[ecundu]m modū d[icitu]r illa ēē falsa q[uo]d
 exp[re]ssio[n]e est falsa nullū nō ens p[ot]est intellectu et sua
 d[icitu]r d[icitu]r dico ēē verā nō ens p[ot]est intellectu q[uo]d possi-
 bile intellectu nec est verā nō ens p[ot]est intellectu q[uo]d possi-
 p[ro]batione cū p[ro]bat ista ēē fallam nō ens p[ot]est in-
 telligi q[uo]d significat q[uo]d aliqd[am] q[uo]d nec est nec p[ot]est esse
 p[ot]est intellectu q[uo]d si nō ens supponit respectu verbi
 p[ot]est habet legi p[er] eo q[uo]d est p[ot]est ēē illa q[uo]d nec est
 nec p[ot]est. Et n[on] in via p[er]t[ine]ntia[n]t q[uo]d ista p[ro]batione
 nō inicit falso s[ecundu]m d[icitu]r q[uo]d putat si nō ens suppo-
 nere s[ed] nō est sic q[uo]d vis illius verbi p[ot]est nō transit
 supra eius supposita. Quid sit aut h[oc] trāsire ex-
 his q[uo]d p[er]t[ine]ntia[n]t manu[m] s[ed] si patere poterit. Et
 si instat p[ro]bat ista resolubili nō ens p[ot]est intelligi et
 p[er]t[ine]ntia[n]t falsa. Et n[on] d[icitu]r q[uo]d vbi in indefinita ponit[ur]
 terminus nō supponēs nō o[mn]is ēā p[ro]bare resolubi-
 liter v[er]o p[er] de ista d[icitu]r nō currit. Si etiā arguit si
 ens supponit in exponibili et nō in exponēte. Ad
 inueniēti q[uo]d termini ex finitis sūt infiniti sed b[er]o
 inueniēti termini termino manēte vno. Si vltimo etiā
 q[uo]d d[icitu]r ex terminis n[on] positis exclusiue dare
 d[icitu]r q[uo]d in b[er]o terminis cōpositis nō inueniēti ex-
 clusiua ouertit cū v[er]o. Sic g[ener]o ad quartū r[ati]o[n]is sit.
 Ad q[ui]n[da]m autē b[er]o q[uo]d 1^a est vera p[ro]p[ri]e fundamenta in
 oppositi q[ui]n[da]m adu[er]sa q[uo]d si p[ri]us nō est intellectu
 nihil mibi significat nō q[uo]d nō significat mibi aliqd[am]
 Et in h[ic] facio magna diuersitate p[ro]ponēdo si aliqd[am]
 et p[ro]ponendo quia in vna appellat et non in alia.
 Quare parat r[ati]o[n]e ad q[ui]n[da]m. In q[uo]d multa habet
 que ad tractatum exclusiuay eiusdem tibi adu[er]sa
 p[ro]batione.

exclusiuay eiusde tibi adu[er]sa p[ro]batione.

Et t[er]t[er]io tractatus.

q

Ter[ti]o deinde. 20. circa regulas gene-
 rales positas ab aristo. 2°. pier. Et quā
 ille fudant in veritate p[ri]mi p[ro]p[ri]e ideo
 anq[ue] q[uo]d in sp[eci]ali de regulis illis. de veritate p[ri]mi
 p[ro]p[ri]e itaq[ue] d[icitu]r q[uo]d ob obisupnat p[ri]us d[icitu]r
 priare p[ro]p[ri]e. Ale g[ener]o ē p[ri]mū p[ro]p[ri]e de q[uo]d b[er]o ēē
 v[er]o nō ēē de nullo eor[um] abo. Ad argumētū ēē
 falsū. Ideo sic. Et b[er]o est ens salte intelligibile et i[n]

nec nec ipsa est alba nec non alba quod ex vi oppositi
scilicet quod dicitur sic quod est impossibile. ¶ Sed sic infinitum
est ens et tamen nec de eo dicitur quod est par nec non
par quod ex consequenti infinitum esse quod autem infinitum
sit ens arguitur quod de infinito habetur scientia quod infinitum
est ens tenet omnia per aristotelem primo posse dicitur
quod non est non est scire. ¶ Tertio tu es aliquid ens et
tu nec es idem bicocerno nec non idem bicocerno nam si
es non idem bicocerno quod tu es aliud ab bicocerno quod
tu differas ab bicocerno et sic bicocernus esset. conse-
quentie aut tenent quod differat aliud et non idem dicitur
autem. ¶ Quarto arguitur quod de eodem dicant duo ad-
dictoria quod demonstrato scuto cuius una pars est alba
alia non alba cum totum sit sine pres hoc sentum erit albam
et non albam quod si albam et non albam de eodem predicantur et
sunt duo dictoria quod datur aliquid de quo duo dic-
toria predicantur. ¶ Quinto arguitur sic inter dic-
toria datur medium quod primum principium est falsum
probat assumptum quod inter albam et non albam datur me-
dium et hoc sunt duo dictoria quod inter dictoria datur
medium contra nota cum minor maior ostendit quod inter
albam et nigrum datur medium et albam et nigrum sunt albam et
non albam ergo inter albam et non albam datur medium quod
erat probandum quare apparentia primum principium
sophisticis omnibus infestat. ¶ In oppositum non est
ratio probans sed concludens non est quod ratio probans
cum probatio per notoria procedat primo aut principium in-
venire nihil est notius nec eius oppositum falsi-
tate. Sed est ratio concludens ut inducitur per ea enu-
merata. Insuperioribus sunt posteriora ut infra di-
cetur et amplius. ¶ In hac quare tria facit. primo. n.
primum principium limitabo. et materiam primum princi-
palis examina bo. tertio ad opposita argumeta co-
plendo quod non debeo. ¶ Quantum ad primum dico quod
ista oppositio de quolibet dicitur esse vel non esse et de
nullo eorum ambo non recte intelligatur non est primum
principium. ¶ Pro quo nota quod duplex est terminus co-
muniis et differens de differendo intelligitur primum princi-
pium quod de termino eorum possunt ambo dictoria ve-
rificari quod falsum est rationale et est non rationale quod est hoc et
alium. Et per istam particulam si terminus primum de-
monstratum esse terminum eorum secundum argumeta
quod isti nec sunt boes nec non boes demonstratis
bunuelo et fecerat est vero renemus esse terminus
differenti addenda est ut terminus differens sit in-
singulari numero sed de hoc diffusius in sequenti-
bus dicet. ¶ Secundo nota quod terminus talis differ-
entis per accipitur determinatione et sine determi-
natione. Si primum non est aliter verificari sicut dicitur
de necessario tu es alius necessario in es non ali-
nus ambe sunt falsae quod sumuntur si necessario que est
determinatione. Si nec tu aliam hoc nec tu aliam
non hoc per determinatione tantum. igitur primum princi-
pium intelligi sine determinatione ut sit sensus quod de
termino differendo sumpto sine determinatione ve-
rificat. ¶ Quintus pugilensis in causa huius limita-
tionis adducit hanc instanciam quod ista sunt simul fal-
sa omnia hoc est hoc omnia hoc est non hoc. Sed hec non est
hanc limitationem propterea cum iam sit soluta ex particula
preposita de termino differendo. Unde si loco de
li hoc poneretur terminus differens cum illa deter-
minatione falsae diceretur omnia diceretur est hoc vel

omnis diceretur est non hoc. supposito quod si diceretur sit terminus
nec differens quod dico propter similitudinem illarum
semper esset vera illa instantia nihil est ad propo-
situm quod falsitas non est propter determinationem sed
propter terminum commune determinatum. ¶ Tertio
nota quod talis terminus differens sumptus sine de-
terminatione aut supponit pro aliquo iuxta exi-
gentiam veritatis non. Si scilicet non est aliter verifi-
cari. Si vero supponit pro aliquo verificari cre-
piti gra. Si demonstrato for. mor. nec est hoc nec
non hoc quod si hoc iungitur cum verbo est et non supponit
inter exigentiam verbi pro eo quod est. Si inter huius
primum nec fuit hoc nec non hoc quod si huius instantis non suppo-
nit pro eo quod fuit iuxta tempus verbi cum quo iungitur.
Si nec erit instans nec non instans quod non suppo-
nit pro eo quod erit. ad hoc igitur quod aliter. Dictorum veri-
ficat de termino differendo sumpto sine determi-
natione. igitur si sit dicitur de termino supponere per aliquam
iuxta exigentiam ipsius verbi. Et ex hoc bis opimum
medium exponendi primum principium cum non generalissimum sit
non est limitari ut sit verum terminum cum verbo de primum
sed ad hoc tempus est ampliandum pugilensis aut ipsum
d. esse intelligendum cum verbo de primum. ¶ Quarto
nota quod duplex est dictorum plerumque plexione ver-
bali et non plexione plexione verbali. De non plexi-
one verbi intelligitur principium quod deus non est deus
est nec est nullus deus est. quod nulla illarum propositum est
deus. Quod autem huius dicatur pugilensis illas non esse pro-
positiones addit benedictus l. 7. soph. et veritatem for-
tassis quod intellectus cum li est potest copulare aliquid sibi
placet. ¶ Quinto nota quod cum duplex sit predicatum
quod est id quod dicitur aut totale aut partiale. Si principium
intelligitur quod dictoria sunt predicata totalia et non par-
tialia. Et non nec deus est boes nec non boes. Nec
fortis est alius nec fortis est non alius. nec tu in-
cipis esse deus nec non deus quod predicata totalia non
sunt dictoria incomplexa sed aliquid plus ut resolu-
do per ista. n. locus est boes significat quod deus est ens
boes. Deus est non boes significat quod deus est ens
non boes. Sed eo non est altera illarum esse vera quod non est
totale predicatum. Idem de alijs fortis est alius. for.
est non alius ambo dictoria verificat de li for. ca
autem est. quod dictoria non sunt predicata totalia per. n.
significat quod for. est aliquid cuius est alius. et vero
quod for. est aliquid cuius est non alius. ubi patet quod non
sunt totalia predicata. Et pressius idem appetit de ter-
tio exemplo resolvendo verbum in sum es est et sumus
participium. Et autem pugilensis per illas tres instan-
tias multiplicavit tres additiones sic dicens ter-
mini differenti debere esse a pre subiecti in recto.
Et dictoria duo sunt in recto. propter terminum autem
quod arguatur sine verbo ampliatum. Et go autem pu-
to omnes illas particulas sub ista conditione in nota-
to exposita contineri. Itaque cum adducere quod pugilensis
declarando quod iste sint falsae for. incipit deus for.
incipit esse non deus. d. quod et. convertitur cum ista for. be-
finit esse deus quod non est verum nisi cum debito medio.
sic arguendo for. incipit esse non deus et non incipit esse
for. definit esse deus. Et est for. definit esse non deus
et non definit esse. igitur incipit esse deus. Et notanter per
positum si for. ad li definit incipit esse deus. Et notanter per
tertio secundi sophismatis. Sine autem medio signa-
to non convertitur nec verum contra quod ubi for. for. for.

neret esse deus. Et ubi desineret esse desineret esse
non deus et non inciperet esse deus. sic igitur bi-
entū pugnantis intelligi dicitur. Et pñū pñcipiū bñ nō le-
gi qñ ad pñ affirmatiuā de qñ. s. termino desine-
re. s. pñ nō sine determinatione supponere p aliq
tū exigentiā sui verbi est aptū nū verificari al-
ter. dictionioz nō pplexoz verbi pplexione si-
talia dictionioz sñ pñcata totalia et singularia nu-
mero. Ad editiones aut illas q addunt a pugnanti
In rectore pñ vñuqz cñmiline signo pñdē-
re. s. verbo de pñmiline termino ampliatu opū
to supfluere. Cū pñ a et quinta. i. nra limitatione
quinta seludant. Ina 3^a in nra 2^a. Ina vero 4ª mea
sua derogat amplitudini pñi pñcipiū vt ex ter-
tio notato declarant. De qñ ad pñ affirmatiuā
dignitatis. Quo negatiua vero cñdē dictionibz
reperitis addat b pñcata eodē instāri diuisione vt
sit sensus de nullo termino et. dicunt ambo eoz pñ
dictionioz i eodē instāri diuisione. Aliter aut bi-
nissime. qz collectiue nū pñdit duo in se dictionioz
de eodē verificari. qz i casu qñ nī argumēti sentē ē
albū et nō albū collectiue. et for. ē mortale et nō mor-
tale. Et voco copulatū teneri diuisione qñ b ierre
copulatū i eodē terminis. Tenet aut collectiue
qñ nō b. exēplū pñi for. ē hō et musica s for. ē hō
et for. ē musica. exēplū secūdi ego sū corpus meū
et aia mea. nō sequi ego sū corpus meū et ego
sū aia mea. Cū aut sit alius modus diuio-
nis i copulato alio loco dicit. qñ b aut copula-
tū ierre. cū pñcesserit signū distibuens vt dicēdo
tu bifferis ab hole et ab alio. Secūdo cū pñcesserit
signum pñfundens vt dicēdo ipossibile est te cur-
rere et te nō currere. Tertio si pñcedit negatio bñ
distibuat sic dicēdo for. nō ē for. et pla. Quarto cū
pñd sit cū verbo i plurali numero cuius pñpositio n
eēt vera plūbus sepatis vt dicēdo for. et pla. nra-
bū nū. dato q sit trahāt s nullus se solo possit
trahere. Sūb dicēdo ego sū corp⁹ meū et aia mea
tenet copulatū collectiue. Quare limitatio pñmī
pñcipiū ex b pñ articulo clara ē. In q et regulas d
copulato et bñdicto limitatiuam illi b pñtentiis
mīb pñpñores q cathegories videntur. Ad hoc
limitatiōes ad qñs de b pñtentiis bñmī. Quā
tū ad scdm articulus ex qñ pñ argumēto b pñ po-
nū dicitur ē nō albū sñ aliqz vera ē et sñ alios sal-
sa. nō de b determinata veritas ē sñ dēda. In hac
aut speculatiōe tunc sūt vicē qz pñ bñmī pñpñer.
i cap. de verboz vbi dicitur terminū sñmī bñci-
tā de eo qd ē qñ de eo qd nō ē fundas. n. se bñmī
bñcis aristo. d. istas ēē qñ vera dicitur ē nō albū
dicitur ē nō albū. Et negat ista pñmī dicitur ē nō albū
q dicitur ē qz termin⁹ sñmīus p aristo. d. tā de eo
qd ē qñ de eo qd nō ē. Istā ē vñ termin⁹ p ven. in
pñ pñtentiis q nō vñmī pñs est nō hō. qñ pñs ē
qz arguit a 3ª adiacere ad scdm adiacēs cū termino
distibutē nā terminus sñmīus distibuit. Istā ē
dē vñ posuit sñodus i cap. bñs qñmibus coridēt
i nñsōe ad pñmī argumēti. Ad illā ē cōis positi-
oñm sopñissay: bñmī nō valere pñtā a negati-
ua de pñcato finito ad affirmatiua de pñcato iñ-
nito: qd nō ē nī qz pñs affirmatiui subiectū ēē qd
nō fac aīa pure negatiuū. S; esto q nulli sopñi-
nay de b mētiōe fecissent: habem⁹ aristo. archiso

plūssā i cap. vñtio pñi pñoz dicitur a pñ cap. dicitur
uerbum significare nō ē b et esse nō b. Istā aut nō
alia apper nī q vñmī. sñmīatū aliqd affirmatiua
re vero negatiuū. Ideo in b pñclusiue dico p
dicitur nec est hō nec ē nō hō: et opñe sequitur dicitur
est nō hō. q dicitur ē. S; ad argumētū i textu aristo-
telis. fundatū cū dicitur terminus sñmīus dicitur bico
qd ē qñ de eo qd nō ē. Et nō ē qz pñ dicitur nos posui-
mus intelligere significare et posui intelligere vere
et affirmatiue pñdicari. Et dico aristo. intelligere p
dici significare et nō vere et affirmatiue pñdicari: vt
sit sensus: terminus sñmīus dicitur tā ē nō ex nō. Et si
de eo qd nō ē. i. significat tā ē nō ex nō. Et si
qz replicet oīs terminus sñmīus significat nō ex
significat: si s terminus sñmīus significat nō ex
sñens de nō ex nō: poterit affirmari. pñcipue si illō
significatū ē pñonale de b. n. loquimur. Et nō ē b ēē
ver: si tale significatū sufficiat vt ex illū exigē-
tūa verbi poterit pñdicari: vt ista est falsalib⁹ est
dicitur. Istā de se ipso pñdicet. o. n. terminos suppone
re pñ qñ sñmīi verbi sūt de pñi aut p eo qd sñmīi. Et
sit de pñi aut p eo qd erit si sit de futuro. Et
sic pñ pñmī argumēti pñcipal argumētū. Ad ter-
tū autē accēdēs articulus dicitur pñmī pñcipiū
ēē ver. Et cū instat pñ de isto terminolib⁹ nō est
ver: dicere q ē alba nec nō alba. Et nō ē b nō ēē
pñmī pñcipiū qd intelligit de termino singularis: nō
hō nō ē lib⁹. Et dato q eēt terminus singularis: nō
supponit tū exigentiā pñi pñcipiū p aliq ex nō qd
marie requirit. Dimittit aut nñsōne tā ē 2ª qñs pñe
i pñmī qz accēdēs illalib⁹ ē nō alba. Et cū vñ p
bñmī q lib⁹ supponit p entē: qz ē ens intelligibile.
Et nō q cū dicimus terminū debere supponere p
entē nō accipit li entē p intelligibilis: p eo qd ē vel
sñmī aut erit. Ad secūdu de sñmīo sñmī: dico q nō
supponit p eo qd ē ens: et id nō ē nūqz si de ipso nec
bi q sit pñmī dicitur sit nō pñmī cū dicitur q sñmī
tū sñmī negat b. Et ad argumētū de sñmīo habetur
scdm est ens negat bñmī. Et cū pñmī qd nō est
ens nō pot fieri. Et nō q illud intelligit de scdm bñ-
bñmī p pñmī dicitur affirmatiua: sñmī aut nō scdm
p pñmī dicitur affirmatiua sed p negatiua. Et sic
ad scdm. Ad tertiū sūt tunc vñ nñdēdē latius
istā dicit. Quia pñmī dicitur pñmī nō posse sñ
mīatū: id cū tū illud nō sñmīet nō sñmī pñmīo
nes sñmī de dictionioz sñmī pñcata totalia: sñmī
tenore pñmī pñcipiū: sñmī vero aliū modū tēncamus:
qz pñmī possit sñmīatū dico q ista ē veritas es
nō idē dicitur cū arguit q nō qz sequit q tu es alio
a dicitur: ista negat b scdm. Et cū dicitur: bñmī tñmī et non
idē pñmī dicitur et p. p. q illud dicitur: ē sñmī nō pñmī
nō idē dicitur aliud a dicitur: bñmī dicitur: q nō oster-
minos absolute pñmī dicitur cū adiacēto pñmī.
Ego aut tēncō secūda vñmī dicitur: qñmī idē
dicitur pñmī cū sñmīatū a dicitur: nō sñmī: sñmī suppo-
sita pñmīatū scdm iposita p dñmī pñmī cū sñmī
nō idē sed de hoc infra dicitur. Ad quatuor bi-
co qz si tēncamus totū esse idē qz sñmī pñmī col-
lectiue: qz bñmīne apud nullū pñcedit: et sicut pñ-
derem⁹ totū ēē bñmī sui medietates collectiue: ita
pñcedit bñmī totū ēē albū et nō albū collectiue. Nec id ē
pñmī pñcipiū negatiuū: qz cū in eo negat bñmī
pñmīatū posse de eodē verificari. Intelligit bñmī

fuerit collectine pñt. Aduertendū tñ b est qñ pce
 dñt b scñtū oē albū z nō albū collectine. intelligit ac-
 pñdo li albū z nō albū substantiue pro re alba z re
 nō alba: z nō adiectiue: qz alit eēt pcedēdū. b scñtū
 eē b scñtū albū. z b scñtū nō albū. qd est impossibile
 fieri significat: qz adiectiue scñp est supplēdū sub-
 stātiui ppinquius. Ad qñtū argumētū inuenio
 tres modos rñdēdi: vnus negat oñtā pbatē ma-
 iorē hanc tñē albū z nō albū dñt mediu. Et b est cō-
 sequentia quā negat tñē albū z nigrū dñt mediu. s3
 albū z nigrū sunt albū. z nō albū. g. inter albū z nō
 albū dñt mediu. Quis rñsonis fundamētū ē: qz
 hñalbū z nō albū in minori pñonaliter supponit. in
 pñclusionē vero materialitē. Sed ista rñsio multi-
 pliciter peccat: qz ponit tñnō albū posse materialitē
 supponere. qd est falsum: cū hñnō albū verificat de
 pñote ipsū terminū demonstrare sine additāmē-
 to signi materialitatis. Deinde errat: qz nō vñ
 habeat hñalbū z hñnō albū in oñte suppositionem
 materialitē. nisi dicat q illud bñt a pñcato z. inten-
 tionis vel ipositionis. Sed qz dñt mediu vñ ter-
 minus pñ intentionis vel ipositionis: qz mediu
 dñt inter rē z rē. De terea expūnat sensus illius
 ppositionis inter albū z nō albū dñt mediu. z vi-
 debis hñalbū pñonalitē accipit: cū significat aliqd est
 qd nec est albū nec nō albū: si g. in equiualem sup-
 ponit terminū pñonaliter: sicut in alia ppositione
 terminū debent pñonalitē supponere. Qdā rñsio
 est negando illā oñtā inter albū z nō albū dñt me-
 diū: albū z nō albū sunt duo dñctoria: g. inter pñ-
 dictoria dñt mediu. qz si albū in maiori supponit pñ-
 onaliter z in minori materialit. Et b rñsio differt
 a pñ: quia pñ responsio negat pñsillogismū maio-
 ris. b vero totā pñtā. Et pñ ponit li nō albū ma-
 terialiter supponere: b vero li albū tantū. pñdñt
 terminū negantia pñtā: qz est i puris pñcularib3.
 Istota in qz se pñallice loquendo pcedet. inter al-
 bū z nō albū dñt mediu in dñt mediu iter albū
 tñnō: vñ li dñt mediu habet virtutē distribū-
 tiuā: z pñ significat q aliqd aliqd albū z aliqd non
 albū nō est. Qdā vero significat q aliqd est: qd
 nec est albū nec nō albū. Et si istā secundā sic pba-
 re intēderes. ad dñt mediu iter albū z nigrū: z albū
 z nigrū: sunt albū z nō albū: g. dñt mediu iter albū
 z nō albū. Illegat pñtā qz arguit implicite ab ille-
 riori ad suū lapsum distributiue: qñ pñtā nō vñ
 sic igit tribus articulis sic pñtā veritas indagat.

Uenit. z. tan regule in pñno pñcipio sun-
 date vere sunt. q tales ponunt. Ad affir-
 matia de pñcato infinito: sequit negati-
 ua de pñcato finito. Et alia: q negantia de pñca-
 to finito: cū constantia subiecti: sequit affirmatiua
 de pñcato infinito. Et argumētōz reglas cōsol-
 las pñno sic: qz nō valet: tu es nō iustus: g. tu non
 eo iustus. nec valet: tu es nō pñs: tu nō es pñ. scñ
 tñ p regulā arguit: g. regula falsa. probat aut pñe-
 quentias illas non valere. qz stat oppōitū pñtis
 cū ante: stat. n. re in certo ope esse nō iustū z in alio
 iustū. et respectu alicuius re esse nō pñmalterius
 vero pñeni. Et sic ista erit falsa tu non es pñ z ista
 vera tu es nō pñ: qz tu es nō pñ asini g. tu es nō pñ.
 ¶ Secundo q eandem regulā sic argumētōz: qz
 nō valet b scñtā est nō bōis: g. b scñtā nō est bōis: scñt

.n. bōis z nō bōis cū sit sella equi z soris. ¶ Et er-
 rio ad idē nō valet bec pñtā. hoc est nō rñonale: g.
 b nō est rñonale: demonstratio atali in eō est. n. b nō
 male z irrationalē. Quarro arguit qz nō vñtū
 es nō idē bōis: tu nō es idē bōis. n. est expñse
 falsum: z añs est ver: qz tu es alicui bōi non idē z
 cuiusqz es nō idē tu es nō idē illi: g. si alicui bōi est
 nō idē tu es nō idē alicui bōi: sed alicui bōi es non
 idē: g. rñes nō idē alicui bonum qd erat. pñadunt.
 ¶ Quinto arguit qz alia regulā: qz nō vñtū nō
 est sor: z deus est alicuius: g. deus est non fortielecū
 tñ p regulā arguit qz at oñtā nō valet sic oñdñt:
 qz añs est ver z oñs falsus. quoz scñm pñ: pñm p
 bat: ex scñdā pñe q pbatōe idiget. qz deus est deus
 meoz: qdqd est meū est alicuius: g. de9 est alicui9.
 z tñ nec est soris nec nō soris: g. regula falsa. Qd
 firmat regulā esse falsam qz nec lequit pñtā nō est
 currens: z populus est: g. populus est nō currens
 populus. n. nec est currens nec nō currens. cū nō
 sit aliqd sed aliqd. Confirnat amplius qz nō vñtū
 nō sunt bōes: z sunt g. sunt nō bōes. demonstro
 nāqz sorē at bñmclū z pñ qz isti nō sunt bōes cū
 ex oppōito sequat quilibet illor esse bōem: nec
 sunt nō bōes: qz pñter ex oppōito lequit quēli
 bet illor esse nō bōem. sicut vñtū currens: g. qui
 libet illor currens. Et sic vñ argumētatiōib3 ante.
 dñt reglas eē falsas. ¶ In oppōitū arguit: qz si
 nō vñtū es nō bō: g. tu nō es bō: iter oppōitū pñe-
 quentis cū ante: sequit duo dñctoria incōplexa
 de eodē verificari i pñmū pñcipiū. Confirnat: qz
 si iter oppōitū oñtis cū ante. s. qz tu sis bō z tu sis
 nō bō: g. tu es illud qd est bō: tu es illud qd non
 est bō: s3 qdēqz tu sis: tu es tu: g. tu es tu qz es bō:
 z tu es tu qz non es homo: g. a resolutione relasit
 tu es tu z tu es bō: tu es tu z tu es bō: z sic se-
 quitur dñctio cōplexa: qz tu es bō z tu nō es bō.
 Secunda autē regula ex pñcipio affirmatiuo pñ-
 bat: qz de qdls erit alic9 duoz dñctorioz b3
 vici9 si vñtū remouet alic9 b3 inesse vt intelligit
 pñ. ¶ Istā qñē in tres pñes diuidā: In pñ regu-
 las certis dñctionibus limitabo. In scñdā mate-
 riā pñmū pñcipalis examinalo. In tertia ad argu-
 menta rñdebo. Quattuor ad pñm pñtē mibi vñ nul-
 lum pñcere aut quonis nō istas regulas posse in-
 telliger: nisi pñm seuerit qd sit terminus finit9
 qd ve infinit9. ¶ Primo g. nota eōz diffinitōes
 terminus finitus est terminus vñā naturā impos-
 sana affirmatiue dato qz esset. bñtā affirmatiue: qz
 z infinitus terminus vñā naturā negatiue signi-
 ficat. sic hñnō bōis. n. negatiue significat. bñtā
 dato qz cēline qz existit: iter significat termini finit
 ti debere esse naturā vñā: s. n. nō est ver de ter-
 minis ficticijs vel ipotātib3 res tā corruptas.
 ¶ Istō. n. est tñc eōz significatiū. natura vñā si cē
 foret vñā natura qd termino finito suis ē. Et
 minus aut infinitus est terminus negās vñā na-
 turā multas derelinquēdo. nisi terminū sibi oppo-
 situs nullā scelerit. z nullā determinate ponēdo.
 ¶ Istā pñm negans vñā naturā ad dñā rñscēdēdū.
 ¶ Dicit autē multas relinquēdo: qz existimet ter-
 mini finitū nō posse de termino vñā naturā si-
 gnificante pñcari pñ b q naturā vñā neget s3. n.
 ¶ Sic multas tñ derelinquit: de qbus poterit pñt.

car. **Et** si nifi eius oppositus eodem natura ieluse
ri pp istos terminos no ene no aliqd necno. n. ip-
sos esse 5 barleu p^o pier. infinitos; nulla natura
bimitant: cu oem negent. Nec istud oz: cu oppo-
siti termini finiti oem natura pcipit. **Et** si autem
vltimol nulla ponedo: pp terminos finitos specia-
les: q reliquas bnt pditione: negado vna natu-
ra: q sibi opposita est multas relinquo inferio-
res ad sua: sicut est hic terminus: b q natura bu-
ri negat platonis 7 ciceronis naturas bintrudo:
no tn est terminus finitus: q deficit vltima codi-
tio: vna. n. natura bternitate significat. **Secu-**
do deinde nota regulas itelligi in generalia que
sunt pnuila: de toto pdicaro finitaro. sine determi-
natione. pp pna no sequit tu es vidēs nō boiens:
g tu nō es videns boiens: nec vltm nō es videns
boiens: tu es: g tu es videns nō boiens. Nec vlt-
foris est nō alinus: g foris nō est alinus. Nec et
vltm uncllus est nō foris: g uncllus nō est for-
tis: ita. n. q buor sit: cu totale pdicatu nō sit infi-
nitū: vt p7 reducenti obliqui ad rectū. **Et** q pater
cu ponal b pucula a. p. p. supat ab codē: infina-
ioes declarationis gra scripserat: tres alias apo-
m. in retro. tā iplicite q explicit ex pre vtriusq
exerrent. Solunt manifeste sola pater pditione
posita. **Propter** aut alia pditionē: sine determina-
tione: nō sequit: ptingent tu es nō alinus: g ptingē
ter tu nō es alinus: nec vltm for. est nō currens:
g tu for. nō est currens. **Ad**aro. n. q solus for. sit 7
sedeat aūs est vep: 7 ois fallum. cu inferat qdi-
bet nō socrate currere. qd in casu est fallum. **Pro-**
pter tñ qd dicere casum iplicare pditionē: nā cum
for. sit corpus iplicat solim nō for. esse: co. n. existēte
pocuius est: g aliqd aliud ab illo est. oz igit facere
casum de intelligētia indiuisibili qui factus fuit de
for. **Et** critio nō. q oz argumant cu eqli distribū-
tione: sic p debet valere ab affirmatiua de pdica-
to infinito: ad negatiua de pdicaro finito. io nō se-
quit: ita fuisse nō albus: g nō fuisse albus. qz deter-
minatio spalis a q verbi nūquā sepat in ante di-
tribuit: 7 nō in ante cu in ante sequit negationē i
ante aut verbo oplicata peccat. io de pterito 7 fu-
turo: oz argumant cu certa determinatione: tps
in ante nō distributa talē cēlusionē pdcludē: ita
aliqui nō fuisse albus. **De** pnti vero nō est curat: cu
verbi de pnti sit tāq significare. In quo nō sit
bifficultas an peccat an sequat negationē. **Pro-**
pter eadē pucula nō vltm es nō p: g tu nō es p:
qz vt in 2° articulo docuimus: in ante si p abso-
lute distribuit in ante aut pte. Sed bene sequit ta-
lis pdulio tu alius non es p. **Quarto** nota
q arguendo a negatiua cu pstantia ē: oz vt psta-
tia sit pportionalis. Pstantia aut est ppositio de
secundo adiacente: 7 est subiectū negatiue subie-
ctū in ppositione de secundo adiacente subicitur.
Et pportionalē autē voco pstantia: qñ sicut sub-
iectū p^a p suppositis certis tps supōit: sic 7 talia.
ideo b nō arguit cū debita pstantia: hoc infans nō
erit hō: 7 b infans est: g b infans erit nō hō. b de
bita pstantia debuit esse talis 7 b infans erit: **Secū-**
do oz pstantia sub codē scitu accipi: vñ nō sequit
aliqd hō nō currit: 7 omnis hō est: g aliqd hō ē nō
currere: nec. n. sui debita pstantia: sed debuerat b

fuisse: qlibet hō ē. **Tertio** oz q si subiectū fuerit
cōpositū fiat cōstantia cū eadē ppositione. vñ non
sequit: sciens hanc ppositionē: hō est alinus: nō est
hō: 7 sciens est: 7 b ppositio est: g sciens ista pposi-
tione ē nō hō. Inmediū autē debuit b esse: 7 sciens
hanc ppositionē ē. **Quarto** oz q si in p^a ppositioe
ponant termini alij pportantes: 7 nō aliqd pstantia
idē pporter: vñ nō sequit: populus nō est currens:
7 populus est: g populus est nō currens: nec enas
sequit: ipunctus nō est boies: 7 punctus est: g pu-
ctus est nō boies. **p^a n.** pstantia talis accipi debuit
7 populus q est aliqd est. secunde vero bunitio:
dile punctus q est aliq est. **os. n.** vt sit similitudo
p^a cū secunda cōtū est possibile: qre si terminus alij
qd imponet idē in secūda fiat. Et aliq idē secur-
da denotat aliq. **Ad**didit pguentis casum pfini-
les esse seruadū 7 io nō seq. **Illius** nō est asinus: 7
ille est: g illius est nō alinus. **Baro** q ille nihil bar-
beat: qz nō seruat eadē pstructione casus: sed debuit
rat talē pstrui finitum. **Et** illius est aliqd. **Et** go
vero particulam hanc nō adderem: ob illā instan-
tiā. **Et** eferū nāq casu nō ascribo sed bimitate in-
finitationi. q si totū foret infinitati casu in varia-
to nihil esset. cu possit b pdulio inferri: g ille ē nō
aliqd cuius est alinus. **¶ Quinto** nota regulā ad
affirmatiua de pdicaro finito: **Intelligi** ad affir-
matiua negatiue cōdē: ē: dicit aut cōdē: eqñ
termini codē nō significat 7 terminus negatione ne-
gati oēs in affirmatiue infinitati. sub b sensu. qz si
negatio totū negat infinitati 7 totū infinitati qz
pdulio sit psumpta qntatis cū maiori aut salte nō
amphibiois. **Propter** pnu solut b argumētū: ita
hō nō es: 7 tu es: g tu es nō bō. **Secundo** vero b
solutur: **Ita** oē alal est currens: 7 oē alal est: g oē
alal est nō currens. **Ita** n. est pportionalia pdic-
tione: maior sit pntialis pdulio vero vltis. **Sic**
igit regule legant. **Et** b affirmatiua de totali pdica-
to finitatis sine determinatione: eqli distribū-
tione: ad negatiua de pdicaro finito: pntia vltq
tn intelligat pntia significante iuxta compositionē
oim lūaz pnti pte significantiū. **Nec** addo cō-
ditiones illas i retro: ex pre vtriusq exm tā ipli-
cite q explicit: sunt. n. icluse in ea pntial: de toto
pdicaro finitaro qntā aut pguentis cu termino
biferito bimitate: nā ponit pp istas pntias: hō ē nō
for. g hō nō est for. **Deus** est nō p: g deus nō est p:
quaz pntiaz pntia pcederit: significant. n. q aliqd
qd est hō nō est for. 7 aliqd qd est deus non est p.
Ita vero regula sic significat. **Et** negatiua de p^a
dicaro finite: eqli pstantia subiectū pportionaliad
affirmatiua sibi cōdē: ē: de pdicaro finitaro: p se-
quentia vltia significat iuxta pnti oim signifi-
cationē: sed sine determinatione. **Et** qbus p^a sup-
stue ponit illā pucula a. p. p. pdicaro pnti signifi-
cant. qz satis solut illa pditione: ad sibi cōdē:
rē: ita cū pdicatu manerit significationē nō est si
bi cōdēns. **Nec** alia oz addere quā. d. de p^a sue.
to nō loquendi ppter istā pntialitū hō nō es: 7 nō
es: g tu es nō hō. non. n. (vt liquet) est cōdēns.
¶ Ideo cū 7 ipse cōditionē istā pcederit: poterat
hanc tacere limitationē. sed illā ppter ampliozem
declarationē fortassis apouit. **¶ Nec** de p^a articulo
dicta sufficiūt. **Quā** ad scōm mām pnti pntel-

palis examinemus videamusq. qd de significatio-
 ne huiusmodi es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p.
 positione pmi argumenti veritas difficultas. Dico
 igitur sicut sicut dicitur. ppositionē significare te ali-
 cuius ē nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 aut qtu nō es pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 nō sic significat declarare qd sic ista conueniunt
 alicuius es pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 alicuius es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 ad negatiuā de pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 Quales sunt pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 sunt relatiuā nō ut se s. alioz. s. pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 recte opati. e. idem fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 tionē. Qd dicitur sicut in hac. n. p. ergo tu non
 inuenio: qd pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 tionis: qd pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 ut argumentū terminis relatiuū secludere. Ineq-
 litarē autē distributiōis declaro supponendo qdā.
 Quoniam pmi ē cō relatiuū ad aliud se hie. p. aristo-
 telē i pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 est relatiuū inueni dicitur esse ad aliud: nō sicut obli-
 qui quēdā relationis terminū secludere. Sed qd
 dū negatio negat verbum negat et illud qd i eo scilicet
 dicitur: dū vero nō negat nec qd i eo scilicet negare
 d. s. qd pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 verbum dicitur ē ad aliqd genitiuū scilicet nec negat
 verbum nec genitiuū alicuius i eo scilicet: sicut dicitur
 dicitur nō es pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 bo negato. qd amplius est distributio i pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 autē. Et forte nō fuit totū pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 Et si ista ē nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 te nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 carā. ē nullo pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 nō es pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 cuius es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 tionē. est nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 leat pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 si valet ille modus pbandi ppositionē bandu es
 nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 pateri. Et si tenetur huiusmodi es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 go tu es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 libetā libetā: et putant pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 sicut dicitur dēmonstrare. Sed cū sicut dicitur dēmonstrare
 sequentiā ab affirmatiua de pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 gatiuā de pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 inis relatiuū pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 ter dicit absolute qd cū genitiuū vel alio obliq non
 distributo pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 gando illatū es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 est pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 cā aut huius significatiōis iā fuit expōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 latū es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 unū ipōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 significatiū genitiuū negare debet. Ad aliud dicitur
 gado sicut dicitur: nō est qd ex istatū es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 quitur istatū alicuius es non pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 nō bō albus nō sequitur istatū es coloratus non
 bō. Et etiā cā diuersitatis est: qd illi nō sunt termini

70
 ne iuste manerit: cū si pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 Nec v. ista psequentiā es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 es nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 restringit ad genitiuū inclutū i verbo determin-
 nare supponens nō sic autē est i aliis terminis abso-
 luti. An hō belligerius cōsiderando si placebunt
 ampliare poteris si autem in inclutū mutabis.
 Qd tertiū dicitur articulo ad argumētū pncipa-
 lē iudicamus. Ad pmi igitur dicitur psequentiā nō
 valere: qd nō arguit p regulā vna. n. cōfio est ut
 argumētum cū cōtū distributiōne qd i terminis
 relatiuū absolute potius fieri nō potest cū gene-
 tino verbū negatiū pcedente. Vel dicas ut vult
 pgentis psequentiā valere. et qd sic psequens est
 falsum sic et antecedens est falsum. p. m. nō sio ma-
 gis est ad mētē sicut dicitur. Qd sicut dicitur sicut in hac. n. p. ergo tu non
 sequentiā nō valere: qd nō arguit in recto. Sed
 alitē iudeo: dicitur cōsequentiā non valere: qd totū
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 nō bō. Ad tertiū dicitur a. p. q. non v. p. q. qd
 regula intelligit qd arguitur i terminis biferis.
 Ego autē pbatū iudicō cōcedo cōsequentiā et cō-
 sequentiā: et has duas cōcedo latā in cōtū rōnale
 aīal in cōtū nō est rōnale sicut n. sunt bue indefinite
 sicut et itellā qd est aīal in cōtū est rōnale qd est
 aīal in cōtū nō est rōnale sicut n. est rōnalis bue aut
 nōt v. v. q. est id qd est aīal i cōtū inferiora idē
 pūficat supioribz. s. realitice loquendo: qd sicut
 de inferius nō est idē sicut. sed sunt biferis termi-
 ni nec etiā aīal i cōtū est rōnale p aīal. n. i cōtū itellā
 go hunc terminū itellā cōcedit si itelligit es natu-
 ram reale cōm sicut sicut sicut. illa nō est: qd nec ē
 rōnalis nec in rōnalis. Ad qd nō nō p. p. mant.
 in cap. de exclusis s. cōtū nō nō pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 fundat ut puto in b. q. et negatione et termino isti-
 niato dicitur fieri unus terminus dū infinat qd de
 cōplexo fieri nō pōt. Alia est via cōtū tenēs pple-
 rum pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 supponēdo regulā topicā: qd si loco biferis po-
 nat sua biferis sicut erit magis expōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 igit istā ppositionē falsus est nō bō. et ponat loco
 be li bō sua biferis. s. bō cōtū est nō aīal rō-
 nale sicut dicitur clarior sed nō sic esset nisi pple-
 rum pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 difficultate nullā puto ē dēmonstratiōe p vna
 via ad argumētū fides. Et pmo ad argumētū
 vte cōtū triplē iudeo dicitur: regulā topicā veris-
 simam esse sed nō ad ppositionē: qd p. huius ter-
 minū nō bō nō est terminus biferis: nec termi-
 nus: qd nō p. osonis p pūq sed p. termini. De-
 cundo dico qd si esset terminus regulā topicā esse
 intelligendā cū determinatio inueta biferis: sit
 eque qdā determinare biferis: et biferis.
 qd in plenitā nō accidit negatione nō habere vni
 infinitandi cōplexū. Vel dico licet ponere biferis.
 nitionē si ei inueta negatio negatione sumpta sic
 dicendū falsus est aliqd qd nō est aīal rōnale.
 Itaqz rōtionū 2ª magis ad aīal est cōtū vte
 magis cōsentanea. Ad argumētū autē mānuā
 pōtēnt fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 cū bō gōzematōe et cū bō gōzematōe nō repū-
 gnat vni terminū fieri sicut in hac. n. p. ergo tu non
 gōzematōis vni: ex illo vno cū negatiōe ter-

nimum vñū infinitū fieri: sic cōplexū non verba
 le pōt infinitari: cūmō in infinitatione fiat vnus
 terminus: notant vtrūq; verbalēq; vbi negatio
 caderet in verbū negatiue: nō infinite caperetur.
 Sic ḡ fundatis opinionibus ad argumētū prin-
 cipale dūci simōde videt: sū pē negat argumētū
 qz nō arguit ab affirmatiua de totali p̄dicato infi-
 nitato. Sed sū vñ cōm cecidit p̄ cōmā z negat
 ans sicut z cōm: ad argumētū: negat illa cōmā
 cuiusq; ea nō idē tū ea nō idē illi ḡ si alicui bo es
 nō idē tū es nō idē alicui bo: nec tū est aliqd bo-
 nus modus arguendū: Ad quintū argumētū dī
 negando simplr cōmā: qz intelligit regula argu-
 mentū fieri ad affirmatiua de toto p̄dicato infini-
 tato: nō p̄dicatū nō debuit esse illud nō fortisq;
 hūc equaler aliqd nō fortis qd nō totalr infinitatū
 debuit aut esse tale nō ens fortis. Ilegat etiā p̄le
 quētia illa: deus est deus meus ḡ deus est alicuius
 qz hūcūq; dī absolute possessionē s; cū libeas
 d. venerationē. Ad affirmatiōnē dī qz nō arguit
 cū debito medio: sed mediū debuit esse hūc p̄p̄s
 est aliqd vt sit cōstāta p̄p̄mōnari. Ad vltimā
 p̄firmatiōnē dī multiplicatō: vñ nō qz regula itelli-
 git in terminis singularis numeri. Ipdē etiā vici
 regulā intelligi respectu terminū bōm: tū simplr
 eis qualis nō est hūc cū equaliter copulato. Ad
 posset dici qz liboēs z nō boēs non sunt p̄dicato
 ria sed oēs sunt singe. Ideo aliter videt: cecidit
 cōmā z cōm: negando cōmā: qz talit̄ cōcludit: isti
 sunt nō boēs: ergo quibet istoz est nō bō: nec est
 sūcūsi sunt boēs ḡ quibet istoz est bō: qz ḡ nulla
 ponit negatio in p̄ aut ponit. Cū sit regula sum-
 pta a thodo qz posita negatiue: negatiue hūc
 infinitatū p̄positione pluralis numerib; p̄noie
 demonstratiue: nō hūc ipsam ad viciū in singulari
 numero reducere. Sed ḡ hec dicta bonū habeo
 monui: qz p̄ thodū hec equalent isti sunt boēs:
 quibet istoz est ḡ postposita negatione sūcūsi vñ
 ruz debet equalere. Adfirmat nā ista equalit̄ isti
 sūcūsi boēs: quibet istoz est bō: negatio postposita
 fac equalere. Quoniam igitur nō sunt boēs: qz cū
 polere vñcūsi quibet istoz est bō: illa est bīmū-
 lus istoz est bō: ista equalent: isti nō sunt boēs:
 nullus istoz est bō. Quis velit tenere hanc dicat
 negatiōnē postpositā facere equipolentiā: vñcūsi
 sicut affirmatiue equipolent sic negatiue. in p̄p̄o-
 sitionibus singularis numeri. Et tunc sūcūsi hanc
 vñcūsi nō est differentia inter istas: isti nō sunt boēs:
 nō isti sunt boēs: quibet entis istaz significat: qz ali-
 quis istoz nō est bō. Quis tū teneret istas: isti non
 sunt boēs: equalere bīmūsi quibet istoz nō est bō:
 qz iste sunt vñcūsi z nō p̄dicatores: isti sunt boēs: isti
 nō sunt boēs: sic sunt falsas: ista autē esse ve-
 ra: nō isti sunt boēs: equalere bīmūsi aliqd istoz
 rū nō est bō: habet dicere cōmā illā opima: esse
 isti nō sunt boēs: isti sunt ḡ isti sunt nō boēs: sic
 qz maior est falsa sicut cōm cū illa significat qz nul-
 lus istoz est bō: velutio qz quibet istoz est nō bō.
 nā negatio sūcūsi hanc vñcūsi nō excusat: qz sequit vñs
 in singulari numero. Et cum probat maior: qz si
 nō est verab; oppositi. Ipsi sunt boēs: bico qz
 illud nō est sūcūsi p̄dicatores: sed p̄mū: p̄dicatores autē

ei bat p negationē p̄cedentē: z equaliter bīmūsi
 nullus istoz est bō: aliqd istoz est bō. Quoniam
 aut iste positiones: differunt: conueniunt: in p̄ce-
 denda cōmā. Differunt aut qz p̄ cecidit cōmā z an-
 tecedens negans ex illis inferri vñs in singulari
 numero p̄p̄ negationē: z vñcūsi nō facit dīā inf-
 itas: isti nō sunt boēs: isti sunt boēs: aliqd istoz
 rū nō est bō. Secūda autē via negat cōmā z an-
 tecedens vñs in singulari numero posse inferri. Et
 vñcūsi qz ille nō equipolēt: sed itelisi non sunt
 boēs: nullus istoz est bō: alie iste equalent: nō
 isti sunt boēs: aliqd istoz nō est bō. Et tunc to-
 ta qōne ad argumēta clara patet infio.

Quidem deinde. xxi. vñcūsi alie dūc regu-
 le ex aristotele colligere sūcūsi vere. Que
 hanc dicunt sūcūsi arguendo ab affirmati-
 ua de p̄dicato plurali ad affirmatiua de p̄dicato
 finito cōmā vñ. Arguendo aut ab affirmati-
 ua de p̄dicato infinito ad affirmatiua de p̄dicato
 plurali cōmā nō valet. Et argumētū re-
 gulas esse falsas: Ipdē arguit qz nō valet for. ē
 cecus ḡ for. est nō videt: tū arguit p̄regulā ḡ re-
 gula falsa. assūptū declarat: qz aliqd scit ad cōmā:
 qd nō sequit ad an. sequit. n. for. est nō videt: ḡ
 for. est nullo visu videt: qd non sequit ad an. qz
 nō sequit for. est cecus ḡ for. ē nullo visu videt:
 qz aut hūcūsi libet: libet: libet: libet: aut nō
 distribuit: si itē: p̄ te ex illo sequit qz for. ē nul-
 lo visu videt: a termino nō distributo ad eūde
 distributum cōmā esset bona. Si vero distribuit: se
 quit esse falsum: ans z possibile. s. for. est cecus: qz
 eo sequit qz oī visu for. est cecus: s; est impossibile:
 qz nō visu leonit: ista aut ad se for. est cecus: nec
 pot esse cecus nā dato opposito sequit qz illis for.
 sit ap̄tus ad videt: cū terminus pluralis negat
 actū z ponat ap̄titudinē: qz cū aliqd sequitur ad
 cōmā qd nō sequit ad an. cōmā nō vñcūsi tū arguit
 p̄regulā: ergo regula est falsa. Sed arguit qz
 nō valet: qz nō vñcūsi est vigoris infiniti ḡ deest
 nō finitū vigoris: est n. deus finitū vigoris z infi-
 nitū nāq; aliqd est infinite intense albus ille etiā
 est albus qmō. Et cōmā stat idē ē corruptibi-
 le z incorruptibile: qz nō valet: for. est corruptibi-
 lis: ḡ est nō corruptibile: assūptū arguit: suposi-
 to qz totū sit sic p̄ces. Est n. for. corpus sūcūsi z ala-
 sua: sed corpus sūcūsi est corruptibile anima vero
 est incorruptibile quodam ḡ hoc est corruptibile: z
 incorruptibile for. demonstrato. z sic idem est cor-
 ruptibile z incorruptibile. Quarto arguitur qz
 idē sit cecū z videt: sic nō valet arguendo ad
 affirmatiua de p̄dicato plurali ad affirmatiua de
 p̄dicato finito. s. n. for. bñs oculū berrū bonū:
 sūcūsi vero malū: p̄bat qz for. sit videt vñcūsi
 sūcūsi: qz oculo berrū est visus: p̄bat nō qz sit ce-
 cus: qz oculo sinistro est cecus: z ita: s. nō vñcūsi
 for. oculo sinistro est cecus: ergo for. ē cecula sūcūsi
 qd ad simplr: a p̄ bīmūsi nō valet: for. oculo berrū
 est visus: ergo est visus: sūcūsi qd ad simplr.
 Quinto nō vñcūsi p̄ infinitū numerū p̄cedente finitū
 re distat a nō cōm: ergo p̄ nō finitū numerū p̄cedē-
 te finitū distat a nō cōm: tū arguitur p̄ regulā
 ergo regula falsa. qz cōmā nō valet arguitur: qz
 anō est vñcūsi: p̄ns falsus: nā p̄ aliqdū numerū p̄-

dale finite distat a non q̄to p binariū. sc̄. quāz ne
dictati. et p numerū duplici ad illū. et tripli ad illū.
et sic infinitū. qz p quaternariū q̄tag. et sexag. sena-
riū et sic infinitū p̄m p̄m diuisione. Et in q̄to est
fallunq. non finitū numerū pedale finite distat a
nō q̄to. ois. n. numerus p quē pedale finite distat
a nō q̄to. est p̄elle finitus. qz si ēēt infinitus. p ip̄z
infinita a nō q̄to distaret. q̄re cū ex p̄latione aūs
sit v̄ez. et ois fallunq. omnia n̄bū v̄z. et in arguit p
regulā. cū h infinitus p̄uarine opponit ad h finitū
tū. q̄ r̄ est falsa. s̄. In oppositi arguit ostēdo
regulas esse veras. qz terminus p̄uarin⁹ est infe-
rior ad terminū infinitū. vt ex p̄mo articulo vide-
bitur. q̄ ab affirmatiua vni⁹ ad affirmatiua al-
teri⁹ omnia v̄z valent. et nō cō sicut ab inferiori ad
superi⁹ omnia v̄z et nō cō. ¶ Sed arguit deducē-
do omniā p regulā factā de p̄mo ad vltimū. qz si
for. est cecus. for. nō p̄r videt. et si nō p̄r videt.
nō p̄r cē videt. et si nō p̄r cē videt. nō est vidēs.
s̄. de p̄mo ad vltimū for. est cecus. s̄. nō est vidēs.
et est. s̄. est nō vidēs. sic r̄ vera. ¶ In hac quē-
tia facere intendō p̄. si regulā limitat. et ōmate-
riū p̄m p̄ncipalis examinare. et ad oīa arguē r̄
veritatē. ad huc formalit̄ r̄dere. ¶ Nō p̄r arguit
oīa aliquid de significatio terminū p̄uarini distat.
re. de se de se dēdere ad r̄ limitationē. p̄o quo In
p̄mo nota p̄uationē dicere negationē. act⁹ p̄o
in s̄bo apto nato. s̄. act⁹ aut dū inter act⁹ p̄o
tū. et aptitudinē. Et r̄. n. est opatio ipsa vt act⁹
r̄ dē. ¶ Sed est bilas q̄ se r̄ ex p̄e corpus. debē-
ris. p̄ducere binariū actū vidēti vel alii. Et p̄rindo
aut est n̄bū for. inclina. Et aut h̄. cedent. h̄. q̄ si
vni⁹ ēēt mortū p̄rū. sic q̄ sanari non posset ille
n̄bū ad vidēti aptitudinē. h̄eret s̄. nō h̄eret po-
tentū ad vidēti. Et h̄. n̄. igitur p̄uationē negare ac-
tū et potentia. s̄. a p̄uarinē ponere. Et h̄. n. solum
potat negationē act⁹ p̄o. qz sic lignū p̄be vice
refertur s̄. a p̄uarinē vidēti vel tales negatio-
nes. n̄. n. absolute negationē p̄uarinē negatio-
nē in s̄bo apto nato. et p̄r denotat. et binariū na-
tū. qd̄ notat. dicit. n̄. qz p̄uarinē negationē esse
est. s̄. subiecto cernis. n̄. n. est in subiecto. qd̄ n̄bū
est. s̄. subiecto denotat. qz p̄opus intellect⁹ appre-
hensit et in certo de subiecto apto nato probat.
Et h̄. ē illud qd̄ terminū dixerit. ponētes p̄uarinē
intentionē in aīa. Surles etia addit p̄uationē
nullit̄ cē subiective vt v̄. ab ipso in postpredica-
tione. Et de h̄. disputare maḡ est in metaphisic.
q̄ dialecticā. Quia maḡ quē quēre vbi sit p̄r
nato et ad id qd̄ n̄a inter est redeamus. Et h̄. bis
colligas terminū p̄uarinē negationē act⁹ et p̄o
p̄ncipalit̄ p̄portare ex contruero aptitudinē. Sed
terminū infinitū negatē actū superiorē. cē ad termi-
nū p̄uarinē. sup addēs. n. semp inferioris est. b̄nōt
aut est termin⁹ p̄uarin⁹ negationē p̄o et aptitudi-
nē addēs termino simplicē actū negatū. Et r̄. o te-
neas. cadē rōne terminū p̄uarinē cē n̄m. oēs ter-
minū negatē potentia. Quia rō denū corollarie in-
feras. terminū p̄uarinū nō esse inferiorē termino
infinito negatī aptitudinē. Imo p̄rō sit distat.
cū terminus posit⁹ dices aptitudinē sit superior
ad terminū p̄uarinū. vt vltim⁹ ceco color est. Et si
v̄. s̄ro dū distat cecū et vidēti nō esse p̄uarinē op-

42
posita. qz p̄uarin⁹ semp aliter inesse oī. nō sic at
est de vidēti et ceco vt p̄r. i sonno aīalis. Et ideo
s̄ro dū distat cecū et vltimū cē p̄uarinē opposita.
Et r̄. dēt vltimū dupl̄ accipi vt potentia ponit et vt
aptitudinē tū. b̄nōt s̄ro dū de vltimū potentia po-
nente est intelligendū. Sed nil est h̄. p̄ b̄nōt n̄bū. qz
de aptitudine erat p̄mo et nō de p̄o. ¶ Sed nō
ta duplicē esse terminū infinitū negatē actū et p̄o-
rentia. vel negatē aptitudinē. cū bis. Et termino
infinito negatē actū vel potentia r̄. intelligit. nō de
termino infinito negatē aptitudinē. potius. n. se-
quetur oppositū. vt nō v̄. s̄ro. est cecus. for. est
nō vltimū. sed sequit. for. esse nō vidēti et nō p̄o-
rentia vidēti. loquitur aut de p̄p̄ia p̄uatione a qua
nō est possibilia regressus. qz nō v̄. s̄ro. est tene-
bre. s̄. v̄. g. aer est nō p̄o. s̄. illūminat. s̄. n. sequit.
remur sola act⁹ negatio. ¶ Tertio nota regulā in-
telligendam. esse nō de quocūq. p̄dicato infinita.
tō. sed de p̄dicato limitat. p̄portionabili termi-
no p̄uarin⁹. qz nullus ignorat nō sequi. s̄ro. est ce-
cus. s̄. for. est nō audēti. erit aut termin⁹ infinit⁹
p̄portionat⁹ p̄uarin⁹. cū termin⁹ finit⁹ infinit⁹
opposit⁹ aliquid ponit qd̄ p̄uarin⁹ negat. ¶ Quia
rō nota regulā intelligendā esse sine distributionē.
nō. n. sequit tū for. est cec⁹. s̄. tū for. est nō vidēs.
arguit. n. n̄. ab inferiori ad suū superius distribui-
tū. ¶ Quarto nota regulā esse intelligendam in sup-
positione p̄ncipalit̄. qz in n̄bū nō v̄. s̄ro. v̄. n̄. nō se-
quit. termin⁹ p̄uarin⁹ est ille. cū aliquid termin⁹ p̄-
uarin⁹ est h̄. nō vidēs. est. n. arguētū in supposi-
tione n̄bū. et r̄. intelligit i suppositionē p̄ncipalit̄. Sic
igit regulā est legēda. Et affirmatiua de p̄dicato
p̄uarin⁹ ad affirmatiua de p̄dicato infinit⁹. n̄. n̄.
gatē actū vel potentia. cū opposit⁹ termin⁹ finit⁹
termin⁹ p̄uarin⁹ repugnat. termin⁹ p̄ncipalit̄ suppo-
sitionib⁹ omniā v̄. s̄ro. ¶ Que r̄. licet de p̄dicato fiat ad
subiectū in p̄r aplari. In intelligendo in ipsam cū
additionib⁹ limitatib⁹ arguētū ab inferiori ad
suū superius. de q̄ infra dices. codē. n. et s̄. dē. n̄. o.
vt in ante dictū est. Quia aut ad s̄ro. qz in p̄o
arguit p̄ncipalit̄. qz de distributionē terminū p̄-
uarin⁹. Ideo nō erit inutile speculari. an termin⁹ p̄-
uarin⁹ distribuat. q̄lū sit eius distributio. In q̄
q̄ro ab b̄nōt. et alijs cū sequib⁹ nil me exp̄sū se-
quisse igitur fatet. Act⁹ in petro m̄mano exp̄s-
sa est r̄. ponēs terminos infinitos et p̄uarinos cō-
fundere. oīse distributionē oīs terminos mediate
sequētes et immediate. Cū dēdo in es non h̄. v̄.
dens alim. d. li vidēs et li alim. distributue sup-
ponere. Illū in mentionē fecit petrus m̄anna
n̄. de distributionē illius terminū b̄nōt. for. ibi
nō est termin⁹. s̄. p̄o terminū. ex termino finit⁹
et negatōe vni⁹ fiat terminus. parit aut nō assi-
gnatē distributio nec suppositio. s̄. totali termino.
¶ In aut quare alij distribuit h̄. assignant qz
terminus infinitus negationē includit. Et s̄. p̄-
r̄. suā terminū finitū distribuit. oīs terminos
sequētes capaces et nō impeditos. Et in fine r̄.
dicit et sicut est dictū de termino infinito. sic et de
termino p̄uarin⁹ distat. et s̄. r̄. q̄ p̄r̄. b̄nōt. s̄.
do arguētari. vt nota h̄. oīa h̄. oīa opinio inclina. s̄.
ligat. Et p̄mo arguētator. s̄. fundamētū suū. qz
si clausio negatiua est cū distributionē. et si li.

nos qui possunt de se inuicem affirmare et negare
intelligit affirmari et negari vere: quod si falsus esset
falsa affirmatio et negatio affirmatio diceremus
illos terminos esse imprinientes bono et alicui.
¶ Secundo intelligit eundem terminum omnia nunc
via barlet posse finare suam significationem et eandem
mutare et diffinitio intelligit terminus suam signifi-
cationem servare sub mutatione. nam significatione nulli
sunt termini vel adeo disperari vel aliter coneri
quin possint fieri imprinientes. ¶ Tercio quod illud
posse vere et affirmare predicari non intelligit quod
in re sic fieri possit sed falsus est apud intellectum non
repugnare tales fieri vera quod maxime ponitur
propter casum sed argumetur ubi patet si peribibus
et si alibi esse terminos imprinientes in re non potest
be se inuicem vere affirmari. Sed falsus est ut in-
tellectum vera affirmatio non repugnat. ¶ Quarta
ratio nequaquam illa particula que citatur a modo ponitur
non corrupto significat. intelligit quod non corruptum
nec terminum ad principale nec terminum ad connotatum.
¶ Et hoc dico propter casum terminum argumetur in
quo licet necesse sit albedinem aggregare ut
vnde corruptum tamen connotatum cum albedine
scilicet eius denominationem desinit esse connotatum aut
illa denominationem per hunc terminum albus: cum
significat aggregatum ex forte et albedine potente
denominare ipsum esse album. Dicitur autem nec
quoniam ad principale corruptum propter istos ter-
minos aliosque homines qui sunt perinientes: licet pos-
sint inter se vere affirmari sicut et existere
gari eo mortuo. Et quo sequitur for. non existere
sic esse falsum. Est hoc contra reales. ¶ Quinto
nota quod dicitur terminos imperinientes illos
esse qui possunt de se inuicem vere affirmari et nega-
ri leguntur ad intellectum non mutata significatione
terminorum: nec corrupto supposito principali vel
connotatum addendum est vel in terminis pro co-
dem supposito continue verificatis. Et hoc puto
eniam si redit intellectus ubi diximus corrupto sup-
posito tantumdem. nam sibi esset quod corruptum esset et quod
be illo propositiones non intelligerentur. Et quia
particula multe cessant obiectiones: quod animal et
homo sunt termini imprinientes: quod animal est bonum
et animal non est bonum. Similiter quod for. et homo:
quia for. bonum est et for. bonum non est. Dicitur. nam
ad omnes vno ore quod termini non verificantur con-
tinue pro eodem supposito. Paulus tamen per-
tinetis aliter sed dicit istas instantias dicens quod illa
diffinitio est intelligenda de predicatione vniuer-
sali. Hoc autem non puto esse falsum tunc. Primo pro-
pter exemplum magistri albi et homo esse terminos
imprinientes: tamen patet vniuersales non posse
veras fieri. Secundo for. terminus isti termini homo
et for. non essent imprinientes: cum sit impossibile oem
motum esse for. Ideo puto particula non esse adden-
dam propter illud argumentum. Sic itaque legat
diffinitio. Termini imprinientes sunt termini qui
possunt de se inuicem affirmari et negari vere leguntur
ad intellectum: servata eadem terminorum significatione
nec non corrupto principali supposito: nec connotatum
vel suam verificationem pro eodem supposito con-
tinue in affirmativa et negativa. ¶ Secundum videndum
est articulum assumptum videndum est iuxta primum

principales materiis quid de inceptione cum termi-
no connotatio sit dicendum. ¶ Prima conclusio nihil
incipit esse for. nisi for. incipiat esse: et nihil desinit
esse for. nisi for. desinat esse: patet conclusio quod sicut
for. non potest esse aliud quam for. sic non potest aliquid
incipere vel desinere esse for. nisi ipsemet desinat
vel incipiat esse. Et quo sequitur quod in casu primi prin-
cipalis ubi for. incipit excedere bipedalem quanta-
tem non propter hoc bipedale desinit esse for. ¶ Se-
cunda conclusio licet ita sit ut preedens conclusio. d. for.
tamen non potest desinere esse aliquis for. non desin-
nere esse: et similiter incipere esse talis vel talis ipso
non desinente esse. Et quo corollarie sequitur in casu
primi argumenti quod licet nullum bipedale desinat esse
for. tamen for. desinit esse bipedalis. ¶ Tercia con-
clusio in casu primi argumenti procedendum est for. be-
sinere esse duo pedalia. hoc duo illa pedalia non desin-
nere esse: nec illa duo pedalia desinat esse for. ¶ Quarta
nota patet: Secundum enim est manifestum: cum nulla
positio for. sit ablata. Tercium autem deducitur de in-
tentione huiusmodi. 4. s. obsequium. dicens ad hoc quod
aliquid desinat esse alba: oportet quod libet illud desin-
nere esse albi: quod similiter ad hoc quod duo pedalia de-
sinat esse for. requiritur illud quod libet desinere esse
for. tamen quod in casu est falsum. Et quo sequitur me-
no esse cum periculum in hac parte: dedit duo peda-
lia desinere esse for. hoc. nam magis est ad intentionem
p. v. tenentis terminum illum in plurali numero col-
lectum. ¶ Quinta conclusio non valet ista contra hoc
nunc est for. demonstrato bipedali et immediate post hoc
for. non erit hoc in hoc instanti desinit esse for. Et
quo sequitur non esse eandem exponentes que falsum
cuius propositioni desinit cum ipso mere substantialis
et que probant propositiones desinit cum subiecto
connotatum. Si autem quas hoc addit debeat. Dicitur
eo quod sicut propositioni desinit addimus vnum de
pluribus negantibus subiectum est aggregatum ex
terminis transcendenti relatio et verbo de futuro
cum termino connotatum: predicatum vero est predi-
catum propositionis desinit ut istius aliquid albi in
eius esse for. addenda est ista exponens nec aliquid quod
erit albi non est for. qui fuit relatum. nam hoc cum ver-
bo de futuro predicatum est coniungendum propter argu-
mentum garet in casu quod for. incipiat esse albus pre-
dicationem et incipiat esse propositionem. Sic probando
propositionem desinit propositionem debet addi vnum
exponens composita ex termino transcendenti relatio:
et verbo de presenti non principali: deinde verbo prin-
cipali de futuro cum predicato propositionis desinit
vnde exponendo istam propositionem bipedale desinit
esse for. non est bipedale: nunc est for. et immediate post
hoc for. non erit bipedalis: debet ista exponens
addere. nec aliquid quod est bipedale erit for. et hoc in
istis casu est falsum. quod for. erit for. qui non est aliquid
quod est bipedale. ¶ Quinta conclusio non valet ista
propter ista for. erit maior quam erit hoc et hoc for. ergo
for. erit maior quam erit for. Nec est falsum. resolutionem
nisi altera premissarum sit falsa. Quare vel demonstras
for. mere substantialiter et sic maior erit falsa et mi-
nor vera: Vel connotata bipedaliare: et sic maior
est vera et minor falsa. Aut in maiori substantialiter
et in minori cum connotatione: et sic argumentum non
valet: quare patet conclusio. Et quibus cessat arguere.

rata: que nō se inuicem cōparant: q̄re illi termini
 erūt desperati qui nō possunt de se inuicem vere
 affirmari: p̄dicari. ¶ In hac igit̄ q̄stione tres
 faciā articulos. In p̄mo diffinitionē p̄prie limi-
 tanomibus restringi. In 2° naturā p̄prie argu-
 menti examinare. In 3° aut̄ argumēta sui morē
 solui. ¶ Quatuor ad p̄mū sciēdū p̄o modū p̄ter-
 minos s̄ loco intelligit̄ terminos p̄dicabiles p̄prie:
 ita q̄ genus immediatū disparat: s̄ sit illi terminus p̄ter-
 minos p̄dicabilia p̄prie intelligēdo. Et s̄ aut̄ sol-
 uitur dubita⁹ illorū terminorū solis bōis bōnōn.
 sunt disparat̄s nō possint de se inuicē vere affirma-
 ri: q̄ p̄a p̄cessit ordinio q̄. s̄ sint termini p̄prie p̄di-
 cabiles nō n̄ tales sunt: q̄ signū v̄t nō potest eē
 pars p̄dicatū: sed est determinat̄ p̄dicari p̄dicien-
 tū prius. Et ratio vero q̄re nullū finitū terminū
 sit pars subiecti vel p̄dicati est: q̄ iur̄ infirmū bene.
 In 2° p̄mi sopulmaris subiectū ē p̄dicatū sūmunt̄
 ab int̄tione nō a modo intelligēdo: quā sūmunt̄
 finitū terminū. S̄ iur̄ tū ē b̄n̄tens alius q̄dā
 imaginat̄iones. 2° p̄prie. q̄s d̄munt. ¶ Q̄do
 nota q̄ termini p̄dicabiles sunt duplices: illarū
 1^a nō illarū diffinitio intelligēda est de terminis
 nō illarū: voco aut̄ terminos illarū: illos qui
 se inuicē int̄ferūt. Et ratio aut̄ b̄n̄tens est p̄pter istos
 terminos: b̄n̄tens q̄d b̄n̄tens sunt n̄. disparat̄
 sunt p̄tinentes se quellā s̄ nō possint de se inuicē
 affirmari: q̄ sunt illarū inter se q̄ repugnat̄
 rioni disparat̄. ¶ Et ratio nota q̄ cū v̄n̄ non posse
 affirmari intelligit̄ vere affirmari. q̄m ad intel-
 ctū: s̄ it̄e significat̄ione q̄ generalia sūt oib̄ diffi-
 nitionib̄: b̄n̄tens terminos: nā nullū dubiū est intel-
 lectū posse terminos disparat̄s affirmari: s̄ falsos:
 s̄ nō vere. Et ratio aut̄ q̄m ad intellectū p̄p istos ter-
 minos: s̄ b̄n̄tens albedinat̄ q̄ p̄b̄at̄ nō possit eē
 albu v̄t in p̄cedit̄ q̄nē. b̄n̄tens est nō sūt disparat̄:
 ab affirmatiua vnius ad negatiua alterius. p̄ntia
 valeret nō aut̄ sunt disparat̄: s̄ in re non possunt
 inter se affirmari vere tū illud intellectū nō repu-
 gnat: q̄ in p̄prie disparat̄s semp̄ euenit. Et it̄i v̄t
 tū s̄ nō mutata significat̄io: q̄ nulli termini cēnt
 v̄t q̄d eo disparat̄: possunt mutata significat̄io
 fieri p̄tinentes se quellā. Et it̄i alio q̄d alio ad
 dēda q̄. i. nō possunt p̄dicari tū totalia et̄ partialia
 ligēdo p̄ totale et̄ tū aggregatū et̄ implicatū et̄
 p̄licitū. nā nū v̄t ut disparat̄ de disparat̄ alie posse p̄-
 dicari: v̄t est infra subiectū in 2° sopulmaris v̄t b̄n̄tens
 aliquā p̄prie esse verā in qua p̄dicat̄ affirmatiue
 disparat̄ de disparat̄: v̄t d̄cēdo solis b̄n̄tens vel alius est
 affirmat̄io: q̄ p̄a pars sit b̄n̄tens et̄ loquit̄ de p̄-
 dicatō explicat̄o tū p̄tialit̄ totalit̄: nō p̄di-
 catū implicitū et̄ explicatū est b̄n̄tens q̄d vel alius
 est affirmat̄io: s̄ nō est disparat̄ b̄n̄tens termino b̄n̄tens
 ¶ Quatuor nota diffinitionē eē intelligēda de p̄di-
 catione facta in suppositiōe p̄sonali: q̄ apud tenē-
 tes suppositiōe m̄ale illud nō s̄cōnēnt. s̄ q̄ disparat̄
 tū de disparatō p̄dicat̄. Et ratio est: v̄t verbalis est terminū
 m̄ale: s̄ sit terminū et̄ iū p̄ sunt disparat̄: s̄ q̄ iū b̄n̄tens
 m̄alr̄ supponit. ¶ Quatuor nota diffinitionē eē intel-
 ligēda cū hac addit̄io: b̄n̄tens q̄ eū significat̄a talis
 terminorū: nā certū est q̄ b̄n̄tens addit̄io b̄n̄tens sūt
 disparat̄: s̄ b̄n̄tens p̄cedētes ordinēs p̄p̄ b̄n̄tens b̄n̄tens
 ius v̄t nā b̄n̄tens q̄ eū significat̄a b̄n̄tens tūmi addit̄io

[illegible]

nus significat quin illud prius significauerit eo:
 q̄ si iam significauit oēm boiem: nō oēm boiem
 significat. Sed ad argumentū s̄rodi negare illā
 cōtāctū boiem v̄ hoc alal alal significat: ergo
 alal significat hunc boiem vel hoc alalpp appella-
 tione rōis: quā ponit esse pponendo verbū mē-
 ris actū circūcūctiōis: nō pōtponendo. Si q̄s aut
 eo via s̄rodi delectet negabit istā cōtāctū petri mā-
 tuari. Ibi nec aliquid significauit terminus quin
 taliter nō significat: si iā significauit oēm boiem
 nunc oēm boiem significat sed sequit̄ tūmō ppo-
 nendo si iā oēm boiem significauit nunc oēm bo-
 iem significat: sed negat q̄ iā oēm boiem signi-
 ficauerit. Deb̄et aut̄ sic verbū pōtponi: q̄ iā cō-
 ditionali assumpta lī aliquid lī aliter pōtponi
 batur. Iste etiā de significatione dictis supradic-
 ta sunt ea que scripsi supra q̄stione. De significatione
 aternū et representatione: q̄ aternū est duplex
 principaliter: secundariū: q̄ a principale aternū
 accipit veritas et falsitas: ppositionis: non a secun-
 dario seu representatione. Iste habuit iam facile
 est pro tertio exequendo argumenta dissoluere:
 Ad primū dic̄ q̄ isti termini sunt desperati: bō
 et asinus: et negat q̄ de se inuicē solent: et nego q̄
 ppositio significans boiem esse alimū adequare
 aternū sit vera: et nego q̄ illa ppositio: bō est alal
 sic principaliter: et aternū significat nec valerit bō
 significat oēm boiem: lī alal oē alal: lī est esse
 ppositio significat iura ppositionē suā: parū:
 ergo tota significat oēm boiem esse oē alal aseri-
 uelud sufficit q̄ illud significat representatione. Ad
 18. nō illud aseruit significat: et pōtponeret sup-
 poneret pro omni alali copulatiue. Et 18. mōne-
 gat si idus q̄ i hac ppositione: bō est alal alal
 supponit pro alino. I copulatiue. talis q̄ asino exi-
 stente denotet pro illo ppositionē verificari: nō
 aliter negat lī alal supponere pro asino: q̄ opti-
 me nouerit alal veritate terminare supponere pro oī
 alali. Sic ad primū nūm̄ sit. Ad s̄cōm dicet
 gae. In via expositione de incipit. Ego aut̄ admittē
 bit in sui expositione de incipit. nō est sine p̄s v̄ s̄ro-
 rei suppositionis etiā s̄m̄ bōtibus: et dicent
 ista esse desperata large in binarius et ternarius: et
 ista due medietates tres tertie: q̄ de se
 inuicē solent tāq̄ totalia extrema: et ad argumē-
 tum hoc est due medietates: et hoc est tres tertie: q̄
 due medietates sunt tres tertie: negat argumētū
 q̄ nō est s̄līs resolutio: sed sequit̄ tūmō q̄ due
 medietates sunt idē q̄ tres tertie: nec predicatur
 tūc desperatū de desperato: q̄ licet binarius et ter-
 narius: due medietates tres tertie: sunt opposita:
 nō due medietates et licet quod tres tertie. Hec
 s̄m̄ bōtibus. Sed aut̄ petri mātuari in cap.
 de infirmo. Dicet etiā illa nō esse desperata. (bina-
 rius et ternarius: nec valet sunt due species ergo
 desperat: p̄sertim in p̄dicamento q̄ntitatis in quo
 vna species includit alā. Ad tertium nego q̄ idē
 sit bō et asinus: etiā aut̄ oē alal i cōi est bō et alal in cō-
 muni est asinus negat: q̄ ille significat q̄ iste ter-
 minus alal cōis est bō: et q̄ idē est asinus. Rcales
 vero negat istā cōtāctū idē ē bō et asinus: ḡ predicat
 oppositi de opposito: et disparatū de disparato. Sed
 oī sic argumenta: nō dissoluit: est bō et asinus: ḡ

78
 predicat desperatū de desperato: tūc aut̄ cōce-
 ditur cōsequentiā: antecedens vero negat. Ad
 quartū dico illā diffinitionē esse intelligendā de ter-
 minis p̄p̄ie predicabilibus: quales nō sunt lī alal
 bōis: bōis lī omnis nō possit esse predicatū nec
 pars predicatū: v̄ in primo articulo notatū fuit. Ad
 cederent alij: cū dē termini q̄ntū ad vocem simi-
 lem esse sibi ipsi vel omnis sibi simili disperant:
 v̄t paret de his duobus terminis simonim: bō
 et asinus. Si q̄s aut̄ nōllet illos terminos simonimos
 esse desperatos: deb̄et dicere q̄ possunt de se inuicē
 verificari saltē q̄ntū ad intellectū. vel dato q̄ cēt
 eoz significatū. q̄ in primo articulo dictum fuit.
 Ad quintū possemus cedere eodē terminos
 esse desperatos et p̄tinentes. sequellā: nec illa diffi-
 nitio est p̄ opposita materialiter sed formaliter: ideo
 satis est v̄t sub ea ratione qua sunt desperati non
 sunt p̄tinentes sequellā. Quasi dico q̄ lī bō et non
 bō nō sunt termini p̄p̄ie desperati de q̄bus bō lo-
 quimur: q̄ licet nō possint de se inuicē vere affir-
 mari: deb̄et tū aliquid v̄terius requisitū v̄t ter-
 mini sunt desperati: addendū. n. est q̄ nō sint inter
 se formaliter illatiui: quales nō sunt illi termini bō
 et nō bō: ideo non sunt p̄p̄ie desperati.

¶ Cris. 28. v̄tū diffinitio terminoz con-
 uertibilū sit bene dare. Huc habet ter-
 minos conuertibiles esse illos qui mutuo
 se inferunt respectu cuiuslibet verbi et ipis serua-
 ta agnoscere intellectū. Ad aut̄ illa diffinitio sit
 male posita arguit nō isti termini conuertunt: talē
 et deus: tū nō se inferunt respectu cuiuslibet ver-
 bi: q̄ nō sequit̄ aliquid currit ergo deus currit: q̄
 aut̄ illi termini conuertunt probatur p̄ bōtibus in
 tractatū de scire in solutione quartū casus v̄bi d.
 illa conuertit per plura media: aliquid est deus est q̄
 nō esset v̄t nisi lī deus et lī aliquid conuertentur.
 Ibi verbis existētibz simonimis si ppositiones
 conuertunt omnes alij termini vel sunt simonimi
 vel conuertunt: sic lī deus et lī aliquid conuertunt: cū
 tamen nō se inferant merito cuiuslibet verbi: quare
 diffinitio terminoz conuertibilū illud asserens v̄t
 mala. Decido sic arguit isti termini asinus et m.
 dibile conuertunt: tū nō se inferunt respectu cuiusli-
 ber verbi: q̄ nō sequit̄ v̄llo videre asinus: v̄llo
 videre rudibile. stat. n. mē bō. odio illud alal sub
 rōne qua est ap̄tū edere tale sonū. et illi mihi place-
 re sub ratione q̄ est alal ponderibus ferendis acco-
 modatū. et sic diffinitio videt̄ mala. ¶ Tertio ad
 idē sic arguimur: q̄ non valerit bō est ḡ risibile
 esse in lī bō et lī risibile conuertunt: q̄ p̄ntia non va-
 leat p̄bat: q̄ cū subiectū sit prius p̄p̄ia passione
 finis igit in aliquo instanti in quo bō sit et non sit
 risibile: saltē apud intellectū stabit nō intelligere
 boiem esse et nō esse risibile: q̄ nō v̄t p̄ntia de for-
 malbō est ḡ risibile esse in lī bō et lī risibile conuertū-
 tur: ḡ nō est bona diffinitio terminoz conuertibilū
 asserens ipsos mutuo se inferre merito cuius: ver-
 bi. et. ¶ Quarto ad idē sic arguimur: nō v̄t bō
 et p̄ se p̄ntia fortē ḡ risibile p̄ et p̄ se p̄ntia fortē
 et in lī bō et lī risibile conuertunt: ḡ non semp̄ termini
 conuertibiles mutuo se inferunt respectu cuiuslibet
 verbi. ¶ Quinto arguimur: q̄ eadē diffinitio: q̄
 illa p̄ntia et terminis nō conuertibilibz: nā ista diffi-

nitio cōperit p̄priorē speciei: cuius est p̄priori: r̄
tamen p̄priori r̄ species nō sunt cōuerribiles sed
se hñt s̄m p̄priori r̄ posterius: q̄ subiectū est p̄priori
passione: r̄ sic diffinitio videt mala cū cōperat alie
ri a diffinito r̄ nō cōperat cuiuslibet cōtento sub diffi
nicio: (q̄ a bona diffinitioe v̄t scribit sexto. r̄ opicoz
sunt p̄priori aliena:.) P̄priori q̄stionis indicat qd
nominis terminoz cōuerribilia: nā si termini cōuer
tunt: ḡ tantūdem erit vnu ponere q̄stū r̄ reliquū: ḡ
quous posito in vna p̄positione si loco illius al
terz ponat idem erit sentia: q̄re ab vno ad reliquū
semp̄ cōntia erit bona. respectu cuiuslibet v̄bi fiat
argumentū vel respectu cuiuslibet ip̄is: dūmodo
intellectus congruas seruet. r̄ sic diffinitio bona
est quare qd ē dubia. ¶ In hac q̄stione faciā tres
articulos. ¶ In p̄ diffinitionē limabo. ¶ In 2° ma
teriā p̄mā argumenti principalis ventilabo. ¶ In
3° ad argumenta p̄mā responsiones r̄ tūc q̄stioni
finis imponet. ¶ Ad iudiciū ad p̄mā articū ¶ In p̄
mis notare debet: q̄ cōuerribilia sunt duplicia: ca
r̄ibegoreum: r̄a: sicut caribegoreum: r̄a: ¶ Rep̄m
p̄mālibet r̄ibiles: r̄eplū v̄ro secūdi cōtēntis
oīis. ¶ Diffinitio hec de caribegoreum: nō ē intelli
gēda. Nā si tēri nō attribuit p̄priori nū caribegoreu
mariē: sicut caribegoreum: aut sunt p̄riori dēter
minationē inferentiū r̄ illarū: q̄ inferentiā sunt
vel illata. ¶ Secūdo nota duplicē esse illationē bo
nā materialē r̄ formale. ¶ Diffinitio intelligit de illa
tione formali: v̄t sit sensus termini cōuerribiles sūt
ex quoz vnus formale alterz sequi pot̄ ēē. ¶ Si n.
materialis sufficeret dicere illos terminos: s̄ bono
lapis esse cōuerribiles vel salte p̄māntes sequella.
hoc igit sit generale cōbus sequella p̄māntibus v̄t
tales dicantur a formali illatione: r̄ non materiali
qd notādū in posteriozibus diffinitionibus semp̄
intelligi velim. ¶ ¶ 2° cōno nota q̄ ista sequella in
telligenda est in suppositione p̄sonali: q̄ stat ter
minos cōuerri r̄ cū nō se materialiter inferri respe
ctu cuiuslibet v̄bi: q̄ nō sequitū hō est ḡ. h̄ r̄ibibi
le est. ¶ Unde cōuerribilitas r̄ cōperatū esse vel su
perius esse aut inferius similiter r̄ p̄riori ac poste
rius: sequuntur soli significatū p̄onale r̄ nō ma
teriale. ¶ Quarto nota q̄ v̄t s̄t r̄odus v̄rit opo
tere in tali illatione cōgruitatē seruanda est v̄bi. ¶ a
grammaticale cōsonantia: vnde nō sequitū es aīal
qd est bonū: ḡ in es aīal qd est r̄ibibilis: q̄ in
debilis est cōstructus. Sicut nō valet hō est aīal r̄
sibilis: ergo hō est aīal: nō hō non. n. illa substantia
recte cōgruit nullo verbo intermedio. ¶ ¶ Quin
to nota nos posse etiā intelligere p̄per cōgruitatē
intellectus seruandā: qd nō arguitur cū verbo cir
cūcūmte actū mentis: r̄ hoc forte qd subiden
do legat) s̄t r̄odus intellectus: v̄t sit sensus: seruata
i. ob eritū cōgruitatē intellectuā. i. obseruato r̄
seculo q̄ arguitur cū termino impoante ¶ ¶ Argui
tatem intellectus: id est actū mentis intellectui cō
gruentē: qd si post meliōrē r̄ suauiorē c̄p̄positio
nem. ¶ 4° notando positiū videt actus ¶ ¶ Salte me
mento illud supplere qd sub illa particula non vis
cōcludi. ¶ ¶ Nō. n. termini cōuerribiles sic inferrent se
respectu cuiuslibet v̄bi: q̄ nō valet r̄ibibilis: co
gnoscit boīem: ḡ r̄ibibilis cognoscit r̄ibibilis: forte
cōtra valeat: q̄ p̄priori ratio r̄ibibilis includit

79
p̄priori rationē subiecti: qd nunc methaphisicis si
sentio inuolutū relinquat. ¶ ¶ In ista dialectica diffini
tio sic legat. ¶ ¶ Termini cōuerribiles caribegoreum
tici. i. sunt termini qui possunt nūmo se formalit
inferre in suppositione p̄sonali: respectu cuiusli
bet v̄bi r̄ temporis: seruata cōgruitate intelli
ctus. i. bono cōstructu grammatiali. ¶ ¶ Exceptis etiā
verbis circūcūmentibus actū mentis: quare autē
addat respectu cuiuslibet v̄bi r̄ ip̄is in sequenti
q̄stione in qua de relationis agit dēo b̄re dicem.
¶ ¶ Secūdu aut articū cōponēdo iuxta materiā
p̄mā argumenti: videndū est quid ex sentia bē
r̄ibibi sit de cōuerribilitate h̄az p̄positionū aliqd
est deus est. ¶ ¶ Adducta est. n. sententia bē r̄ibibi
argumento asserens illas cōuerri: dēico igit iuxta
sententiā bē r̄ibibi. in 4. casu de scire q̄ nulle p̄po
sitiones cōuertunt: nisi formaliter se inferant. ¶ ¶ Et
in hoc etiā est sententia s̄t r̄odū v̄t in p̄mā articū
lo bē r̄ibibi. ¶ ¶ Et quo sequit alexandrum sententia a
s̄t r̄odū r̄ bē r̄ibibi de iussu: dūm dicit nō semp̄ a
cōuerribili ad cōuerribile cōntia valere de forma.
¶ ¶ Volunt. n. cōcordi sententia s̄t r̄odū r̄ bē r̄ibibi
p̄positiones nō dici cōuerribiles: nisi se formalit
inferre possint. ¶ ¶ Hoc autē dupliciter cōtingit. i. me
diatē r̄ immediatē: eodē modo dūo sunt cōuerri
bili genera mediatōz. i. r̄ immediatōz. ¶ ¶ Uocō aut
immediatē cōuerribilitatē: sine alijs medijs se infe
rant: ¶ ¶ Mediatē v̄ro cū pluribus indiget cōntis.
¶ ¶ Si p̄mā dicitur cōuerribilia immediatē r̄ p̄priori cō
uerribilia. ¶ ¶ Si scdm mediatē r̄ imp̄p̄rie. bē r̄ibibi
cōuerribilia. ¶ ¶ Exēplū p̄mā hō cōuerribibile
currat. ¶ ¶ Exēplū secūdo: dē iussu cōuerribilis
plura media h̄az p̄positio aliqd est infer h̄az bē r̄
est. hoc nō. s̄ arguendi quē facit bē r̄ibibi. ¶ ¶ Aliquid
est ḡ causa vel causatū est: r̄ tunc v̄bi a si causatū
est ḡ causa est. ¶ ¶ Si cā est ḡ cā s̄m ordinem est. ergo
cā p̄riori est ergo deus est. ¶ ¶ Et similiter si a p̄riori
pio dicitur cū esse p̄ eadem media cōclusio bē r̄
catur. ¶ ¶ Stantibus aut h̄is dictis ellicio ex bē r̄ibibi
bē r̄o q̄ impossibile est duas p̄positiones esse p̄o
p̄rie cōuerribiles: quaz nulli termini cōuertant.
¶ ¶ Secūdo possibile est aliquas duas p̄positiones im
p̄p̄rie cōuerri: quaz nulli termini cōuertant: v̄t
in 2° exēplo patet: p̄ hoc r̄idebit ad argumentū
principale. ¶ ¶ Sed in dictis bē r̄ibibi. occurrunt difficul
tes: q̄ nō videt illa cōntia esse formalit: aliqd est
deus est: q̄ stat intelligere oppositū p̄ntis cū ante
sine cōdictione. ¶ ¶ Secūdo bē r̄ibibi. v̄t p̄batione q̄ for
maliter nulla est: p̄ma. n. cōntia nō valet de formal
aliqd est ḡ causa vel causatū est: stat. n. me imagina
ri nūmo chaos esse: qd nihil esset r̄ a nullo causat:
vel alia plura cōntia esse q̄ sunt equalia: ita q̄ vnus
non sit cā alteri: nec cō. ¶ ¶ 2° cōno sit illa cōntia causa
s̄m ordinē est: ḡ cā p̄riori est: que nō valet. ¶ ¶ Nam
possum imaginari esse infinitas causas in quibus
nō sit p̄mā accipere: r̄ q̄ vna etiā alterius sit cā p̄
circulū. ¶ ¶ Et sic bē r̄ibibi. nulli nulla videt esse: cū
putet se facere cōntiam formale de p̄mo ad v̄ltimū
p̄ cōntias intermediās non formales. v̄t est argu
mentū. ¶ ¶ Ad oīa h̄ec cōtra bē r̄ibibi. adducta r̄
detur. ¶ ¶ Dicendo cōntia absolute nō valere v̄t recte
p̄bant argumenta: Sed bē r̄ibibi. cōntia illa intel
lexit duobus adiunctis verissimis ex p̄riori p̄o

in: et supplendo cor. aliqđ loco oportuno. **Adde-**
 de sunt aut iste propositiones omne qđ est vel est cā
 vel causati. In causis est accipere primum. Et si
 bicitur illas nō appositur bene: et respondet in
 boetio. Aristoteles posterior. primo aliquid ar
 rificem despicere sua principia. nulla de illis fa
 cere mentione: cū notissima fuerint. et eodem mo
 do bene: sed hęc propositioni nulla fecit mentio
 nem: sed tāq̃ notissimas despicit. et pre-supposit
 nibil de illis expressum pronuntians. **Ad argu-**
 menti igitur contra bene: in primis factū dico
 oppositi consequentis absolute stare cū antecedent
 re ad intellectus cū illis limitantibus antec
 dente intellectu oppositi consequentis antecedent
 implicat contradictionem. n. implicandū aliqd est
 et omne qđ est vel est causa vel causati et in causis
 est accipere primum: bene nō est. illa sequitur ali
 quid est et omne qđ est est causa vel causati est. et
 causis prima inuenit: ergo causa vel causati est. et
 in causis prima reperitur. Et dicitur causati esse et
 ex altera parte in causis est accipere primum: ergo
 causa est in causis ordine est accipere primum: ergo
 cā prima est. g. bene. Et eodem modo argumenta
 retur si a principio dices causam esse. **Ad obar**
 igitur primum argumentū consequentia absolute nō
 valere et hoc sine conversione cōceditur: Quia nō
 probat cū illis partibus ab bene: bene o subintelle
 ctus consequentia esse nō formali. **Ad scđm mani**
 festā est responsio nā iam diximus consequentia ab
 solute nō valere de forma: et hoc idem argumentū
 cōcludit sed non contra bene: quia illa pāram
 nō absolute intellexit: sed cū illa parte copulatiue
 et omne qđ est vel est causa vel causati: ergo causa
 vel causati est. Minus qđ plus est: quibet pars vis
 aucti separata cū sequeret: nō tamen de forma.
 siampta a parte distincta: sed qđ arguendo a vniu
 ersa de terminis correlatis ad quibet parte con
 sequentia valeret hoc transcat. **Ad tertū dico**
 consequentia valere cū illo mediō in causis: primum
 scđm est accipiendū aut absolute consequentia
 nō valeret: cā bene: bene. intelligat valere: nihil
 contra bene: bene procedit argumentum. Quia aut
 fuit bene: bene aliquid illi tenere cū illis con
 ditionibus appositus primo antecedentis: qđ ad
 hoc indiget partibus consequentis deducendo illā
 bene est: et sic sunt convertibilia mediare et proprie
 quorū naturā bene: bene declarare intendebat.
Ad tertū tenet articulo manus iponētes ad
 primum argumentū formaliter videndo. dicamus:
 Istos terminos aliquid et bene nō convertit: nec eis
 cōpōit convertibilia terminorū distinctio. Et ad ar
 gumentū qđ videtur probare istos terminos con
 verti respondet. ex his que supra dicta sunt. In argu
 do istā consequentia iste propositiones convertuntur
 verbis simonini existētibz: g. alij termini con
 uertunt loquendo de propositionibus improprie
 convertibilibz: nā de his q. pprie convertunt satis
 valeret consequentia: tales aut non sunt ille propo
 sitiones apud bene: bene aliquid est bene: efficax. n.
 diximus in secundo articulo non pprie converti.
Ad scđm ex primo articulo respondet distin
 ctionem terminorū convertibilium sic esse intelligendā:
 ut termini convertibiles sint termini potentes mu

tuo se formaliter inferre in suppositione psonali
 respectu cuiusq̃ verbi et temporis: exceptis ver
 bis circumstantibus actū mentali: cū ergo verba
 actū mentis circumstantia excipiant: de quorū no
 mero sit dissolucū impoiet voluntatē que et intel
 lectu mouet: nō est contra distinctiōem: si cū tali ver
 bo consequentia nō valeret. **Ad tertū** tenet aliter.
 der illā consequentia nō valere formaliter propter
 causam assignatā. Et ut in prioribus questionibz
 dicebatur nō semper a convertibili ad convertibile cō
 sequentia valet de forma: maxime in propositioni
 bus de secundo adiacente. Quod est contra sententiā
 srodi et bene: bene. Quare cum nostra intentio sit
 srodi convertant omnis voluntatis positioni
 bus que dictis eius tenet ratione repugnat. **Ad**
 argumentū hoc tertium aliter respondebo. Et ob
 iam istā consequentia valere de forma: homo est g.
 risibile est: Sed cū dicitur subiectū est primum pro
 pria passio: et respondet illud esse verū nō quo ad
 tempus: cū vnu nō precedat alteri duratione suc
 cessiva: Sed intelligit sibi esse primum natura hoc
 scilicet sensu q. si natura omnes res pducit ordi
 ne quod est primum pducit subiectū q. propria pas
 sionem. Quare cū dicitur si subiectū est primum pro
 pria passio: significat instans in quo sit subiectum et
 nō passio: dico q. nō licet assignare: q. nō est primum
 respectu natura: tūque nō pot vnu sine alio pduc
 ere: q. si posset istā separationem causare esset vnu
 assignandū primum instans in quo hoc est q. instans
 in quo risibile est. Et si instat talē q. nō ad intelle
 ctum subiectū est primum passionē: intellectus si
 ne actione poterit vnu instans intelligere esse
 in quo sit bene: bene: nō sit risibile. Et respondet q. hoc
 est primum risibile apud intellectum: id est. nō repugnat
 intellectui intelligere bene: bene nō intelligendo risibi
 litatem: nō in est possibile intellectui apprehendere
 bene: bene: non esse risibile. sine additione. nego
 igitur argumentū qđ in replicatione sit: hoc est primum
 risibile: primum intellectus: ergo stat intellectum sine
 repugnantia intelligere bene: bene: et nō esse risibi
 le: sed tertium sequitur: ergo stat intellectui intelligere
 re bene: bene: nō intelligendo risibile esse sine addi
 ctione. **Ad** quartū omisso q. illius consequē
 tiā antecedens q. consequens sit falsum: q. si formi sup
 ponit psonaliter et si bene et simile sit risibile ma
 terialiter. Dico argumentū nihil distinctiōem cō
 cludere: cū in primo articulo diximus distinctiō
 nem in suppositione psonali esse intelligendā: tu
 aut argumentis in suppositione materialiam
 dicendū hoc primo et p se cōpōit formi risibile primo
 et p se cōpōit formi si hoc q. risibile supponit ma
 terialiter: q. si p et p se sunt termini distincti
 limitantes ad suppositionē materiale: et est sententia
 propositionis q. iste terminus hoc immedie pducit
 de for. Et tales autem dicerent illos terminos nō
 supponere psonaliter: nec materialiter: sed simpli
 ter: hoc nō est facillimum. **Ad** vltimū posset vno
 modo dici nō inuenire eodē terminos esse converti
 biles: et sic sibi primum et posterius sunt diversas
 rationes: ut in sequentibus videbitur. Aliter m
 rōdo: dicendo illos terminos esse convertibiles: et nō
 se hāc sibi primum et posterius ad modū loquendi nostrū
 in hac parte de terminis: posibus q. terminus puer

97
tibus opponit sed est prius natura: nō illatio-
ne de qua hic est sermo: sic patet solutio.

¶ Cris. 26. vñ bene posita sit termino-
rum relatio: diffinitio. Que talis est.

¶ Termini relatiui sunt termini mutuo se
inferentes: respectu propositionis de 2° adiacente:
soli cū verbo substantiuo de plenit: cū hoc q^o in
diffinitione vnus ponat alter. **¶** Et in pñis ar-
gumentaboz diffinitionē esse malā si termini re-
latiui nō soli se inferunt respectu propositionis de
plenit de 2° adiacente: ergo diffinitio dicens op-
positū est mala: aliam pñi arguit nam sequit: p^o est
pater: q^o filius est: ita pater est homo: q^o filius est: hō
pater: vñ itaq^o filius vñ itaq^o idē de sermo 7 duo bi-
casq^o tñ omne sunt in propositionibus de termino ad-
iacente. Similiter de iunio valenpater: erit q^o si-
lius erit: eōdēq^o rei permanentis nō dat vñ-
mū: si ergo pater erit vel ergo est q^o ille qui est p^o
erit: aut q^o ille qui est pater: erit: si secundu: q^o erit
pater cū filio ergo erit filius. Et pñia ad hoc pro-
bo q^o filius erit: nā si ille qui est pater erit: q^o pater
est: ergo filius est: ergo filius erit: q^o erat proban-
dum. Vltima omnia de qua est dubiū ostendit: quia
rei permanentis nō dat vñmū: si ergo filius est:
7 immediate post erit. alter dicitur maximū q^os
p^o q^o soz. post dicitur: 7 maxima dispositio: 7 etiā
certa latitudo: sique deperderetne ergo sequen-
tur huiusmodi inuenientia videtur optine se q^o
pater erit ergo filius erit: tamen est de futuro 5
7 de futuro ab vno corclatio: ad alterū consequen-
tia valet. Similiter de pateritio corclatio: ad alterū
consequen-
tia valet. Sed 5 candē diffinitionē sic arguen-
tur. Non n. sequit scibile est: ergo scientia est.
quadratum a nāq^o circuli scibilis est: mondu tamen
scita. vñ habet ex aristotelis sententia in predica-
mentis capere de ad aliquid: 7 tamen tñ arguitur
per diffinitionē ergo mala est diffinitio ponēs sic
relatiua se temp inferre. Constat nari post hoc
ratio anacronasie aristotelis negantis illam omnia
scibile est ergo scientia est: ita simul scibile est
ergo sensus est. **¶** Et ratio ad idē sic principalit ar-
gumentor q^o nō sequit signū est: ergo significatū
est: 7 tamen arguitur a relatiuo ad relatiuū in ppo-
sitionibus de present de 2° adiacente cū verbo
substantiuo: q^o diffinitio mala: aliam pñi probat.
nā dicit q^o sola hoc ppositio effect: homo est animal
nō existens homine nec aliud. signū effect: quia
hoc ppositio significans effect: nō tamen effect signū
ficatū: q^o nec effect illius significatū cōplectum nec
parū significatū incōplectum. Quare dicit 7
illa diffinitione vñ relatiuū p alterū diffiniendū
est: 7 hoc est falsum: q^o diffinitio mala: q^o aut vnus
relatio: nō sit per alterū diffiniendū argumentor:
ratione bñt in uagosis. Itā quēd pars diffini-
tionis debet esse prior 7 notior diffinitio: sed nullū
relatio: est prius aut notius altero: q^o nulla rela-
tio: debet per alterū diffiniri. **¶** Quinto sic omnia
diffinitionē instaur. Itā istis dictionibus homo.
pars hominis. cōpuit relatio: descriptio. vñ p^o
per particulas dīcurrenti. nam hō per suas ptes
diffinit. 7 pars hominis p boiem 7 mutuo se infer-
runt de 2° adiacente. Et tamen nō sunt relatiua.

q^o li hō nō est in predicamento relationis. q^o diffini-
tio relatio: cōpuit alteri a diffinitio. q^ore ipsa est
mala. ois. n. bona diffinitio cōuenit debet cum suo
diffinito. **¶** In oppositu arguit q^o per illā diffini-
tionē satis sufficienter relatiua ab alijs terminis
distinguit: 7 omnibus cōpuit relatiuis. q^o diffini-
tio est bona. pbatut antecedens. p hoc. n. q^o dicit
mutuo se inferentes distinguē relatiua a termi-
nis disperatis 7 ab alijs se habentibus fm supius
7 inferius similiter a se habentibus fm prius 7 po-
sterius. nullus. n. hōz terminor cū suo ppari mu-
tuo se formaliter inferunt. **¶** Der hoc aut q^o dicit
soli de 2° adiacente cū verbo de present differit
relatiua a cōuenientibus. q^o cōuenientia se inferit
respectu cuiuslibet verbi 7 ipis non sic aut relati-
ua. **¶** Der hoc aut q^o dicit 7 vñ per alterū in obli-
quo diffinitur. expressit ppari relatio: natura: 7
secutū istos terminos: hō pars hominis. quilibet
alias habeant cōditiones nō tamen sunt relatiua
hac vltima sufficienter particula. nā ille terminus
homo nō diffinit per hūc terminū pars hominis.
¶ Et ratio aut dicit in obliquo. nō. n. diffinit p re-
erū itaq^o per partē principālē: q^o vñ oppositū cēt
de essentia alterius. sed hoc disputatio alioz per-
tingit. **¶** Diffinitū diffinitionē illā bonā esse. q^o ois
eius pteule accipiunt ab aristotele i cap. de ad al-
quid. q^o n. bñt mutuo se inferētes. accipiunt ex
dicto aristotelico: q^o habet. ppariū esse relatiuo
rum ad cōuenientia bñt. q^o vero d. respectu ver-
bi substantiuū de present colligit ex relatio: p-
prietate taliter ab aristotele posita. **¶** Relatiua po-
sita se ponunt 7 perempta se perimunt. **¶** Et crī
vltimo. d. vñ relatio: per alterū diffiniri est ar-
istotelis dicentis. si quis diffinitē cognouerit vnū
relatio: ille cognoscat 7 reliquū. **¶** Et eadem hoc
sententia pōpbitur in cap. de spē quoniam genus
est species: genus 7 species generis species ideo
nosse oportet: q^o in vtroumq^o rōnibus ois vñ
vñ. **¶** Et sic videtur q^o diffinitio ex dictis aristotelis
collecta sit optima 7 pccurritur posita. **¶** In hac
q^o de nra facturus sum: **¶** Primo. n. diffinitionem il-
laturā intendo. Sedo vero materia pñi princī-
palis est examināda. Et crī aut argumēta facit.
latis rōnibus dissoluā. **¶** Sedo p^o igit articu-
lo in pñis notat: cū loquitur de mutua illatio-
ne intelligimus illationē formālē. q^o de materialī
valeret cū verbo de futuro ab vno corclatio: nō
ad alterū 7 similiter valeret de tercio adiacente. se-
quit. n. pater erit ergo filius erit. pater est homo
7 filius est hō. **¶** Sedo nota duplex esse relatiuū
fm esse 7 fm dici. **¶** Relatiua illa bñt fm dici re-
latiua que solo nomine referunt. vñ scientia 7 sci-
bile sensus 7 sensibile. nomine. n. dependent 7 non
re. **¶** Relatiua aut fm esse sunt que re inter se mu-
tuo dependent. vñ p^o 7 filius. diffinitio igitur intel-
ligitur de relatiuis fm esse: nō de relatiuis fm di-
ci. vñ de nō sequit scibile est: ergo scia est. **¶** Acc se-
quitur signū est ergo significatū est. quia sunt re-
latiua fm dici nō fm esse. de secundis autē regula
intelligit nō de pñis. **¶** Et ratio notandū est ali-
quos facere differētā inter relatiua 7 corclatiua.
nomen. n. relatiui est commune tam relatiuis fm
esse q^o relatiuis fm dici. corclatiua autem sunt re-

latina fm esse quare dicerent diffinitionem intel-
ligi de correlatiua & nō de relatiua sed hoc tā ex
priori notando est conclusum. ¶ Quarto notandū
q̄ intelligitur diffinitio in suppositione personali
quia nō valet si p̄ est q̄ filius est licet argumen-
tum sit a correlatiuo vno ad suū cōpar de secundo
adiacente & cā est q̄ non arguit in suppositione p-
sonali sed materiali. ¶ Quinto notandū ppter il-
lud qd̄ in diffinitione dicit terminos relatiuos se-
solū inferre cum verbo de presenti q̄ si loquimur
fm magistru tenentē variā ampliationem facile est
assignare causam q̄re illud dicat quia nō valet p̄
fuit ergo filius fuit dato q̄ for. patri nunc primo
natus sit pla. filius. ¶ Si autē teneamus viā pe-
tri manum negantis ampliationē non oī adde-
re illā particulā de presenti nisi dicitur limitado hoc
mō q̄ nō v3 nisi de p̄nti postposita spali determi-
natione q̄ de p̄terito & de futuro cū limitatione
spali postposita relatiuis nō valet cōtra q̄ nō seq̄-
tur p̄ in a. instanti fuit ergo filius i. a. instanti fuit.
Absolue tñ apud ipsum valet p̄ fuit q̄ filius
fuit. Alē q̄ in p̄sentia strodu3 exponimus fm
mentē suā sic relatiuorū diffinitio est exponenda.
Termini relatiui fm esse sunt termini mutuo se
illatui formali in suppositione personalis respectu
ppositionis de secdo adiacente solūbe p̄nti carū
& cū hoc q̄ i diffinitione vnius alterū ponat Et sic
p3 prius articulus. Scdm aut articulū aggre-
dientes dicamus q̄ qd̄ ibi dicitur relatiua de teruo
adiacente se inferre q̄ sint ppositiones de teruo
adiacente in q̄bus termini relatiui p̄nt mutuo se in-
ferre & q̄ nō p̄sent bonā argumentandi materiā.
Et q̄ etiā ibi fit mēto de mō arguendi de futuro
in terminis relatiuis cū verbo substantiuo. Ideo
videndū est an valet ista cōtra p̄ erit q̄ filio erit
Scias igit p̄mo nō tenere generaliter de 3 adia-
cente in terminis relatiuis q̄ arguēdo cū termi-
nis accidentaliter inherētibz semp fallit cōtra.
vt nō v3 p̄ est doctus q̄ filius est doctus. nec va-
let filius venat vt mihi in montibus inter cetia
scribenti contingit q̄ filius venat. Scdo dico q̄ aliq̄
esse relatiua q̄ sunt eiusdē speciei essentialit̄ h3 non
q̄nti ad esse ad aliqd̄ & in his de teruo adiacente ad
scdm adiacens cōtra valet vt si p̄ si filius. Item si
seruus. Itē p̄terit h3 discipulus. In his n. valet p̄
est hō q̄ filius est hō dñs vniū q̄ filius vniū. p̄ter-
pro est ens q̄ discipulus est ens. Ideo alia vero
p̄te nota q̄ strodu3 in cap. penultimo cōtraq̄ ne-
gat istā cōtra p̄ erit q̄ filius erit q̄ h3 valet de ma-
teria vt pbat p3 argu3 q̄ rel. p̄manens nō bat vt
tūm ob inconuenientia q̄ sequerent nō en valet de
forma q̄ stat ne imaginari vari vltimū rei p̄manē-
tis & sic negat illā cōtra negans. s. illam valere de
forma: argumētū aut pbat illā valere de materia
Itē scias strodu3 negare illā de p̄terito p̄ fuit q̄ fi-
lius fuit Et non sine cā q̄ r3 variā ampliationē mō
posito q̄ nunc sit p̄mū instantis esse filij tui p3 an-
esse v3 & cōs falsum & sic cōtra nō valet. Sed fm
petrū manum negatē ampliationē v3 absolue
de p̄terito & de futuro sed cū determinatione sin-
gulari ad instantē vel certū tps nō v3 nō. n. p̄ i. a.
instanti fuit vel erit q̄ filius in a. instanti fuit vt erit
Et h3 tenēdo illā determinationē singularem nō de-

terminare fm q̄ aliā viā tenēdo cōtra valet.
¶ Notat̄ aut dicit cū determinatione singulari q̄
cū generalibus valet p̄ aliq̄n fuit vel erit q̄ filius
aliq̄n fuit vel erit. Sic igit p3 q̄ si valet ab vno re-
latiuo ad alterū de 3o adiacente aut de p̄terito seu
de futuro cōtra valet de materia & ḡra terminorū
& nō de forma de q̄ arguendi mō diffinitio intelligi-
tur & sic secūdu3 expedit articulus ex q̄ ad terminū
facilior ē accessus. ¶ Tertio igit ad argumētū nō
dēdo ad p̄mū dicat argumētū p̄bare illas cōtras
valere ḡra materie in diffinitio aut eas finiri nō
valere de forma vt dicitur in p3 & 2o articulo.
Qd̄ aut dicit de futuro inde dico illas cōtras vale-
re de materia nec istud 5 intentionē strodu3 illā ne-
gāns esse bonā de forma. De p̄terito aut fm stro-
du3 nō negatē ampliationē scis qd̄ sit dicendū.
Apud vero petrū manum b3 cōtra qd̄ sit dicendū.
solue & cū determinatione spali cōi non tñ v3 de
forma q̄ nō postposita determinatione singulari
subiectis relatiuis dato q̄ determinatione postposita
subiecto nō determinet ipsum subiectū opposito
n. dato cōtra valet vt materiam intelligenti p3
Et tūc strodu3 foret negādu3 sed q̄ strodu3 sum9
expositores aliorū dicta strodo repugnātia dimit-
tamus. ¶ Ad scdm dico diffinitionē esse intelligē-
dā de relatiuis fm esse nō de relatiuis fm dicit q̄
ita sunt scibile & scia nō tñ sunt relatiua fm esse q̄
nō si scibile est scientia est. Alij aut aliter dicunt vt
habens asserentes scientiā & scibile nō esse relati-
ua sed scientia & scitū. Tamen hoc nūso pp rōnem
mihi cōcludentē nō placet q̄ aristoteles in predi-
camentis in cap. de ad aliqd̄ illa. d. esse relatiua bi-
cens. Istō in oibus relatiuis h3 esse q̄ posita se po-
nant & perempta se p̄manet & bat exemplū de istis
scientiis scibile. Sensus scibile. Qd̄ si nō essent re-
latiua nihil esset ad p̄positum aristotelis dicitur
sed q̄ de hoc in scriptis artis veteris p̄tractant
ad alia argumenta ne cōnerā. ¶ Ad tertū igit
argumētū p̄nter dicitur signum & significatū
esse relatiua fm dicit & nō fm esse de q̄bus diffini-
tio intelligit q̄re nō est 5 diffinitionē si nō sequitur
signum est ergo significatū est. Nec in hoc argu-
mento illa apparet fuga q̄ prius ad secundū po-
nebat nā iam veni ad actū & nō vtri signū signifi-
cabile sed signū & significatū. ¶ Ad quartū essent
longe huius ambages qui voluit vniū correlatiuū
nō debere per alterū diffiniri nec diffinitione qd̄
nominis nec diffinitione qd̄ rei. vt patet in cōmē-
tarijs illogorū cap. de specie. Ego autem sentio
cū porphuro de strodo qui vniū correlatiuorū pal-
terū volunt diffiniri sicut. n. res se habet ad esse sic
se habet ad cognitionē sep. mēb. textu committit
4. cū igitur in esse relatiua inter se dependant q̄
& in cognitione qd̄ aptius fieri nō p̄t q̄ vniū per
alterū diffinendo. Sed ad argumētū. Q̄bans op-
positū possem dicere vniū relatiuū absolue non
esse notius altero sed vniū vt dependens est alte-
re minus notū inq̄tū alterū terminat talem depē-
dentia ppter soluendā vniū ponitur in diffinitio-
ne alterius. tñ q̄ est nūso est realis & nō sopbisti-
ca. Ideo dō tenuē magis r̄sponcionem iuniorū
bus facile distinguens de parte diffinitionis nā q̄
dā est pars dētiatiua vt genus & differētia que

dam nō quidtrina q̄ tamen ponit ad declarandā
quiditatē aut pp̄ dependentiā respectuā quidita-
tis vt in relatiuis aut pp̄ habitudinē substantiati-
ti materialis q̄ditiatis vt sep̄. meth. cōmentio. 3. 4. d. p.
p̄nietatōz materiā rei diffinitionē ingredi. Et d. p.
positū stante diffinitione dico q̄libet pars q̄dita-
tiū diffinitionis esse notiorē diffinitio. sc̄a genus
q̄ diffinitia sed de alijs partibus hoc non habet
veritatē quales sunt materia p̄a posita in diffini-
tione cōpositi naturalis et vni corollarium in diffi-
nitione alterius. Ad quintū vero dī illos ter-
minos hō pars hōis nō esse relativos nec sibi cō-
petit diffinitio relatiuoz q̄ si hō nō diffinitur p̄ li
pars hōis nec hō diffinit p̄ suas p̄tes q̄ illa ppo-
sitiō significat q̄ illa dictio hō diffinit p̄ suas sili-
bas et p̄ sua elementa. Et siue negat q̄ hō diffinit
p̄ partes hōis q̄ ppositio illa significat q̄ ista vi-
etio hō diffinit p̄ partes hōis. Illi si homo semp
supponit materialiter.

¶ Clarit. 2. vni diffinitiones terminoz
p̄tior et posterioris sunt bene catechales
q̄ aut sunt terminus posterior est ille q̄
fer altior et nō cōtra in ppositione de 2° adiacē-
te tū formaliter. Sed aut diffinitio est terminus
prior est ille qui inest formalit̄ in ppositione
de 2° adiacēte et nō inest formalit̄. Et q̄ iste diffi-
nitiones sunt male p̄a sic argumentor q̄ si hōis p-
positio negatiua est prior ppositione affirmati-
ua et est argumentū si modo placet aut cōtra quia ex
affirmatiua sequit̄ negatiua et nō cōtra. Hoc autē
est cōtra aristotēlē primo posterior dicitur demon-
strationē negatiua nō esse posteriorē demonstrationē
ne affirmatiua q̄ affirmatio prior esse negatione
cū igit̄ oppositi sequat̄ ex illa diffinitione sequitur
ipsam esse mai. Sed arguit sic q̄ ex ista diffi-
nitione sequit̄ illos terminos vni et duo se hōc in
prius et posterioris aut est falsum q̄ diffinitio ma-
la q̄ aut falsum firmit̄ et duo se hōc in prius et po-
sterius argumentor. q̄ si li duo est posterior ad li
vni et li vni est post. et cōtra q̄ copariū prius
nit positiua cōtra aut est falsum q̄ aduersitas ole-
quentis cōtra nō si vni est posterior ad aliud si-
gnat̄ illud et conuenit eadē difficultas q̄r non recte
dicimus li duo esse posterior ad li vni. Et cōtra
q̄ eadē diffinitionē sic instat q̄ ex ea sequitur q̄ li
hō est posterior ad li nō hō duo est falsum q̄ et illa
diffinitio est mala. falsitas cōtra declaratur q̄ si
se habet li deus ad li nō deus sic li hō ad li non hō
sed li deus et li nō deus nō se hōt in prius et poste-
rius q̄ nō sequit̄ formaliter deus est q̄ nō deus est
q̄ nec li hō et li nō hō se hōt in prius et posterior
cuius oppositi ex diffinitione sequit̄ q̄ diffinitio
est mala. Quarto argumentor diffinitionē esse
malā q̄ competit alteri a diffinitio nam li p̄ et li si-
lius cū sit relatiua nō se hōt in prius et posterior
et in ex vno sequit̄ alter et nō e3 de 2° adiacente nā
sequit̄ filius suū q̄ p̄ suū et non e3 p̄ suū q̄ filius
fuit q̄r illis cōpetit relatiuoz diffinitio et tamē nō
sunt relatiuū q̄ diffinitio mala. ¶ Quinto instat q̄ ex
illis diffinitionibus sequit̄ binariū esse posteriorem
ternario. Illa terminus prior est illius posterior
vero inferens sed valet binarius nō est q̄ terna-
rius nō est et nō e3 sequit̄ ternarius nō est q̄ bina-

rius nō est q̄ ternarius esset posterior binario qd
est falsum q̄r diffinitio ex q̄ hoc sequit̄ mala est.
¶ In oppositi arguit ex sua aristotelis i postp-
dicamentis cap. de prior quid. prius est illud a q̄
nō conuertit̄ subsistendi cōtra. i. cōtra facta cū ver-
bo est affirmatiō qd simpliciter. Subsistentia in ppo-
sitionibus de 2° adiacente d. aut inestistentia cum
accipit̄ de 3° adiacente q̄r si aristotelis sententia
est vera et diffinitiones ille sunt vere cū idē dicat̄
cū aristotele vt magis in sequentibus dicitis ap-
parebit. ¶ In hac q̄r tres facta partes i p̄ diffi-
nitiones inuicem an 2° materiā primi principalis
argumenti tangamur 3° ad obiecta ridebimus.
¶ Propter primū articulum primo nota prius in
postp̄edicamentis ab aristotele multiplicat̄ accipit̄
pro prior in p̄dicationē et tale prius est qd vltius
est pro prior in dignitatē. ¶ 2° prior ordinē co-
cūne vt grammatice alijs artibus ē prior pro po-
riā que nō conuertit̄ subsistendi cōtra et h vltimo
nō sequit̄ si modo de prior. ¶ Sed nota q̄ terminus
prior vbi qui inest posterior vero qui inest
intelligendo formaliter nō materialit̄ possit. nā q̄
et prior terminus materialiter inest. ¶ 2° cōtra
nota talē illationē intelligi in suppositione p̄sonali
q̄ in materiali suppositione nō se inferunt termi-
nus prior et posterior. ¶ Quarto nota q̄ hoc illa-
tio debet esse de 2° adiacente tantū cū verbo de
presenti q̄ de tercio adiacente non valet in sunt
imparia q̄ duo sunt imparia. Duo sunt multa ergo
vni est multa. Cū verbo de presenti q̄ de presenti
nō arguit̄ et illatione nō conuersa terminos esse
priorē vel posteriores sic. n. filius esset p̄c poste-
rior cū sequat̄ filius suū q̄ p̄ suū et nō conuertatur
cōtra. Et in hic cōsideratio textualis q̄ si odus
hōt exēplū de tercio adiacente dicens duo hōies
sunt hic q̄ vnius hō est hic vbi obducit̄ de secdo
adiacente dixisse si de illo regula intelligit̄. Quod
solitas dicendo ppositionē illā esse de secdo adiacē-
te si hic. n. nō est nonē reddens verbo suppositū
sed est aduerbiū vel vtiat̄ exēplis satis sufficientē
esse posita si rem declarant et q̄ absolute poterat
vnius dicere sequit̄ vnius hō est duo hōies sunt
vt species ppetuet̄ et sic prior terminus est infer-
rens ideo nolens manifestū ponere exēplū addi-
dit illā particulā hic q̄ facit cōtra nullum valere.
¶ Quinto nota huiusmodi ppositiones in q̄bus
sit cōtra terminus prior et posterior debent esse
affirmatiue q̄ negatiue terminus inferens nō est
posterior s̄ prior. illius vero posterior. Sic igit̄
diffinitiones intelligant̄ termini se habentes in
prius et posterior q̄r ad subsistendi cōtra sunt
termini quoz vnius inest alter formaliter et non
cōtra al. in ppositionibus de secdo adiacente tantū
affirmatiuolcū verbo de presenti et in suppositione
p̄sonali. Et terminus sic inferens b̄ posterior illa-
tis vero prior. Et notanter dixi tantū de secdo
adiacente pp̄ terminos se hōtes in superius et in-
ferius qui inferunt se de secdo adiacente iuxta ba-
tas pditiones sed nō tantū de secdo adiacente
cū se inferant etiam de tercio adiacente. Et his in-
tuit̄ si modo declaratis ellice duas regulas. Quaz
p̄a est. 2^a posterior ad prius de secundo adiacēte
cū verbo de presenti affirmatiue et suppositione p-

sonali valet contra 2^a vero habet 2^a negatur 2^a
a priori posterius contra v³. Nec re lateat p^ou-
lenem bis regulis alia iungere limitatione q^o ar-
guat a posteriori ad prius simpliciter sumptum et si-
miliari sumptum sumptum q^o non v³. Binarius binus
bilis est q^o unitas binibilis est cuius non est q^o non
accipit prius et posterius simpliciter et ideo illa adsonent
ad e^o necessarii. Ergo aut abiq^o appositione illius
particule dicere q^o h^o absolute unitas sit prius bina-
rio in cuius limitatione non est prius ideo ideo non argumen-
tari p^o regulam a posteriori ad prius. Vel si placet
superioribus hanc addas limitationem. scilicet argumen-
tum formatum ratione totius cum et ois difficultas ruc-
erit soluta. Nec de p^o ante dicta sunt. Ad 2^{am}
aut expedietes qui in p^o argumeto accipiunt bec
anterioritas affirmatio prius est negatione de q^o etia
strophus in argumetis suis mentionem facit. Ideo
pro ampliori anterioris nri declaratione videndū
est quomodo affirmatio prius sit negatione. Preueni-
tendo igit distinctionem de priori quo ad tps et alius
modis. Dico affirmationem non esse prius negatione
quo ad tps loquendo de propositionibus affirmati-
uis et negatiuis cuius non est q^o intellectus indiffe-
renter p^o actum compositionis intentiones componere
et easdem actu diuisio separare. Nec placet infra bur-
let in p^o piermenius ubi poterat dicta aristotelis
proponens affirmationem negationem. N. m. but let
id aristotele fecisse q^o aff^o est simplicior negatione
q^o nega^o est vni^o diuisio qui velis negationem
presupponere affirmationem h^o aut est falsum salte q^o
nū ad intellectū q^o de vocalibus et scriptis non cura-
mus nisi vt sunt more eorū q^o in mente sunt passio-
num. Itā sicut actus compositionis simplex est affir-
matio sic actus diuisus simplex est qui negatio
nicorū. nō ē est prior tpe affirmationis neq^o simpli-
cior p^o affirmationem et negationem propositiones intel-
ligent loq^o de simpliciter affirmatione et negatione
aliter est dicendū nā affirmatio simplex prius occur-
rit intellectui q^o negatio. bec n. p^o affirmationis spe-
cient coquoscat. Et si dixerit se hāc incompleta sic
se debet hāc completa. Itā nō est illud esse v³ tūmō
q^o nū ad oppositionem et impossibilitatem nō q^o nū ad h^o
vt intellectus obiciat ratio autē diuersitatis est
q^o nega^o simplex habet speciem tūmō affirmationis
per quā accipiat. Sed affirmatio composita est acco-
intellectus et non intentio accepta et eodē mō negatio.
Sed bec alioria sunt artificia. Ad materiam
quā nostrā redendo postq^o vidimus affirmationem
nō esse priorem negatione in propositionibus quo ad
tps: Addeamus an alia media boitatis sit affir-
matio negatione prius. Ad quā q^o ad ordinē bo-
trine dico multas negationes priores esse affirma-
tionibus q^o et notiores sicut in remotissimis in q^o-
bus se habet intellectus noster vt oculus noctue
p^omo cōtrito sed mēb^o h^o mō in oibus cūctibus
v³ est q^o in his q^o sensui subiacent affirmationes
negationibus sunt notiores cū sensus negationes
nō percipiat. Cōsulendus est igit intellectus si vis
certa r^o cognoscere q^o prius doctrina sit an affirma-
tio an negatio. Itā potius fm p^oicationem in illis non
bignitate. Itā potius fm p^oicationem in illis non
reperit cū p^opositio de p^opositione non potest nec
oppositū de opposito. Nec reperit prius contra

substanti q^o licet ex affirmatione sequit negatio et
nō eō nō in ex p^opositione de 2^a adiacente cuius
subiectū est h^o q^o dico p^opositio affirmatiua sequit
p^octo de 2^a adiacente cuius ibi sit li p^opositio nega-
tiua. h^o n. n. est argumētari affirmationem esse nega-
tione prius fm substantiē contra. Ad 2^{am} eliquū igit ē
vt si qua amplitudo in affirmatione sit que in ne-
gatione nō reperiat. vt illa sit dignitatis et nō alia.
Et tūc dico affirmationem dignitate priorem esse ne-
gatione q^o negatiua in affirmatiua resoluit. nūq^o n.
concluderemus negationem nisi assūpra vna affir-
matia q^o vt semus ex his q^o be sillo sunt ex puris
affirmatiuis nihil sequit in nō et in figura. Unde
mematice v³ ocludendo affirmationem quādā in-
mente semp referuamus. Sic q^o affirmatio nega-
tione prius est dignitate. Ideo affirmatione aut et ne-
gatione pro significatis p^opositionū nō est nostrū
disputare in h^o ope logico. Nam multa essent hic
dicenda q^o dialecticoz stillū suparent. Ideo ne me-
tas excedā huic articulo 2^a finem imponā. Ad
tertium igit articulum me puerēs p^o rideo argumē-
tum 2^a affirmatio prius est negatione dignitate et
nō nō prius fm substantiē contra de quo hic stro-
phus loquit. nō tū est posterior affirmatio negatio
ne fm substantiā in illa. n. nō coparant. Et ad ar-
gumētū ex affirmatiua sequit negatio et nō eodē
tra q^o affirmatiua p^opositio est posterior negatiua.
negat argumētū q^o diffinitio. d. q^o cū se inferūt re-
spectu verbi de p^ori nō conuersa contra tūc ibi est
positas et nō posterioris. Ad autē simplr fiat contra
in p^opositio nō est cura. Ad scdm b^o q^o sicut stro-
phus accedit de veritate finem nihil esse supius
ad h^o nec inferius ad h^o ens. ita possumus dice-
re nihil p^orie esse posterius ad h^o vniū. sed si cōter
b^o li duo eē posterius ad h^o vniū accipit posterius
pro eo q^o nō est tam ante. nō pro eo q^o est magis
post. Et sic ad argumētū dico q^o accipiendo poste-
rius positue ipsū ocludit veritatem sed accipien-
do negatiue. vt accipit strophus pro eo q^o nō est
tā ante. argumētū nō ocludit. q^o tūc nō h^o inferre
illud positui q^o cōperatiū nō accipit positue s^o
negatiue. Ad tertium dico q^o li b^o est posterius
ad h^o nō bono. nō tū b^o deus est posterius ad h^o nō
deus. et nō est q^o li b^o ipsoat p^oncipalt^o rē diuisibi-
lem et nō li deus. Et ad argumētū cum d^o sicut se
b^o li deus ad h^o nō deus ita li b^o ad h^o nō b^o. Itā n.
def h^o esse v³ q^o nū ad oppositionem nō q^o nū ad mo-
dū se b^o di f^o prius et posterius. Ad q^o nū dico
q^o ex illa diffinitione bene intellecta nō seq^o q^o li p^o
sit prior ad h^o filius q^o diffinitio intelligit de contra
facta respectu verbi de p^ori et non respectu verbi
de p^oterito. q^ois modus sit. b^o sic arguit filius fuit
q^o p^o fuit. et nō eō. Ad vltimū b^o q^o diffinitio in-
telligit de contra facta in propositionibus affirmati-
uis nō negatiuis. tūc. n. terminus inferēs appellat
posterior illatus vero prius aut argumētari
in p^oponib^o negatiuis. sic binarius nō est. g^o binarius
nō est. et pp h^o vis li binariū ad h^o t^o nū posterius
eē. s^o argumētū nihil v³ t^o nū. n. sic s^o rē nega-
tiue inferi et nō affir^o q^o diffinitioes intelligi debet.

Queritur. 28. vtrū bene data sit diffini-
tio terminorū se b^o nū fm supius et infe-
rius Que talis est. Termini se habent
b

res sū superius & inferius sunt termini ex quorū
vno formaliter sequit̄ alter & nō eō respectu cuius
verbi ipis & p̄dicati. ¶ Et in primis argumentor
diffinitionē esse malā qz non sequit̄ q̄s pars cuius
hōis est alba & q̄s pars cuius alius est alba & in
argumentū est ab illo termino hōis ad illū termi-
num alius & nō sēp se inferit formaliter respectu
cuius et nū qz omnia nō valeat arguit̄ posito qz q̄
libet hō totus sit albus & alia alia multa sunt nig-
erit alia vix & oīs falsum. Nec v̄s n̄sio q̄ forte
daret qz argumentū sit cū distributione qz aut li
quibet nō habet v̄m distribuēdi li hōis aut li alia
li cū mediate sequant̄ aut si b̄nt v̄m distribuē-
di oīno stat nō distribuēti ppter b̄no signa mu-
tuo se impediēti aut regulā logicā. q̄qd mobili-
tat immobilitatis immobilitatis mobilitatis. ¶ Secū-
do sic argumentor li hō & li alia se b̄nt sūm sup̄ius &
inferius & nō se inferit respectu cuius p̄dic-
cati unde nō sequit̄ hō est spēs q̄ alia est spēs & in
diffinitione male b̄ qz se inferat respectu cuius
p̄dicati. ¶ Et nō sic argumentor qz nō v̄s dubio
for. currere & dubio bonitatis currere sit in pla-
nitate se quē sciat currere sed fortis qd aqat dubi-
tes. tūc patet omnia nō valere & non se inferit re-
spectu cuius verbi v̄t oī in diffinitione. ¶ Quār-
to nō sequit̄ s̄ currit q̄ albi currit & in argumentat̄
ab inferiō ad sūm sup̄ius. vello. r. p. li b̄ demen-
strare albi & diffinitio mala. ¶ Quinto nō valet
m̄ tres hōes currūt & m̄ tria alia currūt & m̄
argumentat̄ tū diffinitionē q̄ ipi diffinitio mala
qz omnia non valeat posito qz tres hōes currunt
quibz hōibus sed tribus currat m̄ & equit̄. Et n̄ in
hoc casu alia v̄x & oīs falsis nec impedit̄ b̄rio
exclusiva qz dicit diffinitionē intelligere qz nō ar-
gumentat̄ cū dictione excludit illa illa nō impedit̄
v̄t dicit s̄tōdus in li cap. cū arguit̄ ab inferiō ad
sūm sup̄ius a p̄e subiecti dictione & exclusiva addi-
ta subiectis. Itis q̄ rōibus pars q̄stione negati-
ua s̄luta sit. ¶ In oppositū arguit̄ qz si inferius
diffinitur per sup̄ius q̄ sup̄ius est de accepto for-
mali inferioris & arguit̄ nō lo ab inferiori a su-
perius ceteris paribz sine distributione & est so-
ne immobilitate v̄t est intelligēda diffinitio. ¶ Iam
erit bona formalis & cū b̄ cōpetat solis terminis
se hōibus sūm sup̄ius & inferius & illa diffinitio
hoc exp̄ans est bona oīa aut̄ hoc in p̄ articulo
amplius diffinitionem limitādo sunt declaranda.

¶ Quēstionē igit tripartiat. In primis diffinitio-
nem p̄p̄is limitationibus ostendant. Secundū
materiali p̄m p̄cipalis exanimabo. Tercio ad ar-
gumentū n̄sio ponet̄. ¶ Quarta igit p̄m exequēdi.
¶ Iam p̄ diffinitionem intelligendā esse cum illis
generatibz suppositionibz qz. s. v̄nis aliter forma-
liter inferat & in suppositione p̄sonali & in p̄posi-
tionibus affirmatiuis qz nō sequit̄ hō non curit &
nial nō curit. hō est bisillabū & alia est bisillabū.
prima. n. cūta est in propositionibus negatiuis.
secunda vero est in suppositione materiali. ideo
oportet diffinitionē intelligi in suppositione p̄so-
nali & in p̄positionibus affirmatiuis inferius in-
ferre sup̄ius respectu cuius verbi ipis & p̄dicati.
¶ Secūdo nom qz oportet argumentari sine bi-
distributione qz nō sequit̄ oīs hō currit qz oē alia cur-

rit. m̄ for. est for. & m̄ for. est hō oportet. n. sup̄ius &
& inferius nō diffinitione supponere aliter. ¶ Iam
nō v̄s. ¶ Et nō nota oportet qz argumentat̄ sine
fiḡ immobilitate qz nō sequit̄ dubio istū hominē
currere & dubio hominē currere. ¶ Quār-
tū esse alia & arguit̄ hominē esse alia. ¶ Quār-
to oportet qz si arguit̄ cū signo mobili ostendente
sicut est dictio exclusiva qz arguit̄ in singulari nu-
mero. v̄t si in plurali numero. qz nō addat̄ termi-
nus numeralis. n. n. sequit̄ m̄ tres hōes currūt
& m̄ tria alia currūt. Et si sūm v̄t cōs qz apud
p̄terū mātuam omnia est optima. ¶ Quinto cōt̄
notat̄ istā diffinitionē dari de inferiori & sup̄iori p̄-
se & nō de inferiori & sup̄iori per accidēs qz nō se-
quit̄ s̄ currit q̄ albi currit & s̄ v̄t intelligat̄. ¶ Iam
sūm s̄tōdū qd sit sup̄ius & inferius p̄ se qd v̄t per
accidēs. Inferius p̄ se est spēs respectu generis.
¶ Inferius aut̄ est qd se habet ad alia per apposi-
tionē positiuā restringentē nec ostendit̄ speciem
cū termino cui addit̄. ¶ Iam positiuā. ppter disti-
bētiā nā hō p̄ctus & hō mortuus nō est inferius
ad li hō. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū.
nālis & hō sensitiuus & hominēs corporeus nō
sūt inferiora p̄ accidēs ad li hō qz appositū nō est
p̄bens nec oī addere tertiā ditionē. ¶ Iam essen-
tiale. ppter istas hō r̄sibiles hō rōnalis hō sensi-
tiuus. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū.
¶ Sed tertio addēda est hēc p̄culatā ostendit̄
speciem cū termino cui addit̄. ¶ Iam rōnale nō est
inferius p̄ accidēs ad li alia s̄ addat̄ limitationē
positiua p̄bens nō essentialit̄. ¶ Rōnale enim nō
est alia essentialit̄. sed ab hoc nō est inferius p̄ ac-
cidēs ex defectu tertiē ditionis qz additio positi-
ua p̄bens cū eo cui addit̄ non faciat speciem. ¶ Sed
aliter diffinit̄ b̄nt̄ inferius p̄ se & p̄ accidēs in
2° for. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū. ¶ Iam s̄tōdū.
perius stare nō p̄t. Inferius vero p̄ accidēs si-
ne quo sup̄ius stare p̄t. ¶ Exēplū p̄m alia homo
& quibet s̄tōdū respectu generis. ¶ Exēplū s̄tōdū for.
& li hō li s̄ & li albi. ¶ Sed est dubiū in dictis b̄nt̄
qz tūc oē inferius esset p̄ accidēs nā oē inferius
est terminus sine quo sūm sup̄ius p̄t stare. cū diti-
bet terminus sine altero possit stare loquēdo de ter-
mino simpliciter. ¶ R. n. qz illa diffinitio de virtute ter-
minis est falsa. sed sic est intelligēda b̄nt̄ 2°
for. ¶ Et terminus b̄ inferior p̄ accidēs. qz est pos-
sibile significatū sup̄ioris esse nō exire significato-
inferioris. oppositū aut̄ nō intelligit̄ diffinitio in-
ferioris p̄ se. ¶ Sed cū s̄tōdū exponamus b̄nt̄
est omisso b̄nt̄ oīam diffinitionis s̄tōdū sic
esse intelligēda. ¶ Et terminus se habent sūm sup̄ius
& inferius per se sunt termini quorū vnus infer-
rior & nō eō respectu cuius verbi ipis & p̄dic-
ti b̄nt̄ arguat̄ affirmatiue sine distributione si-
ne signo & fundere immobilit̄ et si cū signo ostendē-
mobilit̄ qz nō arguat̄ in plurali numero additio ter-
mino malī in suppositione p̄sonali. ¶ Et sic termi-
nus inferēs b̄nt̄ inferior illatus vero posterior.
¶ Ex q̄bus dictis regulas elicere nisi circa singu-
las q̄stiones formaliter intendere. ¶ De p̄o igit artice-
lo b̄nt̄ arguēdo de impedimēto duorū terminorū diffini-
tū. ¶ b̄nt̄ vidēdū est q̄ sunt signa q̄ se inuol-

cipaliter vñ q termini se habentes fm superius
 et inferius contingunt sub relativiis et sic alterq illoz
 mēbroz est superius. probatur assumptū. qz infe-
 rius dē supioris inferius et supius inferioris su-
 perius. idēqz dicit de terminis se habentibus fm
 prius et posterius. quare vñ diuisione illā esse ma-
 lam. cū mēbra ad inuicē coinciderēt. hoc n. bone di-
 uisionem repugnat. In oppositū arguit nā oīs
 diuisio communis p oppositas dīas sibi pprias
 est bonissima est diuisio illā bona est diuisio. Quā-
 tū h fit talis in corpe qmā videb. ¶ In hac
 qstione tres pres facturus sum. In p^a distinguā
 diuisionē ex limitationibus qstis. pcedētibz iā
 declaratis. In 2^a pīnū principale bīcuriā. In
 3^a aut que opposita sunt argumēta iudēdo dīsol-
 uā. Quā ad pīnū articulu nota prius oēm
 bonā diuisionē bītribē esse loquendo de diuisio-
 ne vnius mūno termini. qz accipēdo diuisionem
 pē aggregato ex pluribus pūctionibus nō opor-
 tet ipsam esse bītribē et numerari mēbra. parere
 poterit. sed satis est illā ad bītribem reduci. qz si
 oēs posteriores subdiuisiones ad duas pīnas
 pres reducant. ¶ Sed do nota de termino mul-
 tas fieri diuisiones. qz videlicet sit per se significa-
 tiuus. et nō p se significatiuus ad placitū et iā si
 significatiuus. categorizatiuus vel significatiuus
 matē. sequēdo vel vniuersali. et tū vel abstrā-
 ctū. de alijs. que oēs ab illa differētiā q in rei
 tatis nō fit cōparatio. termini ad terminū. sed im-
 mō termini ad suū significatiū. b. aut terminus ad
 terminū cōparat. ¶ Et erit nota in oī bona diui-
 sione esse aliqd qd bītribet. iā q sit diuisio lala
 vñ per que fit diuisio. Et hoc oīa in pposita sunt
 diuisione. bītribet. n. si termini et mag in plurali
 numero q in singulari. qz vt ante dīxi. cōparat
 hic plures terminos inter se. et ideo diuisio fit in
 plurali numero et nō in singulari. Ea vñ in que fit
 diuisio hoc sunt termini impūctes. ¶ Et inen-
 tes et vltia disperant pūctes sequella. et amplius
 prius et posterius. inferius et superius. emittunt.
 ¶ Quarto nota nos posse tenere mēbra diuisio-
 nis declarādo nō esse opposita realiter. qz aliq ter-
 mini pnt sub diuersis pibus collocari. et tūc si qd
 hoc dicitur. et ex altere ponere diuisionis mēbra
 nūmō formatū esse. qz sub aliq rōne illi termini
 hō et nō hō sint disperant. vñ. nō pnt inter se affir-
 mari sub alia vñ sunt pūctes. sequella. vt vide-
 licet se formatū inferiūt. Et tūc istam positionē re-
 nens debet dicere nō esse etiam inter disperatos
 et pūctes sequella. qz illi formatū se inferiūt alijs
 vñ non. Sed qm fit de rōne pūctū se inferiūt alijs
 formatū inferiūt de rōne vñ disperatos. b. non sit
 licet forte contingat. Sed qz hoc via qstione facit
 cā omittēdo quātū notandū penā existimissimā
 innuēs diuisionē. ¶ Quinto igit nota diuisionē
 stodi sic esse intelligendā diuisum viā diuisionis
 et terminū ad que declarādo. ¶ Et termini aut pnt
 vñ affirmari et negari inter se quātū ad intellectū
 suā eadē significatione terminoz et suā eadē
 vñficatione pro eodē supposito nō corrupto sup-
 posito principali vel connotatio. Aut nō sic pnt.

87
 Si pīnū. Habentus terminos impūctes. et sic
 ¶ Et erunt descendunt in impūctes per illā dī-
 ferentiā. Si aut non sic possunt. ex illa dīa habē-
 mus terminos pūctes. Qui sic oppositis dī-
 ferentis diuidunt. qz vel vnus inferiūt alterq for-
 maly affirmatiue. aut nō. Si nō. habentus dispe-
 ratos. ex quo sequit. hos nō proprie esse disper-
 tos. hōmō hō. nec illos. hīnariū terminus. qz
 non hnt oēs pditiones disperatos 2ª deficientē.
 Si vñ vnus inferiūt alterq. ¶ Deridentes sequella
 licet accipe. quia disperatis sepant per se formatū
 inferiūt nō se formatū inferiūt. Et hī pūctes se
 quella vltius diuidunt. aut. n. vnus inferiūt alte-
 rum et eodē. aut vnus inferiūt alterq et nō contra.
 Si pīnū sunt termini nūmō se pūctes. Si se
 cundū non mutuo. Et pīnū vltius diuidit. qz
 vel sunt mutuo se inferentes respectu cuiuslibet
 verbi et ipis et etiam in suppositione psonali. serua-
 ta pūctate intellectus fm bonā grāmāte con-
 structionem et obseruatis terminis circūuēni-
 bus actū mētis. Aut illud est in ppositione de 2°
 adiacēre tū cū solo vñ de pscit et cū hoc in dīstī-
 nitione vnius ponitū alterq in obliquo. si pīnū.
 sunt queribiles. si sēdm sunt relativi. Et ex alia
 etiam pte fit diuisio si non mutuo aut illud est in
 in ppositionibus affirmatiuis de 2° adiacēre de
 pīnū solū et in suppositione psonali. Vel nō nū-
 tuo sed respectu cuiuslibet vbi et etiam sine dīstī-
 buzione et impeditione in suppositione psonali et
 sine cōfusione in plurali numero addito termino
 numerali. Si pīnū sunt termini se habentes fm
 prius et posterius et terminus sic inferens dē po-
 sterius illius vñ prior. Si sēdm sunt termini su-
 periores et inferiores et inferens dē inferior illa-
 tus vñ superior. Et qbus regule sunt inferēde.
 quāz pīma est ad impūctū ad suū cōpar pūctū
 nō valet. 2ª regula. Et affirmatiua vnus dispe-
 rat ad negatiua alterius a pte pcedenti ratione
 totius et mēbris partibus oīa valet. 3ª regula
 la. Et posterior ad suū prius affirmatiue de 2° ad-
 faciente in suppositione psonali oīa valet et eodē
 na negatiue. ¶ De queribilibz aut et relativiis
 nullam facio mentionē. Similiter nec de supioris
 et inferioris qz ppter multa stodi argumēta satis
 difficilia que declaratione indiget. pprias qñes
 de regulis illoz cōponā. Itas vñ posui qz de illis
 nil amplius dicturus cū ex diffinitionibus ante
 declaratis tam patere possint. Sēdm post hoc
 tractatus articulu in xā ea que de pūctia dī-
 uisioz in argumēto dicuntur. Videndū igitur est
 quō in omni bona diuisione bītribens debet bītri-
 dentia continere et non ab illis pūctis qualiter
 mēbra non debent coinciderē. ¶ 12° quo pmo
 nota materiā habere difficultatem de diuisio bītri-
 scum significata psonalia sed inter psonalia illa
 vñ magis psonale q alterum. de quo alijs locis
 scrip si. vt si fiat hoc diuisio sexu mēb. et in cōmē
 ti vltimi. Eñs aliud in anima aliud extra animā
 videt alienū bītrum sub aliquo mēbroz pūctū
 cū sit ens q diuisio mala. Sed sic non contingit bu-
 biare. cū sit diuisio termini habētis vñ significā-
 tam sicut bīdo animal aliud rationale aliud vñ
 irrationale. Paulus. n. est tā sanus q ebrius et

nium sub altero diuidentium contineri. ¶ Secundo
 nota non valere hanc consequentiam diuisum continetur
 sub altero diuidentium; diuisio est mala. quia ubi
 continetur quod ad significatum minus personale. esset
 antecedens verum et consequens falsum. sed oportet sic
 argumentari diuisum quod ad quodlibet eius signi-
 ficatum suscipit predicationem alterius diuidentis et
 diuisio mala. ¶ Tertio nota eodem modo non valere
 hanc consequentiam. vniuersum membrorum continetur alterum; quod diui-
 sio mala. scilicet non membra occurrunt quod ad omnia signifi-
 cata personalia diuisio mala erit. Sed si coincidunt
 penes significata minus personalia vel materialia
 non propter hoc diuisio est mala. patet. nam cum diui-
 dit terminus in se se significatum et non per se signifi-
 catum. Diuisus terminus et hoc membrum non per se si-
 gnificatum. continetur sub termino per se significatum
 quod ad significatum minus personale vel male. Sed
 hoc non argumentatur diuisione eadem mala. quia non continetur
 quod ad significatum personale. Et sic proceditur quod si
 terminus per se significatum predicatur de li termino
 non per se significatum. licet licet terminus per se signifi-
 ficatum non potest de termino non per se significatum
 no cui quo etiam stat quod terminus per se significatum
 potest de termino non per se significatum. ¶ Cedit
 etiam terminus per se significatum diuidi per terminum per
 se significatum et per licet terminus non per se signifi-
 catum. licet alii non admittant hoc dicentes verbum diui-
 dit limitare ad suppositionem pro se ipsa dictione.
 Hoc autem non tenet esse verum nisi addito signo mali-
 tatis. hoc. n. est nisi terminorum habentium terminum signifi-
 catum personale vel si absolute ponant pro oibus sup-
 ponit. Sed addito malitatis signo ex quo non potest
 limitare ad supponendum pro significato mali. quod
 non habet restringit saltem ad minus personale.
 Quarto nota non inuenire in diuisione nisi
 istam dictionem termini diuisum quod ad male signifi-
 catum sub diuidentis membris contineri inquantum ad di-
 uersa coexistat. ¶ Si ad hoc dictionem istam coexistat est
 ea posterior et sic sub priori et posteriori continetur.
 Et ad istam dictionem scriptum respectu significationis
 malis continetur vel inferius. Et ad hoc dictionem bi-
 ciones se habet vel oppositum. Et ad istam dictionem
 nem bono se habet vel oppositum. Et ad hanc di-
 ctionem bene scriptum respectu significationis malis se
 habet vel impedit. Etiam in quod quod ad signifi-
 catum male non dico illa sic contineri quod cum signo mali-
 tatis membrorum illorum predicationem suscipiat. sed quod
 illud male cum altero terminorum illorum membrorum reci-
 pit predicationem. ista. n. est falsa. si terminus est termi-
 nus impitinentes et maxime incoexistat. Et per his se-
 quis aliquos esse terminos qui in singulari nume-
 ro solam habent significationem personale. et in plurali bi-
 utriusque significationem. Et erit addito aliquem esse termi-
 num singulariter bono bene significatum quorum pluralis
 solum vniuersum habet. Exempla primi de ista dictione ter-
 minus. Exempla secundi de isto termino. terminus
 completus. Sic scilicet addendo dico quod licet diuisum
 aut omnia diuidentia quod ad materialia significatum
 vel minus personale sub altero diuidentium continetur
 vel quod se solo suscipiat predicationem. aut quod cum alte-
 ro predicationem recipiat non tamen beatus diui-
 sione mala indicare. Sed argumentum concluderet
 si continetur quod ad significata omnia personalia: quod

2º articulo declarandum erat. ¶ Tertium igitur summa-
 rim rapiens ad primum argumentum respondeo. proceden-
 do terminum diuisum materialiter cum isto termino
 hoc contineri sub altero membro non tamen sequitur diui-
 sione esse mala: sed illud sequitur si quod ad suppositi-
 onem personale sub predicatione vniuersum continetur. hoc autem
 non fit. Et uarie patet responsio ex iam dictis clari-
 ¶ Ad secundum dico terminum diuisum cum membris
 diuisionis quod ad suppositionem materiale continetur
 sub vltimo membro quod est superius ad quodlibet illorum. et
 quodlibet membrorum continetur quod ad materiale sub
 relationem membro. Et si sumet membrum quod ad signi-
 ficatum minus personale sub se ipso continetur. nec in ta-
 libus terminis diuidentibus vniuersum terminum significatum hoc in-
 continetur. ¶ Ad tertium patet ex primo articulo quod pos-
 sumus dicere istam diuisionem esse datam per opposita
 formalia non materialia. sicut hoc de predicationis.
 nec inuenitur eodem terminos esse bis peratos et per-
 tinentes sequebatur diuisio sub alia et alia fiat ratio
 nec. Et hoc membrum esse absolute distinctum et hoc
 et hoc si binarius et si ternarius non sunt bisposita.
 ¶ Nec. n. sufficit vniuersum de altero non posse affirmari.
 Sed vltra hoc oportet quod vniuersum non inferat aliter for-
 maliter. ¶ Ad quartum nego quod si binarius sit posse-
 rior ad li numerus. nec versus ratio ad hoc. ubi hoc vale-
 re ista consequentia binarius est et numerus est. et non
 eadem formaliter. quod ad hoc quod tales termini debent se
 habere secundum primum et posterius quod soli sic consequentia va-
 leret de 2º adiacente et nullomodo de 3º adiacente.
 ¶ Ad confirmationem hoc quod si deus est inferius ad li
 ens et non prius. Et cum hoc si ens resoluit in li deus.
 ¶ Cedo sub hoc sensu quod significata binus terminus
 ens ordinantur in deum. tamen in primum et posterius ostendit
 alius significatus. Et negat istud argumentum si ens
 resoluitur in li deus. quod si deus est prius quam li ens. Et
 ad probationem resolutio fit in prius cedo de vniuoca
 resolutione non de analogia. alius est entis resolutio.
 Et ad suppositionem et de analogis vis esse vera sus-
 ficit ut illud sit prius omnibus aliis significatis.
 ¶ Ad quod hoc quod non plus probat nisi quod omnia membra
 materialiter continentur sub membro relationis. et hoc conce-
 ditur ut in 2º articulo dictum est. quare patet stro-
 di separationem optime ostensam fuisse.

¶ Clarius. 30. Tertium ab inferiori ad suum
 superius sine distributione et inoblatione
 ne consequentia valeat. ¶ Et argumentor
 quod non quod non sequitur iniquum erit albi et non albi
 erit albi. antecedens. n. est possibile et consequens
 impossibile. quod significat quod illud quod nec est nec erit
 albi. erit albi. et tamen arguit ab inferiori ad suum
 superius sine distributione. cum li nigrum sit infe-
 rius ad li non album. et nullum illorum distribuitur
 aut inoblationem. ¶ Secundo contra eandem regu-
 lam argumentor quia non sequitur hoc potest cur-
 rere et hoc est aliud a corrente. et aliud si corrente
 potest currere. cum antecedens sit verum demonstratio
 to te sedente. quod puro non esse claudum. et conse-
 quens est impossibile. ut intelligenti patet. ¶ Et er-
 tio non sequitur si terminus bicoterminus est. et albi
 quid bicoterminus est. et tamen arguit ab inferiori
 ad suum superius. quia si iste terminus est inferius
 ad li aliquid. quod aut consequentia non sit bona paren-
 quod antecedens est verum et consequens falsum et impos-

89
sibile. Quarto arguitur quod non valet scire bene esse
sunt in for. et in platone quod cum in duo entia sunt in
for. et in platone. et tamen arguitur ab inferiori ad
sui superius sine distributione et immobilizatione.
cum si entia neque distribuatur neque immobilizatur
quod autem consequentia non valet non oportet placere
quod hoc de se patet. Quinto arguitur contra eandem
regulam quod non valet scire es bonus medius quod tu
es bonus bono. et tamen arguitur in tra. tenore re-
gule falsitas consequente per delectationem sic bonum
medicum diffinitum. Deductus est de actionis or-
ganum. Inuit hic pelagus inebrians. Ambitionis
perforata elephanta. Aliene veritatis impugnator.
De peccatis ignorantie ostentissimus inconfes-
sor. Infimorumque neglectos. Nec valet si dicas
argumentum non esse per regulam quod argumentum
sit ratione partis extremum. cum valet tu vides bo-
num quod tu vides animal. Confirmant omnia
hoc quia non videt bene dictum superius inferi ex
inferiori quia licet aut de causam efficientem aut ma-
terialem sed inferius non prestat materiam nec effi-
ciens si rationi inferioris quod male ponit regulam ali-
quomodo ex inferiori sequi superius. In oppo-
situm arguitur per dicta per philosophum aristotelis et per
rationes. Dictum philosophum est de quatuor de infe-
riori ut species de eodem dictum in primis ut genus quod
sic arguendo ab inferiori ad suum superius consequentia
valet. Secundo arguitur dicto aristotelico in an-
tipredicamentis quod quod alter de altero predicat
quod quid predicat de predicato predicat et de sebo.
Sicque ista vera sunt sequitur ista consequentia va-
lere tu es homo quod tu es animal quia si ista animal predicat de
homo et si homo predicat de animal deinde de hominem po-
terit predicari. Sed iste rationes parum probant per
anterioritas et non probant nisi quod arguendo a
pre-predicari consequentia valet sed regula non sic
est corroboranda. Quod etiam probat et anteriori-
tas quia vera hoc quod de predicato tantum modo me-
tionem faciat ipsa intelligit in predicatione est nulli
non manifestum. Quia probationum insufficientia boni
stodius per per rationem tunc ponit quia si propositio
sine distributione et assensione de inferiori veri-
ficatur pro aliquo supposito pro eodem supposito
verificabitur et propositio superioris quod non est suppo-
situm in inferioris est in superioris incommensurabile. Et hoc
ratio in sillo resolutionis fundatur. Cum cum duo-
bus propositis demonstramus vincuntur illos inueni-
do altere extremum propositum concludende. Ut si
hoc est currens et hoc est homo quod homo est currens. et in
et figura si currens est hoc et homo est hoc homo est
currens. Et similiter negatione hoc obiectum quod
terminus negatus in assensione negat et in altera
resolutionem quia non sequitur currens non est hoc
et homo est hoc quod homo non est currens. Deinde in per
resolutionem talis fieri. Nullum currens est hoc. In
hoc igitur fundatur ratio quia quolibet dato pro
quo inferius verificatur pro illo et superius veri-
ficari debet. Sed quia de hoc sillo resolutionis in-
tendo facere questionem ideo nunc sufficeremus
intelligatur. Quarto ad regulam argumentant
potest ex diffinitione terminorum se habentium finem sub
et supra ut patet. Et sic questio oppositis argu-
mentationibus agitata est. Pro cuius solutio

ne res faciam articulos. In primo. n. regulam simili-
tudo. In secundo. materia primi principalis exquirat.
Tercio vero ad argumenta formalibus dicta in sillo
nibus. Quarto. Propter igitur primi breuitatis me expe-
diam. cum in diffinitionibus iam sint limitationes
declarate. Quintus igitur nota ab inferiori ad
sui superius argumentari potest assensum et nega-
tionem per non modo primo intelligit et non secundo. quia non le-
quitur hoc non risibilis demonstratio iam inuenio quod homo
non est risibilis quia negatur arguitur. Secundo
nota regula esse intelligenda sine distributione et
assensione immobilitatis. Ut patet ex istis diffinitionibus
exemplis de signo ut affirmatio de gradu copari
non de silis sicut. Quod tenet distribuere per illud
quod post strodum pernis inuenimus opinatus est.
¶ Primo nota quod cum signo mobilis ostendere licet
argumentari bonum non arguitur in plurali numero
collective cum termino numerali. non enim sequitur tantum
duo ase sunt in societate et platone quod tantum duo entia
sunt in for. et in platone. Quarto nota regulam
intelligi in suppositione personalis. quod in multis suppo-
sitione non videtur argumentum ut vnicuique et iuniorum ma-
nifestum est. Quinto nota regulam sic amplius esse
limitanda monendo ne alii termini variet significati-
onem et patet inter se dependentiam ideo non sequitur
tu es bonus medicus quod tu es bonus homo. quod ante
li bonum a. d. doctrina in omni bono mores. Intra quam
limitationem bini et strodus non sequitur videtur hic et
hic fuit papa quod tu videtur papa. quod propter dependentiam
tamen accusatum cum verbo sic quod ipse appellatio. quod
non videtur in ante significat. non enim quod tu videtur
papa propter pro quo fuit papa. ideo si volebas
recte concludere. propositio sic erat accipienda. et
hic fuit papa pro illo instanti pro quo videtur ipse
quod. Sic igitur primo legatur. Arguendo ab inferiori ad
sui superius affirmatio sine distributione impo-
ditione nec addito termino numerali si fuerit in
plurali numero sine impeditione sed cum assensione
in suppositione personalis. Aliis terminis non variatis
quia omnia valet. Nec addo ab inferiori per se hoc. non
ex predictis supponit. Sicut nec addo omnia signifi-
ficantur in assensione primi et que enim sunt faci-
lia et multoties contra legibus falsitas sunt. Ita
oportet aut addere rationem terminum cum multi ad-
dunt poterit istud argumentum tu es bonus cibus
rectus et tu es bonus homo. Sed sic. non pars cum non
est causa per quam omnia non valeat quia nec sequitur
remissum vides hominem quod tu vides animal. quare
melius est dicere aliis terminis non variatis quod
in propositio sit aliud nam si bonum importat cum
li cibus rectus et aliud cum si homo. Nec tertio opor-
tet addere non variata relatione propter hoc argu-
mentum aliud a vero est falsum. cuius adiectio
est falsum. aliquid est falsum. cuius adiectio
est falsum. Quia si iam dixi aliis terminis non va-
riatis satis est et illa alia superflueret. Quarto
tamen oportet addere in suppositione personalis. Nec
videtur quod ab aliquibus bonum in bonum argumetum colligitur
quod est species in rei veritate non argumetum ab in-
feriori ad suum superius quod illi termini bonum supponunt
materialiter sint disparata. Hoc non puto ex toto
esse verum cum se habent termini finem sub et supra a signifi-
catione quod propter suppositionem non variat. Et li-

esse respectu significatorum materialium cōcederē ista
 esse desperata. nō tñ cōcederē ista vñ materialiter
 supponit esse desperata. nisi sic dicat ista materia
 liter supponenda sunt desperata cōpando inter se
 significata ambobz materialia. Sic g̃ pater q̃ sint li
 mitationes i^r addende q̃ ve auferende. ¶ Scdm
 positionis in pmo argumenti non albi erit albi
 mentio fiat. Dicimus qualis sit eius significatio.
 Pro quo scias nō tenentes ampliationē h̃c requi-
 rant. Q̃ quando predicat terminus de termino sibi
 p̃dicatore opposito tunc semp. ppositio est impos-
 sibilis: vt scribitur a petro matiano. cap. de creditis
 suis. Sed ad p̃bationē cū arguit. nigrū erit albi
 ergo nō albi erit albi. ab inferiori ad suū superius.
 ¶ Negant banc cōtiam. et dicunt regulā intelligi de
 inferiori et superiori nō includente negationē. ¶ Nec
 aut regula fm̃ strodū tenentē ampliationē nō est
 ex toto vera. licet n. pposito termino infinito a p̃e
 subiecti et finito sibi opposito a parte p̃dicati pro-
 positio sit impossibilis. tamē ponendo finitum ex
 parte subiecti et infinitū terminū illi oppositum a
 parte p̃dicati ppositio est possibilis. Alius enim
 sensus est huius ppositionis nō albi erit albi si
 significantis q̃ illud q̃ nec est nec erit albi erit al-
 bi. n. Alius autē huius. albi erit nō albi. impos-
 situm q̃ illi q̃ est vel erit albi erit albi quod
 nigrū erit albi. ¶ Alterius et scias ad argumentū
 probans illā esse verā nō albi erit albi fm̃ stro
 dum aliter esse dicendū q̃ fm̃ petrum manuantū
 dictū fuerit. ¶ Regandū enim est q̃ argumentariū
 sit ab inferiori ad suū superius per regulam. dum
 dicbat. nigrū erit albi ergo nō albi erit albi.
 q̃ regula intelligitur q̃ argumentat sine distribu-
 tione superioris intelligendo p distributionē su-
 perioris a u distributionē partis q̃ totius. unde
 licet totū illud nō albi nō distribuatur. tamē li al-
 bi nō est eius pars distribuit. ¶ Et eodem modo
 soluitur hoc sophisma. nigrū p̃r esse albi g̃ non
 albi p̃r esse albi. ¶ Et si dicat li albi est pars termi-
 ni infiniti. ergo nō p̃r distribuitur supponere. q̃
 suppositio et distributio sunt terminorum passionēs.
 probat autem assumptū. q̃ ex termino finito et ne-
 gatione fit vnus totalis terminus. ¶ Itē q̃ illa cō-
 iuncta sententia omnium dicentū partē terminū nō
 supponere vera est de parte terminū cui apud in-
 tellectū correspondet alia intentio q̃ toti termino.
 termino aut infinito nō correspondet alia intentio q̃ fi-
 nitū. qui in infinito includit. ideo licet sit pars ter-
 mini p̃r supponere. Sed vbi pars terminū aliam
 importat intentionē a toto non potest supponere.
 vt dicendo. soror. si rex nō p̃r supponere q̃ alia
 notat intentionē q̃ toti hoc q̃ vico soror. Sic g̃
 pater quod omne vñ assumptā ppositionē esse
 impossibilem nec valere cōsequentiā illā probantē
 que sic habet nigrū erit albi ergo non albi erit
 albi. ¶ Ex his deinde tertii summens articulū
 Ad primū argumentū duas bo responsiones. pri-
 mū petri manuant negantis illā consequentiā. ni-
 grū erit albi ergo non albi erit albi. et bicens
 regulā intelligi de inferiori et superiori nō includē-
 ribus negationē. Scdm aut strodū negarem illā
 ppositionē nō albi erit albi sed cōsequentiā

illā probantē alia ratione negarem bicens regulā
 intelligi ab inferiori ad suū superius nō distribu-
 to nec quū ad totū nec quū ad partē q̃ in propo-
 sitio nō obseruatur. ¶ Ad secundū vero negatur
 argumentū q̃ nō sentitur eadem alioz terminoz
 suppositio nā li currenre in psequente supponit q̃
 eo q̃ est vel potest esse currens et in antecedente
 pro eo q̃ est currens. ideo debet sic argumen-
 tari hoc p̃r esse currens et hoc est aliud ab eo q̃
 est vel potest esse currens ergo aliud a currenre
 potest esse currens. sed sicut cōsequens est falsum
 et impossibile sic et antecedens. Sed q̃ quia stante
 adhuc ista significatione probatur cōsequens esse
 possibile: q̃ significat q̃ illud q̃ est vel potest esse
 aliud a currenre: q̃ est vel p̃r esse: potest esse cur-
 rens. et hoc de facto est verū. quia sor. sedens est
 vel potest esse aliud a currenre: q̃ est vel p̃r esse.
 nā vna pars distinet est vera. sor. sedēs est aliud
 a currenre q̃ est vel potest esse. Quia sor. sedens
 est. currens q̃ est vel potest esse: est. et sor. non est
 currens q̃ est vel potest esse. quia ex opposito se-
 quitur sorē currere quare illa ppositio assumpta
 cōuertibilis cū illa aliud a currenre potest currere
 est vera. ¶ Respondet p̃gulentis Ad cōsimile instā
 tiam cōcedendo vt pbat argumentū ppositionē
 p̃cassumptā esse verā. sed negat p̃pter hoc istam
 esse verā aliud a currenre p̃r currere. ¶ Acc illa si
 significat q̃ illud q̃ est vel p̃r esse aliud a currenre
 q̃ est vel p̃r esse: potest esse currens. Quia expo-
 nendo significationē illius ppositionis terminus
 immediate sequens ad illud lochet sequi verbū
 distinet et nō p̃cedere. Quia ergo significatio erit
 illud q̃ est vel potest esse aliud ab eo: q̃ est vel
 potest esse currens: p̃r esse currens. Et ista nega-
 tur. ¶ Nec p̃batio valet q̃ p̃ponit li currenre cū
 debeat sequi. Facit autē differentiā inter istas
 est aliud a currenre: q̃ est vel potest esse. et hoc est
 aliud ab eo q̃ est vel potest esse currens. Sed ista
 responsio mihi nō placet: quia cōcedit ppositio-
 nem p̃cassumptā et negat consequentiā. ¶ Obibi
 nāq̃ videtur cōsequentiā esse concedendā et ante-
 cedens negandū. Ad declaro. nam dicendo hoc
 est vel potest esse aliud a currenre: q̃ est vel p̃r
 esse. ita li currenre supponit pro eo q̃ est vel p̃r
 esse sicut si p̃poneret. Quia aut vult tenere cō-
 plexum verbale dare suppositionē nō fm̃ suū ver-
 bum principale. vt tenuit. p. v. secūdo s̃p̃bmate.
 Aut nō. Si primū patet q̃ suppositio est equalis.
 Si scdm cū supponit respectu verbi distinet p̃n-
 cipalis. g̃ omnino equaliter supponit. ideo si vna
 cōsequentiā est cōcedendā et alia mihi videt cōce-
 dendā. Et ad argumentū si teneamus viā. p. v. ne-
 gantur omnes tales ppositiones. Hoc est vel p̃r
 esse aliud a currenre: q̃ est vel potest esse. Hoc est
 aliud a currenre: q̃ est vel potest esse. Hoc nō est
 currens: q̃ est vel potest esse. Et cū vltima bec
 ppositio probat. quia ex opposito sequitur hoc
 esse currens. ¶ Negat bec sequi quia in ppositione
 prima li currenre stat respectu verbi nō p̃ncipa-
 lis distinet q̃ iam tenes posse dare suppositio-
 nem extra verbū principale: pro eo quod est vel
 potest esse. Sed in ista bec est currens li currens
 supponit tantū pro eo q̃ est. ideo cōtra non va-

let. cōr. n. argumētū **est** superior ad suū inferioris affir-
 mative sine distributione. Et aut nō tenes viā. p.
 vene. Negat adhuc p^a p^o z ad pbationē h^o est
 aliud a currente qd est vel pōt esse. g^o h^o est vel pōt
 esse aliud a currente: qd est vel pōt esse. Negatur
 argumētū necans est p^a illius distineti qz variat
 suppositio de licentia nā ante supponit tūc
 mō p^o q^o est. In ante vero p^o q^o est vel pōt
 esse sua aut p^a v^o est talis hoc est aliud ab eo: qd
 esse vel pōt esse aliud a currente: qd est vel pōt esse.
 z ista est impossibilis qre p^a ad scōm. ¶ **Ad** tertiū
 nota duas bo mitiones sic z fac stodus vñā qdē
 nō tenendo materialē suppositionē z occidit pñtia
 negato ante qz significat qz iste terminus q est bi-
 coecernus est z h^o negat qz nihil qd est bicoecernus
 est. Aliā vero bo mitionē materialē tenēdo suppo-
 sitionē z tunc negat pñtia: qz variat alioz termi-
 norū suppositio. nā lubicoecernus i ante materialit
 supponit i cōnte psonalit. Quis suppositionis
 materialis i ante z i cōnte psonalis dāns stodus
 fundamētū inqz. h^o esse a signo pcedenti qd est ter-
 minus bicoecernus: qd suppositionē nō penitit i qd
 daret h^o aliqd sine qz alius terminus cōis. h^o stodus
 in mitione ad qñtā mīstā. Sed h^o dicta huc de cā
 sunt mihi dubia. Itā dicēdo terminus h^o est ens.
 ly h^o supponit materialit z nō nisi ab illa dictione
 terminus: q est terminus cōis: g terminus cōis. ¶
 stodus pōt dare suppositionē mālē. ¶ **Quarta**
 ista singularis est veritate terminus bicoecernus
 est i signat igit sua indefinita q non erit alia qz tal
 terminus bicoecernus est. qre sic in singulari lubi-
 coecernus mālī supponit iudē z i definita suppo-
 nit z nō nisi a termino cōis: g terminus cōis pōt da-
 re suppositionē mālē. Itā. n. n. p^a p^o terminū cō-
 mune intelligit mālē dēdēt: v^o sit sentus talē suppo-
 sitionē mālē nō dat terminus cōis. n. ascendēt.
 z sic expono talē suppositionē mālē nō dat termi-
 nus cōis. l. p^a frictiois vel ipositionis. z argumēta
 v^o h^o facta nulla sunt. qz li terminus v^o qz in argumēta
 ris nec est n. ascendēt. nec terminus cōis p^a mē-
 tionē aut p^a ipositionis. v^o possunt dicere qz p^a sup-
 positionē mālē intelligit suppositionē p^a le ipso. er-
 mino tantū. Et tunc h^o v^o ex argumēta pbat h^o ter-
 minus det suppositionē in illē cōm nō mī dānt illē
 suppositionē dēdēt. de q intelligit stodus. ¶ **Ad**
 quartū argumētū dicet per tres māu. cōntā esse
 bonā. sed ans est impossibile qd li pbat p notā plura
 litatē de pbat p bñtā notā i generi nūro. q. Aliē
 mī dico fin viā cōm qz p^a v^o pbat p li plures z
 nō p li plura z qz cōntā nō v^o cū intelligat cōntā
 nē nō debere fieri h^o adhuc mobilis sic cū termino
 numerali plurali mīro. ¶ **Ad** qñtū dicet pgu-
 lenit qz cōntā nō v^o argumētatione facta rōne p-
 nis cōm. Sed h^o ego nō puro esse in cā. qz nec vale-
 ret mī vides boiem g tu vides aial. Quare alio
 mō mīdet dicēdo terminos alios. cādē nō fērnare
 significatiōē qd matie requirit. qz li bonus dicit
 in ante bonitate autis. i pōte respicit mores. **Ad**
 cōfirmatiōē. d. stodus de virtute finonis illā esse
 falsam. Sed cōter illud. d. sic esse intelligēdū qz i tel-
 lectus ex occup terminū frictiois dēdēt ad pce-
 ptū terminū supioris. Et q colligo cōntā de actionē
 est intentionem distributionis pñtie formalis a me-

plus deducere. Quia nisi h^o esset sensus stodus. Aliē
 dicerē illā ex inferiori sequit supiora esse verā. z li ex
 nō dicerē cām mālē. nec efficiētē. sed. d. habitudine
 termini a q. scōm qz solen^o dicere ex die fieri no-
 ctem. Nec illa mīso multū distat a stodo.

Quartū. 31. vñū arguendo ab inferiori ad
 suū supionegatione posposita cū debito
 medio pñtia sit bona. ¶ **Et** ipñtis ar-
 gumētoz qz nō. qz nō v^o h^o nō est z h^o est aliqd g
 aliqd h^o nō est. ans. n. est v^o demonstrato asino z
 pñtis est falsum v^o ex dictione p^a. f. oē qd est h^o ē.
 pñtia igit nō v^o z mī argumētā p regulā g^o mīa-
 la. ¶ **Secūdo** arguendo p regulā nō v^o istū boiem
 nō cōntā significat p^a suppositionē cōtingētē ad vñū
 libet. z iste h^o est aliqd h^o g^o aliqd h^o oēs nō cōntā
 significat p^a suppositionē cōtingētē ad vñū. v^o i tel-
 ligētū est manifestū. ¶ **Tertio** non v^o istū boiem
 nō currere est tibi dubiū. z h^o est aliqd h^o g^o aliqd
 boiem nō currere est tibi dubiū z mī p regulā est
 argumētū h^o ē falsū. ¶ **Quarto** qz nō v^o si bō
 nō currit i possibile nō currit z oēs h^o est aliqd g^o si al
 nō currit i possibile non currit. ans. n. est cōditionalis
 ipossibilis: ans aut v^o z mī p regulā est argumen-
 tū g^o r^a falsū. ¶ **Quinto** v^o supitue dicit cū debi-
 to medio qz sine illo adhuc v^o nā sequit h^o nō cur-
 rit g^o aial nō currit. qz ex opposito cōntā cū ante se
 quit vñū ipossibile. l. qz nullus h^o sit aial. cur^o op-
 positū est necessariū p aristotēle p^a posteriorē bñtē
 p^a diffinitionis p^a le p^a dicitur de bñfinito. qd aut p^a
 se p^a dicit. sponat nē necessario iherētē. Et bis igit
 p^a p^a p^a qñtis negatiua v^o regulā i probant. ¶ **In**
 oppositi argumētū. qz si p^a aliqd supposito exite ve-
 rificat. p^a de inferiori negatiua. cū idē sit suppositū
 inferioris z supioris: p^a eodē verificabit z negat.
 ua superioris. Et fundat h^o nō i fillo resolutorio nega-
 tione dēdētē. sicut p^aior fundabat i fillo resoluto-
 rio affirmatiue dēdētē. de qz sequit qñtis dicit.
 ¶ **Quintū** aut i tres pres dūidā. In p^a regu-
 lā i mīro. In p^a p^a mī argumētū mām examabo.
 In p^a ad argumēta mīro. ¶ **Circa** pñtū In p^a
 mī nota regulā intelligi sine distributione. qz bñtū
 bñtū nō v^o oēs h^o nō currit z oēs h^o est aliqd g^o oē
 aial nō currit. ¶ **Secūdo** nota regulā intelligēdā
 ē sine alia pñtione dēdētē. qz nō scē tū substa-
 tia nō est accidēs z oēs substantia est aliqd g^o mī ali-
 qd nō est accidēs. l. n. valeat cū li tū sine negatio-
 ne z cū negatione sine li tū. Ambobus mī signifi-
 catiō cōntā nō v^o. ¶ **Tertio** nota regulā i tel-
 li suppositione psonali z nō mālī. qz nō sequit h^o
 nō est genus z oēs h^o est aliqd g^o aial nō est genus.
 ¶ **Quarto** nota negationē debere posponi idē
 posmodū pcedendo in ante pñtione. ppterca nō
 sequit h^o nō necessario est aial z oēs h^o est sensibi-
 le g^o sensibile necessario nō est aial. Itā nega^o post-
 posita nō equaliter alios terminos pcedit. cū tan-
 cedente cadat supra li necessario in ante aut non
 p^a deo addas r^a limitationē hāc. l. negatione post-
 posita equaliter in antecedēte z ante beterminante.
 ¶ **Quinto** nota debetū mediū taliter debere for-
 marī. v^o si inferioris z superioris sint totalia erre-
 mar ex illis fiat p^a dicatione superioris de inferiori.
 Si vero nō sint totalia extrema. debet mediū iun-
 gi cū omnibus additis. aliter cōsequenda nō va-

tent q̄ pro fillo resolutorio sūt intelligēda. ¶ **¶** Circa
vero p̄m articulu qz i p̄o argumēto dicebat illā eē
formalem parer est falsus. videndū est que sit for-
malis p̄dicatio ⁊ quid idēmp̄ica. ¶ Pro q̄ scias me
p̄dicatioē dicere formale illā q̄ si esset vera: sup-
positū: pro q̄ verificat sub eadē rōne q̄ est suppo-
sitū p̄dicatū est suppositū subiecti. exēplū igit̄ iste dūe
sunt formales p̄dicationes hō est aīal rōnale hō ē
aīal qz suppositū subiecti sub ea rōne q̄ est suppo-
sitū subiecti est etiā suppositū p̄dicatū. sub eadē
mā rōne adequare vel nō adequare nā suppositū
hōis nō eadē rōne adequare q̄ est aīalis suppositū
est hōis suppositū sed falsus est vt sit eadē ratio ro-
nalis vel p̄ialis adequata vel nō adequata. Sit
hōc est formalis hōc est aīal qz si ista eēt vera sup-
positū pro q̄ p̄dicatū verificat eadē rōne q̄ esset
suppositū p̄dicatū esset suppositū subiecti cuius ra-
tio est qz oppositae rōnes cōgruerent ⁊ sic vna eēt
aīal. Eadē mō dico de ista p̄z est falsus i diuinis nā
ratio p̄is ⁊ ratio filii sunt disperare rōnes q̄re si
cōuenirent sub eadē rōne idē esset suppositū subie-
cti ⁊ p̄dicatū qd̄ est hereticū. ¶ Secūdo nota q̄ p̄-
dicatio idēmp̄ica est q̄n idē est suppositū subiecti ⁊
p̄dicatū sed nō sub eadē rōne. sicut dicēdo totū est
sue pres. nā sub eadē rōne idē non est totū ⁊ pres.
h̄ eadē res sit totū ⁊ pres. aliud exēplū est sim rea-
listas id qd̄ est hōc est id qd̄ est aīalus. qz idē aīal in
cōi. nō tū sub eadē rōne ⁊ hoc realiter loquēdo. qz
sopbistice aīal in cōi est terminus. ⁊ p̄ suppositū h̄
apud vīā bātā in exēplo nō intelligēt̄ individū
singulare terminū. sed oē illud pro q̄ terminus sup-
ponit siue sit nā seu individū. ¶ Tercio nota q̄
mediū b̄ idēmp̄icū. q̄n idē demonstrat suppositū
p̄ p̄mōne demonstratū in maiori ⁊ in minori: sed
sub rōnibus diuersis. exēplū ḡra h̄ est p̄z ⁊ h̄ est si-
lius demonstrat essentia diuina ḡ p̄z est filius. me-
diū est idēmp̄icū. qz p̄mōne supponit pro essen-
tia diuina diuersis rōnibus considerata nō. n. sub
eadē rōne est p̄z ⁊ filius. ¶ Quāto nota medium
dicti formale. cū sub eadē rōne de vtraqz extremita-
tū vnotat verificat. vt sic dicēdo h̄s currit ⁊ hoc
est h̄s ḡ h̄s currit. Ex quo istat mediū esse formale
nulla p̄missa existente formali. vt patet in exē-
plo prius posito. Secūdo tamē multos dubitantes
quomō in exēplo prius posito mediū sub eadē rō-
ne verificet de vtraqz extremitatū. ⁊ pp̄ hoc mea
dicta inuisse mōdebeant. Sed forte aderunt qui
alterius cōsiderātes eadē iuste turabunt. Ex qui-
bus collige me nō appellare solum resolutoriu pro-
prie nisi vbi mediū sit formale. Vbi vero idēmp̄icū
nolo ipsum esse resolutoriu. ⁊ eōla dicta. ⁊ in h̄ me-
fundo. qz si silius (vbi mediū sit nomen p̄p̄riū aut
p̄notatiuū) nō vocam⁹ resolutoriu. eo qz nō. d. sim-
pliciter rōne. cur mediū existere idēmp̄ico resolutoriu
dicemus cū nō sit eadē rō accipiēdis. Qd̄ si cōside-
rabis meē fortassis siue adhibebis. ¶ Terciuū post
hec summens articulu ad argumenta respondet.
Ad p̄mū dico. silius p̄clusionē formalit̄ sum-
pta nihil valere: nedū qz sic silius resolutorius. qz
mediū est idēmp̄icū. p̄clusio vero formalis. qd̄ est
euitandū. nec arguit p̄ regulā. qz p̄mōla debent p̄
vno tamū posse verificari. Si vero p̄clusio sit idē
p̄rica. p̄cedit p̄mōla. sed silius nō erit resolutorius. qz

p̄mōla demonstratiua in significando implicite nō
sunt simpliciter demonstratiua rē q̄ de vno tantū
possunt verificari. Et de hic nota q̄ ex medio idē-
p̄ico nō sequit̄ p̄clusio idēmp̄ica. ¶ Ad scōm̄tes ne-
mali sequit̄ p̄clusio idēmp̄ica. ¶ Ad scōm̄tes ne-
gat p̄mōla. qz mediū variat. qz cum dicimus h̄s erit
for. demonstratiua materiā cū forma. cū vero di-
cimus h̄s est vel erit p̄s for. demonstratiua ma-
teriā tamē p̄tariis cū forma ⁊ sic mediū variat.
¶ Ad tertiu cōiter b̄z p̄mōla nō valet. qz p̄clusio
debet esse talis qz for. est iste binarius incorrupti-
bilis. multū differt a priori. qz for. sit incorrupti-
bilis. nō aut̄ binus est. qz in maiori silius incorrupti-
bilis. adiectiuū sibi replicat substantiuū in subiecto
positū. si h̄ binarius. ideo in cōclusionē ⁊ debet idē
replicare. Et licet in p̄or negari maior. silius bina-
rius est incorruptibilis qz si binarius demonstrati-
to binario q̄ est for. notat mihi vniōē q̄ definit eē
iō p̄or dici qz iste binarius est corruptibilis. ¶ Ad
quartū. d. p̄gulesis qz nō est silius resolutorius qz
nō est silius cū in sillogismo minor debeat esse i re-
cro. qz si vis p̄mōla valere sic argumētare in h̄ in-
stanti est deus in ea hoc instas ḡ tu es de⁹. Sed
certe nō valet ista p̄mōla sed facta minori in recto
debeat dicere talē cōclusionē tu es aliqd̄ in quo est
deus. Et qz sua ratio non sit ita patet qz p̄clusio
h̄z esse cōformis maiori ⁊ sic formata vt ab ipso
format nō esset cōformis. Sed qz silius for. nō v̄z
in h̄ est deus sed instans p̄iens est h̄ instans. ḡ in-
stans p̄is est deus. ¶ Ad quintū rīder p̄gulesis
negando p̄mā p̄mōla nec est silius resolutorius. qz
minor debeat esse cū copulato negatiuo taliter ⁊ h̄
est vel incipit esse aliqd̄ qd̄ nec est nec incipit esse
incipiens. Sed hoc ratio nō placet qz si p̄cedit cō-
sequentiā cū hac ⁊ p̄p̄one debeat etiā cōcedere cū
tali ⁊ h̄ est vel incipit esse nō incipiens esse qz cū h̄
incipiens negat sua suppositio disuncta equiva-
let copulato negatis p̄ribus. Ideo dicere p̄ceden-
do p̄mōla sed minore negando ⁊ ad p̄bationē h̄ in-
cipit esse nō incipiens esse. negat hoc. ⁊ cū p̄batur
hoc nunc nō est nō incipiens esse ⁊ mediate post
hoc erit nō incipiens esse ḡ hoc incipit esse nō incip-
piens esse negat argumentū. qz in minori suppo-
nit pro eo qz nō erit incipiens esse terminū. Sed in
p̄clusionē supponit pro eo qd̄ nec est nec erit nec
incipit esse nō incipiens esse. Sed si vis p̄mōla va-
lere minor talis accipiat ⁊ mediate post hoc istud
erit aliqd̄ qd̄ nunc nō est nec modo incipit esse incip-
piens esse. Et hoc negat i casu vt est neganda.

¶ Ceterū. 33. vtrū dūe regule a modo post
re sint vere. Quae tales scribunt. Arguē-
do a supiori ad suū inferius sine terminū.
no habente vni cōfundendi nō valet argumentū.
Arguendo a superiori distributo affirmatiue ad
suū inferius sine debito medio. p̄mōla nō valet. sed
cū debito medio valet. ¶ Et argumētōr regulas
esse falsas p̄mō sic qz videt qz arguendo a superio-
ri distributo affirmatiue ad inferius sine debito
medio p̄mōla valet quare ⁊ regula erit falsa. Itā
sequit̄ omne aīal currit ḡ homo currit qz si nō fiet
oppositū qz omne aīal currat ⁊ tamen nihil qd̄ est
homo currat. fiat igit̄ cōsequētia de aīmo capis
equo ⁊ bone cū etiā ille consequētie non va-

dei sicut : pme. et p^o sicut vltime qz hoc repugnat.
 oē aial currit et iste sunt. rr. spēs boīe capā leone
 et ceteris demonstratis et qz aial currit qz hō currit. ita si
 hō ē spēs aialis et oē aial currit qz hō currit. qd re-
 pugnat huic admisso qz nullus hō currit. qz 3° argu-
 mēto qz sic nō v3 ad qd3 pū diffinitioe in nec ad
 totā diffinitūā ex oib3 spēs9 ppositā qz possibile
 est bēū ambulare illas spēs et alias pducere. Qd si
 videres strodū inllexisse cū tali medio et iste sunt
 rr. spēs aialis. Qd v3 qz v3 et vena tū spū sum
 pro hō medio et ista est spēs aialis. Qz re v3 nulla
 pūtiat3 cū aliq illorū mediorū qz stat qz oē aial cur-
 rat et qz iste tūti9 hō sit spēs aialis et tū qz nullus
 hō currat. ¶ Tertio igit loco ad mām argumētū
 rādēdo apīa mētiē auctoris. ¶ Qd nōa qz cū
 ponit nō ē ples qz rr. spēs. Ex hoc nō ponit. rr.
 spēs oē. Sed v3 res sit facili9 ponat casus de tri-
 bus nū spēs ponēdo qz nō sint ples spēs qz tres.
 hō. leo. fas. nō pp hō ponit tres spēs esse. ¶ Qd
 nōa qz p tres vel. rr. species non intelligit tūmō
 terminos cōsed terminos significatres supposita
 exitūa in re. 3° scias qz licet casus strodū fiat in
 terminis cōsbo intelligit in terminis dūctis
 hoc nō ponit qz nō sint plures spēs qz iste. rr. qui
 bus corādeat supposita in re. ¶ Quarto nōa qz
 cū strodus illā pūtiā valere ad diffinitūā intelligit
 cū tali medio et nō sūt ples spēs qz rr. a. nō est aliq
 spēs nisi vna illaz. rr. qz hō vel hō currit et. ¶ Qui
 ro nōa qz si d. oppositū pūti9 nō est admittēdū.
 qz repugnat nō intelligit qz repugnat bis in. l. qz
 oē aial currat et nō sint plures spēs qz rr. a. nō est
 aliq spēs hōs supposita in re nisi vna illaz. rr.
 Sed intelligit qz repugnat bis cū oppositis alio-
 rum pūti9 in qbus admittimus illa stare et cū antee-
 dente et toto casu. Exēplū pono. si essent tri tres
 species hō asinus leo nō valer illa omne aial cur-
 rit qz hō currit nec ista oē aial currit qz asinus cur-
 rit. et in his admittit oppositū psequēti9 stare cū
 antecedente et casu. l. qz nō sit aliq species nisi vna
 illaz trium et qz omne aial currat et nullus hō cur-
 rat vel nihil qd est hō currit similiter qz nullus aial
 currit. Ex facta vltima pūtiā de leone omne
 qui aial currit qz leo currit. Qz leo qz non valet quia
 possibile est oppositū pūti9 stare et cum antee-
 cedente qz si nullus leo currit repugnat bis pū-
 ti9 admittit qz nō sit aliq spēs aialis cui corādeat sup-
 positum nisi aliq illaz trium hō asinus leo et qz oē
 aial currat et nihil qd est hō currat nec alijs aia-
 lis nec alijs leo. Ex qz trahet qz aliq pūtiā est ma-
 la et nō oppositū pūti9 nō stat cū ante sed sufficē qz
 possit stare et qz supra vixisse declarant. In eodem
 etiā ex^o parent alia dicta strodū de diffinitūa nā
 sequit cū medio oē aial currit et nō est aliq spēs aia-
 li9 cui corādeat suppositū nisi aliqua illaz trium
 hō asinus leo qz hō currit vel asinus currit vel leo
 currit. Sed cū eodē medio nulla ps diffinitūe se-
 quit. Exiri aut cui corādeat. suppositū qz alit nō v3
 pūtiā stat. n. oē aial currit et nō ē aliq spēm nisi
 vnu illorū triorū et tū nec sic hō nec asinus nec leo ne-
 dū qz currat sed sint alia aialia currit. ita et nota
 in vltima te pssiderare qz i ipso tota strodū mēti9 cō-
 tinet. ¶ Ad illū igit 3° strodū dico illō strodū blem
 nō intelligi pure negatiuū et nō sunt plures spēs qz

iste. xx. nec et intelligit qd offerat istas. **xx. et s. vult**
 dicere pono. qd nō sic aliq spēs nisi vna illaz. **xx. et**
 tūc dico cū isto oppositū omnis nō stare cū ante ne
 dū qd deus noui pducatur. ¶ Ad scdm dī errorē il-
 lius argumenti i s. consistet qd putat casum sic affir-
 matiuū ēē i iste sunt. **xx. spēs. et nō est sic. sed est ne-**
 gatiuū sic tū intelligendū qd nō sit aliq spēs aia-
 lia: cū corūdeat suppositū nisi vna illaz. **xx. Sed**
 si strodus intelligeret eo nō qd aliqd ex argumentis
 intelligeret nulla omnia valeret t oībz esset admi-
 tendū oppositū omnis cū ante. qd ē aīal currit t
 nullū bō currit qd i bō sit spēs illius termini aīal.
 vt patet intelligēti ea qd dicit. ¶ Ad vltimū dico qd
 v3 de distīctiua t nō de aliq pre cū medio debito
 nec mediū est illud qd arguēdo ponit qd vt diceba-
 tur cū tali nec v3 de distīctiua nec de pūbo. sed est
 istud t nulla est spēs cū corūdeat suppositū aīalis
 nisi aliq illaz. **xx. Sic igit p3 qd sit strodus intentio**
 circa materiā i s. aīal dispūtat. ¶ Ad etiā postre-
 mo exequentes articū ad pūū argumentū pūct-
 pale dicam v. d. strodus qd nulla illaz omnia v3
 t qd oībz stat oppositū omnis cū ante sed ex op-
 positio nō sequit nullū aīal currire qd dicit illa nō
 esse oīa aīalia tūq sequens t eius oppositū repu-
 gnat si tū ponat qd nō sunt plures spēs qd. **xx. Ad i.**
 intellectū eam admittit casus t qlibet omnia mala est
 sed in oībz ppter qd vltimū admittit oppositū omnis
 stare cū ante in vltimū vō nō admittit qd pūoribz re-
 pugnat. ¶ Et i s. tenet viā qd repugnans pūor casus
 nō sit admittendū Si tū alia viā tenēdo dicās re-
 pugnas esse admittēdū bona cadere debēt. ¶ Ad
 scdm d. strodus omnia nō valere qd nō arguit p re-
 gula licet n. li. ente p se sumptū sit ferius ad li bo-
 minē tū inueni cū li differens fac aggregatū bispa-
 rū nūbū. n. pōt ēē differēs ab ente. **S3 s. se replicat**
 qd demonstrato aggregato qd nō sit aliq s. aliq ar-
 guit sic i s. differēs ab ente s. i s. differēs ab ente aīal
 est v3 qd t omnis i s. nōdēt negat omnia nec b3 i s. nō
 resolutū ē a pre subiectū pōt emm pūncipū plura
 signis i s. isto nō aggregatō pluralē numerū ē bī
 ferēs vt dīa ab ente. ¶ Ad aut v. 38. sopht. dedit i s.
 esse differens ab ente pūncipaliter t nō substantiue
 t nō significat qd i s. est aliq differēs ab ente sed si-
 gnificat i s. esse i s. differēs ab ente. ¶ Ad pūncipale
 tū pōt aliter vnderi qd dicitur strodus. Dicendo re-
 gula intelligit vt in sequit qdne dicit cū negatōe
 mobitū distribuere. s. dicēdo nllū differēs ab ente
 est ens i s. ente nō distribuūt ex ipedimēto duoz si-
 gnor. ¶ Ad tertū dico qd si totū est subiectū t bi-
 stribuūt omnia est optia s. tūc sic omnis est falsū sic t
 omnis nec illud significat quod ponit in argumento
 sed significat omne qd est bō vel aīma esse cur-
 rēs t i s. est falsū i in illo casu. Si aut tūmō prima
 ps distribuūt nō arguit p regulā qd totū supio nō
 distribuūt sed tūmō p. ps. ¶ Ad aliud dico illā
 omnia nō valere de for. s. gsa materie. ¶ Ad opposi-
 tū omnis pōt intelligi stare cū ante absq. dictione
 nec i s. ē regula cū in ea intelligit omnia nō valēt
 de for. ¶ Ad vltimū eodē mō dico qd v3 de nū
 qd nō qd sibi sūto in for. v3 sic nō sequit aīal cur-
 rit qd bō currit. Illa aut v3 gsa tūmōz qd semp i s.
 dicamū attributū supiori p illo tū fieri oī t nō pōt
 attribui pūo altero t tūc omnia valēt ppter habi-

Quoniam predicari ad subiectum et non subiectum ad subiectum et predicari ad predicatum de materia tantum. **Art. 34.** Tunc arguendo a superiori ad suum inferiorem distribuitur negatione contra valcat. **¶** Et si primis argumentis regulam non valere quod non sequitur differens ab ente non est ens quod differens ab ente non est ens. et in vi argumenti esse regulam formatam. **¶** Sed non sequitur nullum bonum scis non esse quod ipsum non scis non esse autem non est verum per predictiorum et contra est falsum cum ex eo sequitur quod tu non scis aut ipsum non esse quod est falsum et in per regulam arguitur. **¶** Et error non sequitur non incipis moveri quod incipis currere per in casu quo autem contrarium non habetis et tunc per curras et in arguitur negatione a superiori ad suum inferiorem cum distributione. **¶** Quarto insinuat quod non sequitur tu non es bonus bonum tu non es bonus melius velle. n. te esse malum vis me dicam non exerceat in suum. **¶** Quinto vis ome regulam esse falsam quod non sequitur autem non est ipse quod bonum est ipse ubi in per regulam arguitur. **¶** Et falsa est ratio quod per intendebat. **¶** In oppositum arguitur quod quod remouet ab ipso superiori remouet et ab inferiori et a quibus remouet super ab eo de inferiori remouet quod arguendo a negatione de impoen a negatione de inferiori contra est cum negatione boni non dicat remouet et sic quod per omnes per dubia est. **¶** In hac ego questione tres facti arguerentur. In per regulam mutabo. In 2° tractabo materiam huius principalis. In 3° ad argumenta oia formati valebit. **¶** Circa per argumentum arguitur quod si argueretur sine distributione si cum negatione ipse contra non valeret sic non sequitur tu non differens ab aliis quod tu non differens a leone. **¶** Sed nota regula intelligi cum distributione mobili quod mobilis non sequitur tu non incipis colorare quod tu non incipis esse albus. **¶** Error notandum quod intelligitur in suppositione personale quod non vis nullum si autem est ipse quod nullum bonum est ipse. **¶** Quia nota regula intelligi alius terminus non variabilis significatione non. sequitur tu non es bonus bonum quod tu non es bonus magis tu non es bonus paratum quod tu non es sceleratius paratum. tu non es aliquis leo quod tu non es apparet leo quod in ante si leo supponit per eo est in ante non pro eo quod apparet. **¶** Quinto nota regula scilicet de contra significare ut copositione sunt parum posse personale significatum quod si non subordinas contra male si arguitur ab ipso superiori distributo. **¶** Et non in contra valeret. **¶** Sic ita legatur. **¶** Si superior distribuitur non est negatione significatione personale aliis non variabilis contra significans autem contra ostensionem per se personale significans tunc est bona. **¶** Nec oportet addere ad istos duas pauli pugiles ratione. scilicet contra est quod ratione per se optime sequitur tu non vides autem quod tu non vides hocem mortuus autem si per argumentum quod non sequitur tu non es alius alius quod tu non es apparet alius si in ista secludit ex illa pericula aliis non variabilis. **¶** Nec addere oportet arguendo sensu copposito addat verbum meum per per argumentum nullum autem scis non esse quod ipsum non scis non esse. **¶** Quia si tenes via perit materiam si autem supponit per ostendi intelligibili et tunc sic contra est falsum sic et contra. **¶** Et autem tenemus via contra quod per pugiles bica contra esse optima ac si argueretur.

nullum autem est quod scias non esse quod ipsum non est quod scias non esse et contra est verum et suum oppositum est falsum. **¶** Si cum per suum oppositum esse verum quod sequitur autem per scis non esse quod tu scis autem per non esse negat argumentum si et argueretur cum per se demonstratio non dicitur eorum contra valcat cum per se demonstratio intelligitur respectu dicitur affirmari et non negari quod optime nota in ex hoc ad secundum principale argumentum ratione habetis. **¶** Secundum principale videtur quod in per argumentum dicitur quod ista per se differens ab ente non est ens si et supponit distribuitur. **¶** Videtur est in quod quod si et supponit ex isto. n. debet ratio plana ad per argumentum. **¶** Sed quod incipio duas opiniones vna per se. scilicet. et volens si et supponere distribuitur mobili. **¶** Distribuitur quidem quod si differens bonum vni distribuitur suum obliquum. **¶** Si differens nec ipse quod distribuitur si et. **¶** Sed non ipse dicitur ostendit cum negus subiecta non habet vni in finem pedere. **¶** Et confirmat quod nullum signum distribuitur remouet vi distribuitur tamen precedentis. **¶** Sed arguitur quod subiecta subiectos debet eorum supponere si ista sunt duo subiecta differens ab ente est ens differens ab ente non est ens si et distribuitur i affirmatiua bonum distribuitur i negatiua. **¶** Sed mobilis supponit quod non bonum scedere. **¶** Illa via est per materiam volens si et supponere ostendit tamen quod non quod non supponit differere nec determinare nec distribuitur quod ostendit tamen per se secundum patet per se autem per se quod dato opposito sequitur si supponere alio i subiecta quod i subiecta nature. **¶** Sed videtur nullum differens ab ente est ens ratione duplicis signum supponit non distribuitur et i subiecta nata distribuitur. **¶** Si subiecta nata terminus alius quod in subiecta nature. **¶** Sed sequitur terminus alius distribuitur in ab obiectis. **¶** Sed videtur ostendit differens ab ente est ens si et supponit distribuitur et videtur aliquid differens ab ente non est ens si et si et distribuitur supponit. **¶** Autem vna via est tollerabilis id vna subiecto et per via per materiam subiecto. **¶** Ad per argumentum dico quod negus non bonum vni terminus pedere se sola si quod ponit terminus iter negatione et si differens non tenetur per distributionem tollat. **¶** Inconuenient autem si se sola distribuitur aut sequens terminus non tenetur iterum pedere. **¶** Et argumentum per se rectum quod si negus non bonum vni terminus pedere videtur in hac per se differens ab ente non est ens si et supponere distribuitur mobili et si differens non ipse natura negatione sequitur quod illa non bonum vni immobilis terminus pedere. **¶** Sed est replica quod si terminus iterum subiectum in alia per se subiectum. **¶** Ad secundum per negationem et si differens facta distributionem impedit a subiecto in hac oratione ois bonum non est laus si bonum non distribuitur. **¶** Si enim diuersitatem inter propositiones duplicem esse primo quod in vna signum est per se sincerat eorum in alia vero non cum sit participium. **¶** Secunda differentia est quod in vna intercipit terminus subiectum in alia vero per se subiectum. **¶** Ad secundum dico quod subiectum simplex in duobus subiectis bonum coedem non supponere si supponit aliquo. **¶** Si autem subiectum fuerit oppositum finem diuersas per se diuersas supponere non oportet subiecta subiectos eodem modo. **¶** Si vna terminus simpliciter supponit et supponit vel eisdem modis supponere. **¶** Et si valeret illa ratio per se retur quod si et supponit mobilis in illa differens ab ente non est ens quod in alio subiecto etiam mobili.

fieri supponit et sic patet quid pernis manans
 dicere. Sedm aut. p. v. dicere nunc suppositione
 distributiva i. inobis nō esse apostore assua in uno
 bit et sic i. licet i. subalternata supponit assue bi
 tribuere i. nobis et in subalternate assue in mo
 bily nō tñ pp b. apostore supponit i. subalternata qñ i
 subalternare qñ suppositio distributiva inobis
 nō est apostore assua in mobili. Ad sedm aut. bi
 ceret nō se huerit terminū alique supponere bi
 tribuere i. subob. dictionis dūm i. vno ster mo
 bit i. alio i. mobili. Inconueniet in subit terminū
 simpliciter aut i. dūm terminū simpliciter in abob. d
 dictionis distributiva i. pñ subiecti sic vt dicitur est bi
 stritui non inconuenit. Et sic vnaq. via 2° b. ar.
 manifestat. Ad 3° v. ar. expedico ad argu
 batur bica. Ad b. m. dico fm perni manam re
 nō argumētari fm regulā qz b. n. regulā debem9
 argumētari i. tribuere in aut assue tñ argumē
 tatis. Sedm aut. p. v. itez bñ cōtia nō valere qz
 r. intelligit qz mobilis argumētatur. Ad sedm
 ad. p. gule regulā intelligi sine tñmo facere sensum
 opponit i. bñtus qz cū tali tñmo o3 accipe mediū.
 Ego aut. dicere qz n. n. tenes vñ perni manar
 ni i. cap. de vñb9 q. vult terminū supponere i. re
 cui vñ scio p. eo qd. intelligit et supponere et tunc
 pcedit cōtia s. bñ añs et salū sic et añs. Si a. vñ
 edez q. vult talē tñmū supponere i. respectu ei9 qd.
 est qz nō bñt et nō est qd. est. Accedere cōtia et nega
 re añs et salū n. nec lūm dictionis est vey et ad p
 bationē scis qñ xōm nō ē q. an pñ scis nō esse ne
 gat argumētū qz a sensu cōposito ad sensū bñtū
 etiā si argumtur cum pñole bñmōstratio o3 qz vñ
 etiā nō sit negat. Ad tertū dico qz arguitur i.
 mobili r. vñ vult qz cū distributivē mobili argui
 tur r. quatuor videt. p. p. regulā intelligi qz argui
 tur rōne corp9 et mī qñ bñt nō sit. Nō placet nūto
 bari a pñle bñt rōne quā adducā qz et ratione
 pñs et mī optine sequit tu nō moneris in placen
 qz nō cū bñt in placen dicere aut regulā intelli
 gi aliq. terminis nō var. tribus significatiōe qd.
 bñt nō fuit vñ sepe dicitur est. Ad qñm bñt regu
 lam intelligi in suppositione pñali in vñ mīlter
 argumētari9 ideo nō est nūq. si cōsequētia non v3.
 Ceterū qz. Cū arguendo a pñle bñt
 illa r. sic vñ q. ponit qz arguendo ad p.
 positioe ad pñm qz subiecta et copule pñerunt
 et sibi sūt bñmōstratio cōtia est bona. Ad 3° pñi
 mīa regulā ē salū sic argumēt9 qz nō v3 dūm
 a est vey qz dūm dūm a est vey et tñ ista pñerunt
 dūm dūm dūm vñ p3 qz aut cōtia nō valeat p3 etiā
 posito qz a sit ista oīs bñt est assue p3 qz dūm a est
 vey et tñ dūm dūm a nō est vey qz nō bñt est dūm
 dūm a nūq. a. Sedbo argumēt9 qz nō v3 natus
 canis est tuus q. natus canis est natus tuus et tñ
 arguit a pñeribili ad pñeribile cū adiectiū po
 sitū in pñone a pñe pñeribilis cū aggrega
 to ex eodē adiectiū et substantiū pñinqz qz aut
 nō valeat cōtia declarat qz añs est vey et cōis sal
 sum nā natus canis tui est tuus qz qd. est canis
 tui est tui salitas aut cōis declarat qz significat
 natus canis ē tui pñe. Ad 3° error 3° alia regulam
 insat qz nō v3 nō mī qui ē assue es bñt q. tu qui

9

es assue nō es bñt nā añs est vey cū sūm dictionis
 ablata negatione sit salūm et tñ cōis est salūm qz
 ponit te ē assue. Ad 2° error nō v3 oīs bñt qui est
 alio cūrit qz oīs bñt cūrit qz es alio et tñ p. regu
 lam est argumētari. qz cōmune totū subiectū est bñ
 qd. dico bñt qz est alio qz bñt mediet vñ inter rela
 tiū et añs: tñ intelligit tñmū suo aut. qz aut pñe
 quētia nō valeat. ostēdit posse qz bñt albi cur
 rant nigri vero sedet. p. n. dñas añs et cōis
 salitas cū bñt absolute possum9 qz oīs bñt
 bñt videt. Ad 3° error nō v3 tñ salūm et bñt verū
 dicitur qz oīs dictionis sūm salūm et bñt vey et tñ p.
 regulā arguit qz vñs de terminis nā pñolis eq.
 uales exclusiue qz aut cōtia nō valeat arguit qz
 cōis est salūm nulla. n. dicitur qz nō sūm salūm et
 hoc vey quoniam vñ bñmōstratio et añs est vey et
 p3 p. exponētes salūm et bñt vey dicitur et nō bñt nō
 salūm et bñt vey dicitur qz et arguendo igit fm re
 gulā cōtia nō v3 qz r. mala. Ad 3° error pñm argu
 mēt9 qz si pñerunt qz idē est eoz sentis qz sūm
 sit terminus simplex et sūm cōpositus licet bñt vñm
 ponere loco alterius et cōtia valebit. Ad 3° error
 qz ne tripartita. Sedbo pñm inquirēdo limitationē
 regulā pñone. Sedbo vñ pñm argumētari re
 riam. Error vñ ad oīs argumēta pñas nūto
 nes. Ad 2° error ad pñm nota regulā intelligi de
 cōtia de bñt. Ad 3° error nota regulā intelligi sup
 positioe pñali qz tñ dñmōstratiōe pñeribili in
 mīlter suppositioe nō mīlter se inferit. Ad 3° error
 nota regulā intelligi sine tñmo facere appellatiō
 nē qz sūm terminus circūferētes actū mētis nō
 n. v3 cōscio bñmōstratiōe qz cōscio nūto. Ad 2° error
 nota pñone supponere in r. pñe teris pñm in
 distributioe qz nō sequit bñt cūrit qz de nūto cur
 rit. Ad 2° error nota etiā tñmōstratiōe regulā
 intelligi de cōtia significare i. cōpositiōne pñm pñ
 eie significatiū pp cām sepe declarata. Sic igit
 r. lūmōstratiōe qz pñeribili ad pñeribile in
 suppositioe pñali in tñmo facere appellatiō
 nem teris pñm in distributioe cōtia significati
 cōis i. cōpositiōne pñm pñe pñmōstratiōe significati
 v3 de bñt. Ad 3° error regulā ex notādis sūt limitatiōes
 nisi sit rōd. pñe capitis pñmōstratiōe circa illa se ex
 pñerit. Satis igit et tñmōstratiōes sic sūmō
 tūm recedere. Ad 2° error sic legat. Si subiecta pñi
 carat copule pñerunt et pñones sūt eiusdē qz
 carat qñtatiōis tñmū pñe cōscio supponit bñt
 eiusdē oīs i. tñmōstratiōe ab vna ad reliqua cōtia v3. Si
 ipsa cōtia significatiōis i. cōpositiōne pñm pñe
 se pñmōstratiōis. Illa pñula et bñt eiusdē oīs
 dñmōstratiōis ad modū supponendi cū amētiō ad
 supposita refert. Nec oīs addere pñula illa pñ
 gūlis rōne totus et mīlter qz v3 et rōne pñis nec in
 stantia adducta sūm eo nō soluit. Ad 2° error dicitur qz
 est vey qz dictionis dictionis a est vey cū qz cōre
 ra nō sūt pñia qz li. a. in ante regit ab illo termino
 dictionis in pñe ab illo genitio dictionis tñ etiā
 qz vñ. Ad 3° error nulla nō sūt pñeribilia s. relatiua de
 quo nūto bñt. Ad 3° error igitur pñeribiles qz in pñ
 argumēt9 pñeribili bñt istos tñmos esse pñeribiles
 lēo dictionis dictionis dictionis. Et si hoc in
 rñsiōne ad bñt argumētū cap. pñmōstratiōis vñ ponere
 ipso pñmōstratiōis relatiuos qz pñeribiles ideo videt.

dum est quod si sint illi termini. **¶** Quapropter nota
quod apud me illi termini sunt queribiles quia puer-
tatur cor predicatio vbi de forma. vbi si hoc est cum li-
risibile sequit ois hoc est risibile g ois risibile est hoc.
¶ Secundo dico quod cum isti termini predicatorum et indi-
catorum illas habent predicationes quod si ois p-
dicatorum est indicatorum predicatorum ois predicatorum indi-
catorum est indicatorum. Sequitur illos terminos esse pueri-
biles. **¶** Tercio nota sirodu ne negasse illos ter-
minos esse queribiles predicatorum indicatorum et indi-
catorum sed illos d. ne esse queribiles predicatorum et indi-
catorum sed pennis relatiuos et non inco-
querit terminos absolute simpliciter esse queribiles
vbi terminatur quod addito vbi cum si non remanet
queribiles. **¶** Quarto nota quod illos terminos
esse pennis relatiuos non in his asserere vbi quod relati-
ua sunt et ad se invicem diffinunt quia non sunt si indi-
catorum aut predicatorum vbi paret intelligunt
sed ea dicitur esse pennis relatiua quod se inferunt tan-
tum cum verbo est de presentia sicut et alia relatiua.
¶ Quinto nota quod licet ista sit mens sirodi posset
in dictis terminos predicatorum a indicatorum indi-
catorum a querit inter se ferre eodem ostendit illius
termini a quod vbi variaret manifestum est illa non co-
querit. Illa si regat si a ad indicatorum in vniuersum p-
posuisset ois illa opla querit. **¶** Et hoc opla indi-
catorum predicatorum regendo si a immediate ad indi-
catorum ad significat ac si diceret predicatorum ipsius a
quod est indicatorum predicatorum et sub hoc sensu procedenda
esset consequentia quia sirodius negavit dum intellige-
ret si a regit a genitio predicatorum et non immediate
ab illo recto predicatorum. **¶** Per quibus sic declaratis
termini ex solentes ad primi argumentum dicimus
sirodi quod non arguit a queribili ad queribile
nam licet illi termini absolute querant non in cum
illo addito sed cum illo additamento iam potius re-
la. manifestum est vbi dicit quod si si a regitur ab illo geni-
tino predicatorum consequentia non valet quod variat alioz
terminos procedenda quod non est si a limitatione re-
gule. Si vero arguit regendo si a ex pre recti conse-
quentia valet consequentia est vbi sicut antecedens
nam significat quod indicatorum a quod est indicatorum alieni-
us indicatorum est vbi. **¶** Ad hoc illi sunt duo mo-
di unus est pennis manant in cap de appellatiom
bus procedens consequentia et consequens sicut et ante-
cedens nec consequens apud ipsum significat natum
canis esse pre im. Secundus modus in dicitur esse
in d. in loq. s. procedens antecedens sed negans con-
sequentia et consequens. **¶** Et ad argumentum adiectum
ex pennis aggregato ex adiectiuo et substantiuo in e
ipso. **¶** Et quod vbi est sed tale aggregatum debet sumi
proponendo adiectiuo substantiuum et non proponendo
vbi in multum differunt natus canis est natus tunc
natus canis est tunc natus. **¶** Et dicitur posse esse
nem in p. vbi pre dictio illa tunc. **¶** Ad tertium
duplex est uer. via vna communis procedens. **¶** Prima
et negans consequens ponere se esse alium cum illa sit
sirodi negans consequentia nec ille sunt siles esto
quod si non antecedere cadat supra totum est. n. ante-
cedens pure negatiuum consequens aut negatiuum pre-
sunt ita loco quales non sunt siles et sic consequentia
non est sirodi regula. **¶** Alio quod in idem dupl. in dicit.

est. n. ratio pennis manant tenetis illa puerit. et d.
Illi termini hoc distrahunt vbi ois boie non in mo-
biliter pro ois boie est ois. n. relatiuum non restrin-
git distributionem apud ipsum sed desecum. quod cum
si hoc sit pars subiecti coposio. n. relatiuum intelligit
semper iuncta antecedenti. oportet vbi medium verbum
sit cum tota sua copositione ideo non licet in sua via
absolute descedere ad albos terminos. non quod pro
oisbus si hoc non distribuitur supponat. sed quod desce-
sus impedit. **¶** Illa via est terminus negans illa con-
uerit quod non sunt de substantiis iunctis et coposio
relatiui non limitat in consequentia sicut in antecedenti
te. **¶** Alio quod sirodi querendo de subiecto exclu-
sive aut cum est pars copulatur aut totum. Si par-
tim negat consequentia. nec pennis terminos pueniunt.
quod vbi de terminis sirodi ois sub corns non est
illat. quod et hoc vbi dicitur est saluum. sicut et exclu-
sive significat quod in saluum est aliquid quod et hoc vbi
dicitur. **¶** Et habet sic pbari saluum et hoc vbi dicitur et
nihil vel nulla non saluum est vel sunt aliquid vel ali-
qua quod et hoc vbi dicitur. inter se. Si vero totum sit
subiectum. procedit consequentia. et si antecedens esse sal-
uum et non debet pbari vbi pus. sed sic vbi totum subie-
ctum in exponendis infundit. saluum et hoc vbi dicitur. **¶** Et
cum et nihil nec aliquid non saluum et hoc vbi dicitur. et hoc
vbi si tenendo negationem totum infinitate. Si aut
tenens vbi pennis manant vbi dicitur coplexum non pos-
se infinitate sic dicat. et nulla quod non sunt saluum et hoc
vbi dicitur. **¶** Quod probat aut per nuncius pluralis vbi
exponens exponit sirodi sit pennis. **¶** Et hoc si per
terminum pluralitatis exponens. **¶** Sed est via quod si
exclusiue apponit in subiecto terminus numerus
illis non nent generis pennis manant. exponit
per si pennis via communis aut per plures. Sic igit
pennis distinguendo ad argumentum est in dicitur.
¶ Item. **¶** Et sirodi arguendo a relatiuo ad
relatiuum in pennis vbi de 2. adiacente conse-
quentia valet. **¶** Et sirodi argumentos quod non
querit valet a pennis significans sicut est. est g. si
significat a pennis posse sicut est significans est et
in argumentum est per regulam si significans et signifi-
catum sunt relatiua et cetera sunt paria. consequentia
non valet ostenditur ex vitate antecedentis et conse-
quentis salutate. **¶** Veritas antecedens pbat quod
a pennis significat sicut est g. a pennis signifi-
cat posse sicut est a queribili ad queribile nam si si-
cut est et si posse sic est querit quod est. **¶** Secundo
quia regula in dicitur non sequit prius tpe est g. poste-
rius tpe est et in pennis regula argumentat. **¶** Et 2. error
sic argumentos aliquid est generans quem nullus ge-
nerat g. stat filium esse esto quod nunc lucritia quod p-
est g. a relatiuo ad relatiuum consequentia non valet
assumptum pbat posito quod loz. habuerit rem cum vxore
ex quod debuerit plaro generari si i conu sit mortuus
for. electo in semine. et debite recepto tunc pla. est
generans quem nullus generat siq. n. illi general-
ter maxime fuisset for. **¶** Sed pbat quod non quod ipse erat
mortuus quod for. cepit esse. **¶** Quarto non valet p-
est g. filius est de for. g. 1. falsa assumptum pbat
quod cum p sit non prior filio tunc causa causato g. talis
apud intellectum stabit paret esse non exire filio et sic
consequentia non erit bona de for. quod in consequentia de
for. oppositum consequentis debet antecedenti forma.

iter id est cū p̄dicatione repugnare. ¶ Quinto nō
 valet filii sui. q̄ pres sunt z m̄ est argumentū
 per regulā q̄ ipsa est mala ostēdo q̄ sequentiā
 non valere posito q̄ sit vnus tantū p̄ multos m̄
 habens filios. Quia aut per regulā argumentū sit
 declarā q̄ sicut filius z p̄ in singulari numero
 sunt relatiua sic v̄ z in plurali q̄ sequentiā est p̄
 regulā que m̄ cū r̄ videt mala. ¶ In oppositū
 arguitur. Ex diffinitione relatiuorū. Et dicto ar-
 stotelis in p̄dicamentis cop. de ad aliquid dicentis
 relatiua posita se ponit z se inuicē p̄mittit. quare
 q̄nto pro vnaq̄ p̄ est dubia. ¶ Questionē ut
 paritā faciemus. In p̄a p̄e regulā limitabo. In
 2^a materia p̄mi principalis distinguā. ¶ In 3^a
 vero p̄e ad oīa argumēta r̄debo. ¶ Quatuor ad
 p̄mi. ¶ In p̄mi nota regulā intelligi de rela-
 tiuis fm̄ esse nō fm̄ dici. Dec. n. sunt que posita se
 ponunt z p̄empta se p̄mittit. Ex quo patet p̄mi
 tpe z posterius tpe non esse relatiua nisi fm̄ dict.
 ¶ Secūdo nota q̄ intelligit in suppositione p̄o-
 nali q̄ non valet si p̄ est q̄ si filius est. ¶ Tertio
 nota q̄ oportet argumentari de 2° adiacente q̄ de
 3° nō valet vt supra dixi. n. sequitur filius est
 venator q̄ p̄ est venator. ¶ Quarto nota oportet
 tere argumentari de p̄mi. q̄ de p̄terito z futuro
 nō valet p̄sequētia nisi q̄a manent q̄ rei p̄manē
 nis nō datur vltimū vt supra dixi. q. 26. In qua
 vidimus huius declarationē z quō fm̄ p̄teritū nō
 ponentē ampliationē absolute v̄ de p̄terito z de
 futuro sed p̄ponēdo determinationē t̄pale nō
 valet p̄sequētia q̄ oīa ibi require. ¶ Quinto nota
 ta regulā intelligi de p̄sequētia significare int̄ cō-
 positionē p̄mi p̄se significantiū. Et sic q̄ r̄ in-
 telligitur. Assignādo a relatiuo fm̄ eliciat fm̄ re-
 latiuium suppositione p̄sonali hoc 2° adiacentelcū
 verbo de p̄sentis p̄sequētia valet de for̄a ita affir-
 mativē q̄ negatiue si illa significauerit int̄ cōpo-
 sitionē oīum suarū p̄mi p̄se primarie significan-
 tiū. Nec oportet addere rōne totius et̄mi p̄o-
 pter hoc argumentū potens. nulliens est q̄ p̄les
 mulica est q̄ secludit instantia p̄ illā particulā de
 2° adiacente cū p̄ fm̄ adiacens intelligi p̄positio
 nem nō equivalentē 3° adiacenti cōposito et dūer-
 sis int̄entionibus sup̄us ab alio a quo actus acci-
 pitur. Sed si placet addē aditionē. Nec volo ad-
 dere v̄t oīa correlatiua p̄manente vt d. p̄gulefis
 de p̄iori tpe z posteriori. Dec. n. nō sunt relatiua
 fm̄ esse. Sed fm̄ dici n̄mō ideo sufficienter satis
 ex prima particula secludit dubiū vt patet p̄o
 notato. ¶ Secūdo aut articulo videndū est an ista
 p̄uertant. Sicut est p̄se sicut est. hō fm̄ hō. De-
 inde etiā videndū est an ista hō est alius signifi-
 cat p̄se sicut est. hoc. n. cognito materia p̄mi ar-
 gumentū que circa h̄ versat optime discussa erit.
 ¶ Tertio p̄o dico q̄ si dictio exclusiua ponat a p̄e
 subiecti nō finitendo v̄m suū in p̄dicatū ista con-
 uertunt hō currit int̄ hō currit z 2^a p̄positio non
 debet sic p̄bari hō currit z nihil aliud q̄ hō currit.
 ¶ Sed hoc nō hō z nihil aliud q̄ hō currit. Sed
 p̄na q̄ illud copulatū de equale copulatue z
 tūc tantūde erit dicere sub for̄a copulatū sicut sub
 for̄a copulatue q̄e non recte dicis exclusiua ex-
 ponit p̄ copulatū z non p̄ copulatū. R. n. q̄ ille

p̄positiones nō equipolet z licet copulatio dubit-
 sine t̄nto copulatiua cōndeat non t̄n illa sed ista
 aliq̄d currens est hō z est nihil aliud q̄ hō. nā si z
 nihil aliud q̄ hō non regit a verbo currit aut ver-
 bo substantiuo inclusio in li currit sed ab alio sup-
 plendo ideo copulatiua nō debet fieri cū v̄bo cur-
 rit sed cū alio v̄bo. Et hoc diligētē nota q̄ nō est
 alia via saluandi st̄odū nemini enim dubium est
 illud copulatū diuisione teneri cū ipsum non p̄e-
 dat neq̄ signū distribuens neq̄ ostendens neq̄ a
 p̄e p̄dicatū ponat terminus copulatū restringēs
 vt collectivē teneat. Et si li debes dicere de li si-
 cut est z de li p̄se sicut est. ¶ Deinde videndū est
 an hoc hō est alius significat p̄se sicut est. Ad
 hoc q̄ntū dicē r̄nt st̄odū z benit̄ber eodē modo
 cū st̄odo in p̄o casu de scire z in sop̄binare. 29.
 q̄ nulla p̄positio z si verissima fuerit significat p̄-
 cise sic esse vel sic. Unde ista hoc est hō nō signifi-
 cat p̄se. hoc esse hoc est significat hoc esse. Et d.
 st̄odus q̄ accipiendo li p̄se exclusive sicut etiā
 intellexit benit̄ber illa p̄positio hō est alius nec
 alia significat p̄se sic esse. Sed accipiendo p̄se
 pro adequate credit q̄ ista p̄positio hō est alius
 adequate significat sicut est. vbi li adequate dēter-
 minat li sicut est nō li significat. ¶ Sed p̄ benit̄
 sberū z st̄odū duas habeo dubitationes q̄ benit̄
 reddens cām q̄e ista p̄positio h̄ est h̄ significat
 aliter q̄ h̄ esse h̄ d. q̄ significat h̄ esse. Sed cōtra
 q̄ fm̄ hoc. aliud esset h̄ esse q̄ h̄ esse h̄. ¶ Sed
 dubitā est p̄na st̄odū q̄ videt q̄ accipiendo li
 p̄se pro adequate determinādo li significat. illa
 p̄positio hō est alius adequate significat sicut
 est q̄ adequate est illud q̄ est significat sicut est.
 ¶ Vbi patet li adequate determinare li significans.
 ¶ Ad primā dubitationē r̄ndet benit̄berū p̄ illā
 rationem non h̄e q̄ h̄ esse sit aliud q̄ h̄ esse h̄. sed
 sufficit vt aliter significet q̄ li p̄se inueni in illa
 p̄positione nō exponit per similitudine p̄ literaliter
 ideo satis est h̄ esse h̄ aliter significari vel intelli-
 gi p̄ illam p̄positionē h̄ est h̄ q̄ intelligat p̄ eadē
 hoc esse. Ad aliud p̄na st̄odū dico q̄ in argumē-
 to v̄tinur li p̄se z adequate vt determinat li est
 inclusum in li significat. d. adequate modū rei si
 significans dū d̄ q̄ adequate est illud q̄ significat
 cat sicut est. Sed st̄odus intelligit illa esse falsam
 si determinat li significat q̄ dicat modū significa-
 di p̄maritū z adequatū. Et sic patet ad dubiū cū
 articulo. ¶ Tertū expedientes ad p̄mi d̄ p̄o
 q̄ illa sunt relatiua fm̄ dici nō fm̄ esse ideo cōtra
 nō valet nec h̄ est p̄na regulā que de illis non in-
 telligit. Secūdo dico q̄ p̄na valet tenēdo li p̄se
 z ad p̄bationē dico q̄ p̄na valet tenēdo li p̄se
 in cōte exclusive nec ex cōte sequit p̄positionē
 esse verā nisi accipiat li p̄se pro adequate dēter-
 minādo modū significadi. Et tūc si p̄uerit inuenit̄
 in antecedēte dico q̄ p̄na valet que p̄o f̄icet si-
 cut p̄na est falsum sic z antecedens nec illa p̄uer-
 tuntur sicut est p̄se sicut est nisi accipiendo li p̄e-
 cise exclusive. ¶ Ad secūdū d. p. q̄ intelligit de
 relatiuis p̄manentibus. Aliter dicere q̄ illa sunt
 relatiua fm̄ dici nō fm̄ esse de q̄bus r̄a non intelli-
 gitur. ¶ Ad tertiū p̄cordat st̄odus z benit̄ber. in
 illo sop̄b. q̄bet hō moriet q̄ vnus solus hō mori-

riatur q̄ aliqd generant istū qñ iste nō fuit ⁊ hoc accipiendo generationē pro dispositione p̄uia qz de subito p̄ueni nō sic est. **¶** Si uerus in nōuit q̄ ali qd dicit agere nisi simul sit cū effectu. **¶** Ad q̄rū b̄ q̄ p̄ nā prior est filio benoiaue ut est cā aliq filii p̄ductua nō in ista p̄positio p̄ est hoc q̄rū ad intellectū ista p̄positione filius est. **¶** Ad quintū b̄ q̄ licet termini cōdēre in singulari numero sint relativi non tñ in plurali numero nec istud in cōuenit ex diuerso nō significandi. **¶** Et b̄ nō b̄no amnuat regulas sp̄ales categorica: cōplem̄us **¶** Et prioria ⁊ posteriori nō aliter dicā q̄ q̄stione ⁊ ⁊. scripserim cū nec st̄odus ipse cuius expōsio: sunt de ipse aliter regulas exp̄fessit.

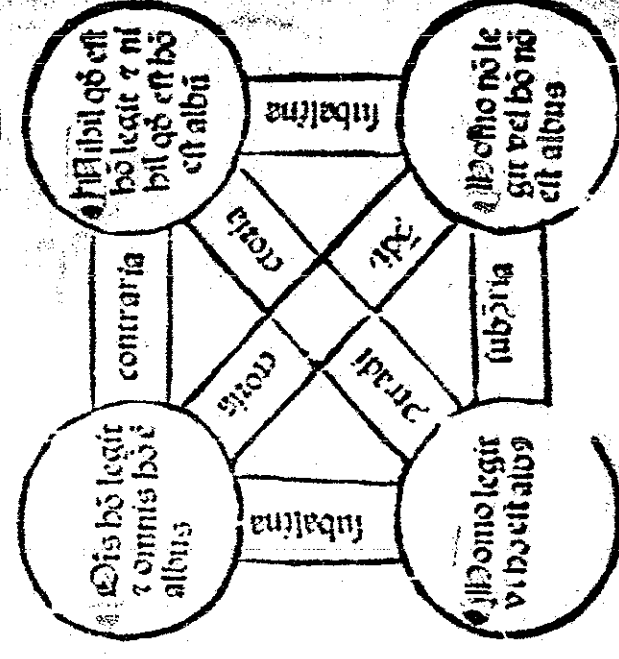
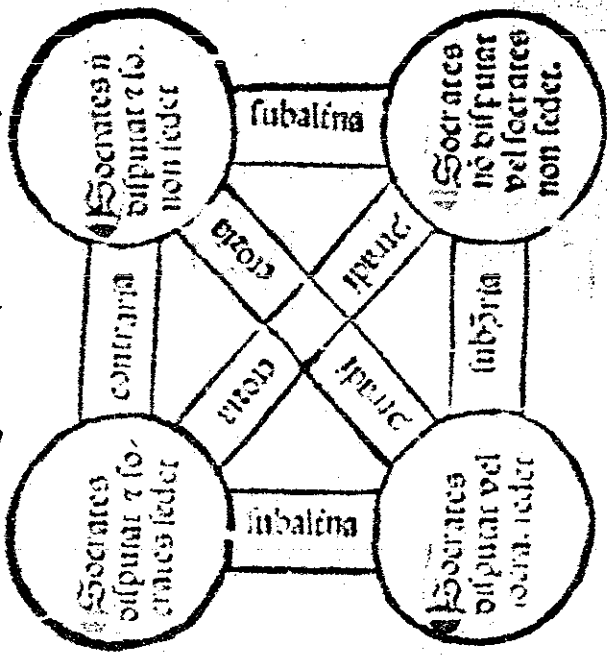
¶ Quintus tractatus.

¶ Uerū ⁊ ⁊. circa bipotentiarum regulas. **¶** Uerū **¶** A tota copulatiua ad p̄e omnia ualeat. **¶** Et a p̄e diuisione ad totā omnia ualeat. **¶** Et terno an a diuisione cū destructione unio p̄is supra alterā omnia ualeat. **¶** Et regule prius sic improbant. **¶** p̄ p̄. qz non requisiste terminus est ⁊ d̄b̄. est q̄ d̄b̄. est demōstrō aut p̄i iste b̄ cōpletū ⁊ d̄b̄. est ⁊ tñ arguit a copulatiua ad p̄e q̄ p̄. est falsa. v̄tas antecedentis patet. qz illi termini significat b̄ cōpletū esse ⁊ d̄b̄. est. **¶** Secūdo b̄ candē regulā misit. qz nō sequit ali quis b̄ est ⁊ tñ es ille ḡ tñ es ille. antecedens. n. est uerū ut patet ⁊ ens est falsū. qz: dictorum eius cū alia p̄positione est uerū. **¶** Uerū. n. est dicere q̄ alq̄s b̄ est ⁊ tñ nō es ille ut pla. **¶** Terno omnia alia regulā argum̄tor. qz nō sequit bec p̄p̄o si nō b̄ens est. **¶** b̄c diuisionib̄ens est uel nullus b̄ens est. est. tñ arguit p̄ regulā falsitas consequētie inueniui patere p̄or. **¶** Quarto b̄ candē regulā obicit. qz nō ualeat in dubias for. currere ḡ tñ dubias for. currere uel non currere ⁊ tamē per regulā arguit q̄ ⁊ regula est falsa. **¶** Quinto argum̄tor t̄ t̄rū regulā qz nō sequit ois b̄o currit uel ois b̄oem currit b̄ a significat sed nullū b̄oem currit b̄ a significat uel loco b̄atus penat talis minor sed b̄oem non currere b̄ a significat q̄ ois b̄o currit penat. n. q̄ a sit ista copulatiua ois b̄o currit ⁊ nullus b̄o currit. **¶** Et nō ostendit omnia nō ualere licet arguit p̄ regulā nā p̄ fuit vna diuisione ⁊ q̄ est minor sunt oppositiū secunde p̄is diuisione ⁊ alia p̄e inuolunt. omnia aut non ualeat. qz antecedens est uerū ⁊ ens falsum. ueritas omnis est manifestā. v̄tas antecedentis declarat. p̄. n. p̄. est v̄. cū sit diuisione eius. ⁊ p̄. est v̄. cōm b̄oem currere hoc a significat ⁊ sibi altera p̄s antecedentis est v̄. nullū b̄oem currere bec a significat. q̄ d̄. n. significat par a illud significat ⁊ totū. Sed p̄es b̄uus. a. si significat illa duo ḡ ⁊ b̄ a significat illa. q̄re omnia ista nihil ualeat. cū in p̄ regulā arguit quare regula 1a apparet falsa sicut ⁊ alie p̄cedentes sunt improbare. **¶** In oppositiū arguit pro p̄. p̄e qz ad ueritatē copulatiue requirit q̄libet p̄e esse uerā ḡ si ex p̄e antecedētis assignabimus copulatiua licet ex p̄e om̄is asserere copulatiue p̄e. **¶** Secundo pro ⁊ regula argum̄tor qz ad ueritatē diuisione requirit ⁊ sufficit v̄nā p̄e esse uerā: ḡ si in antecedēte pars affirmat in p̄te possumus asserere

mare totū. **¶** Terno argum̄tor in oppositiū pro ⁊ regula qz si affirmatur diuisione oportet v̄nā p̄e esse uerā sed cū distribuit v̄na pars si diuisione debet esse v̄a erit v̄a pro altera p̄e ⁊ in hoc fundat talis modus arguendi a diuisione cū oppositiū v̄nus p̄is sup̄ alterā p̄e ḡ regula ⁊ est v̄a. **¶** In ista q̄stione tres facti articulos. In 1o regulas limitabo. In 2o iux̄ materiā p̄imi argum̄ti principalis ⁊ oim̄ declarationē dicā quid sit diuisione ⁊ qd copulatiua ⁊ qd ad eoz ueritate falsitate possibilitatē impossibilitatē necessitate ⁊ contingentiā sciam ⁊ dubietatē requirā. In 3o aut ad oia argum̄ta p̄ ordine ridebo. **¶** Pro p̄mo articulo notādū p̄imo q̄ ois iste regule intelligunt de p̄positionibus copulatiuis ⁊ diuisionibus significantiibus iux̄ compositionē suarū p̄uū. **¶** Et quoniam b̄ alexād̄rū sermonetā ipsum non dixisse ad mentē st̄edi nō dari p̄positionē que nō significat iux̄ compositionē p̄uū ut p̄positio est. Si. n. esset uerū q̄ d̄icit. nō sic sp̄aliter dixisset st̄odus in 1o v̄luno cap. **¶** Dicitur regulis. **¶** Et generaliter ois iste regule debent intelligi cū significat bipotentia ex cōpositione suā p̄uū posse primarie significatiū. **¶** Secūdo nota istas regulas intelligi de copulatiuis ⁊ diuisionibus affirmatiuis. **¶** Et cū notandū q̄ regule sunt intelligēde cū ipse fuerint bipotentie p̄habiles qz nō sequit impossibilitatē in eis ⁊ tñ nō es ḡ tñ nō es. **¶** Quarto notādū q̄ regule intelligi debet de p̄ribus p̄ncipalibus q̄ in sunt oiones qd dico qz nō est omnia arguēdo a copulatiua ad notā copulationis licet ipsa in copulatiua sit principalissima p̄s. **¶** Quinto ⁊ v̄luno notādū q̄ p̄ destructionē v̄nus p̄is intelligimus b̄d̄ cōtrariū illius ⁊ b̄ notatū est pro ⁊ regula. Sic ḡ p̄mā legamus regulā **¶** A copulatiua affirmatiua significat ⁊ bipotentie p̄habilitatē p̄e q̄libet p̄ncipalē q̄ est ois p̄fecta est omnia bona de for. **¶** Et cōtra aut nō ualeat de forma sed t̄mū ḡa marie. **¶** Secūda regula sic intelligat **¶** A p̄e principalis diuisione affirmatiue q̄ p̄s est ois p̄fecta ad totā diuisionē affirmatiua bipotentie p̄habilitatē. **¶** Candē iux̄ t̄l omnia ualeat de for. ⁊ cōtra nō ualeat nisi de m̄. **¶** Tercia v̄o regula sic est interpretanda. **¶** A diuisione affirmatiua significat iux̄ cōpositionē p̄uū cū destructione. **¶** Dictorio v̄nus p̄is principalis supra alterā p̄e omnia ualeat. **¶** Et aut sic declaratis mihi v̄i regulas copulatiue diuisione hoc loco esse declarandas. **¶** Dicam⁹ ḡ sic. **¶** A toto copulato diuisioni sup̄to ad alterā p̄e principalē omnia est bona ⁊ non cō nisi ḡa marie. **¶** A v̄o regula sic limitat a p̄e diuisioni ad totū diuisionē diuisioni acceptū omnia est bona ⁊ nō cōtra nisi si de m̄. **¶** Et hoc oportet addere sine signo distributiue ostēdere appellāre sine negatione qz cū ista ponunt tenet collectivē. **¶** Et appello copulatiū diuisionē teneri. qñ licet inferre copulatiua diuisionē v̄o diuisionē. **¶** Hoc aut est cū tale copulatiū uel diuisionē cū ponit sine negatione distributione ostensione ⁊ appellatiue ⁊ sine p̄dicato qd dicit rē nulli p̄i per se cōpetentē sed ambobus simul sicut dīcēdo for. ⁊ pla. trahit nauim. **¶** Dubitare posses qz si diuisione sine distributionē nō debuit apponere sine negatione cū nega⁹ distribuat sed satis erat dixisse si-

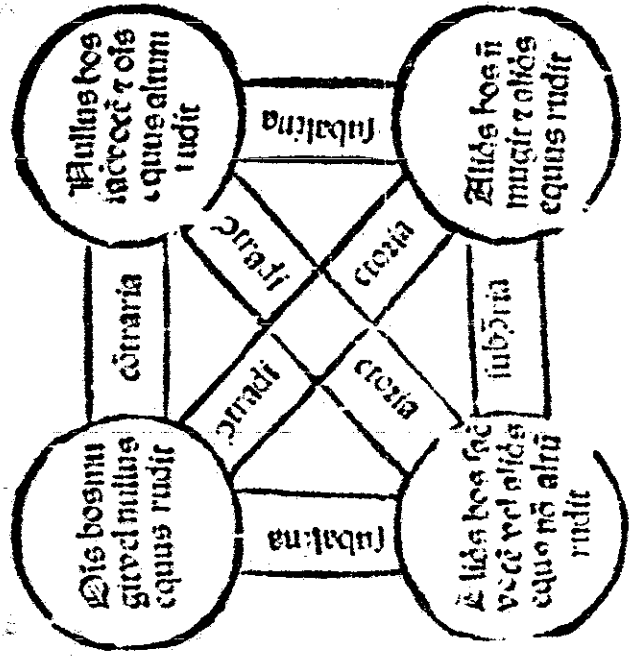
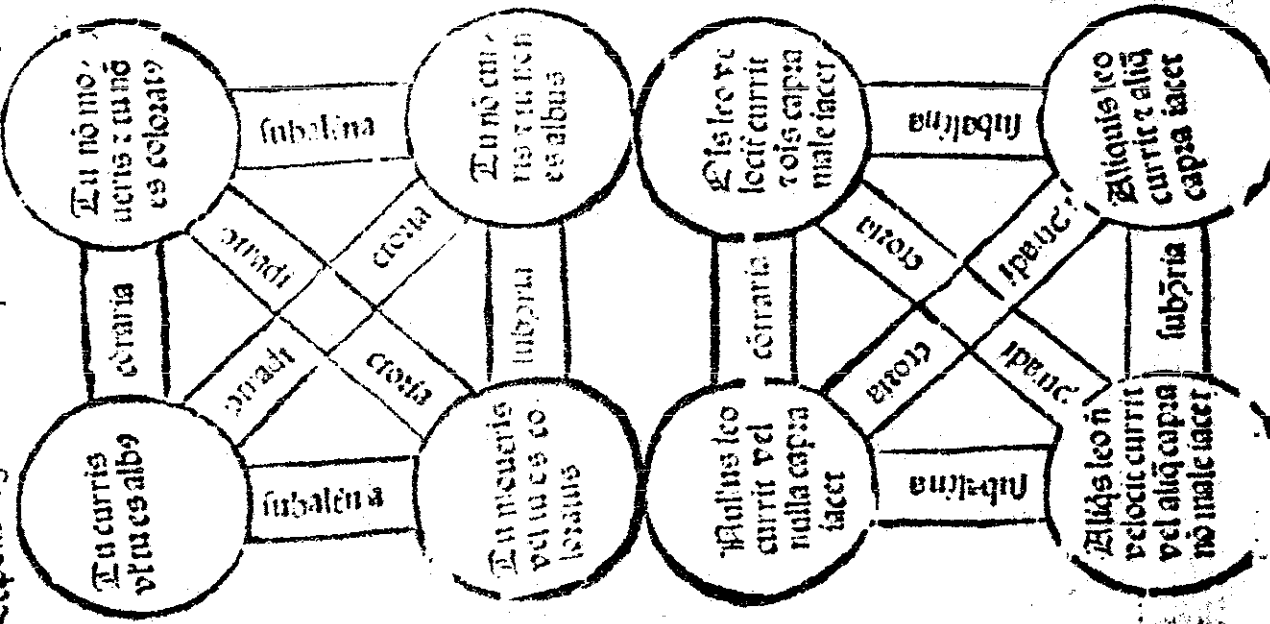
ne distributione. Dico qd addi debet qd non semper negat distribuit. sicut dicto nō for. et placuit. Sic itaq; parer bene et copla de disuncto et copula limitatio. ¶ Secundū expedites bene supponamus semper copulatiū sequi benoationē prius deterioris disunctiua vō melioris. ¶ Ideo si vna po copulatiue est falsa et alia vā tota copulatiua dī falsa. ¶ Disunctiua vō vā. ¶ Quare dicam9 ad veritatem copulatiue affirmatiue significatiū tūc ē requiri qlibet pte esse verū. ¶ Ad falsitatē vni sufficit esse falsam. Et si loquēdo de pte pnci palū qd est vō. ¶ Ad vitarē disunctiue sufficit vni esse verū. ¶ Ad falsitatē autē oportet qlibet esse falsam. ¶ Ad possibilitatem copulatiue requirit qlibet partem esse possibilem et nullā alteri repugnare. ¶ Adit pergeleis nec vna pars inferat ē dictoriū alterius qd est viciū supflū. s. n. est repugnare. ¶ Ad impossibilitatē vero sufficit vni ptem alteri repugnare et hoc vna vel ambe sunt impossibiles aut oppositē dūc vel dīctore aut si non s. nō qd vna pars inferat dīctoriū alteri. ¶ De disunctiua vō sufficit ad possibilitatem vni pte possibile ē. ¶ Ad impossibilitatē qlibet esse impossibile. ¶ Ad necessitatē copulatiue oī pīs pte ē necessarii. ¶ Ad contingētiā vni ē contingētē et nullā alteri repugnare. ¶ Ad necessitatē aut disunctiue requirit et sufficit vni pte esse necessariā vel pte repugnare aut dīctoriā pti. ¶ Ad contingētiā aut requirit qlibet pte esse contingētē et vni contingētē et altera nō necessariā et pte nō repugnare tūc qd nō est mediū nec dīctoriā pti. ¶ Ad est disunctiua facta s. n. pte negatiua inferioris posterioris vel conuerribilis aut relatiui s. n. aut alterā affirmatiua de superiori priori conuerribili vel relatiui. Et hoc etiā p. v. in logica parua voluit intelligere licet non expresserit s. n. igitur hec nra dicta de contingētiā disunctiue veluti cōmentaria dictorū p. v. in logica parua. Ex qbus multat solus argumenta. Sed redeamus vnde venit sermo. ¶ Dicit copulatiua scita cui qlibet pars facta scita et scita nra ē significare iuxta compositionē pti. ¶ Disunctiua est scita cuius vna po est scita qlibet in pte pars intellecta. ¶ Et copulatiua dubia. ¶ Nam vnaq; pars fuerit dubia. i. vna dubia altera vō nō scita esse falsa. Et scis q nulla pars alteri repugnat nec qd ex ea sequatur mani feste falsum. Et nota illam glossam. i. vna dubia al tera vō non scita esse falsa. qd ista est dubia rex se det et bens est et tamē nō qlibet est dubia sed vna dubia altera vō nō scita esse falsa. Et simile dicto p. v. de contingētiā disunctiue qd qlibet pars est contingens. i. vna contingens et altera non necessaria disunctiua aut est dubia cuius qlibet pars est dubia et non repugnat pte. Ad aut tamē cōmuniter regula ad cognoscendū contingētiā et necessitatē disunctiue ex copulatiua facta de pibus oppositis disunctiue que si fuerit contingens disunctiua est contingēs. Si impossibilis disunctiua est necessaria. Illius aut ratio est quia copulatiua facta de pibus dīctore oppositis disunctiue pibus dīctis disunctiue affirmatiue et duorū dīctioiorū si vni est contingēs alter est contingēs et si vni est impossibile alter est necessariū. Sed qd oīa dāt dī

crozū disunctiue affirmatiue sic p copulatiua facta ex dīctiois pti suar et de dīs et sub dīs nihil dicit. Ad ad coplā nām copulatiue et disunctiue placuit mihi nomas dare regulas s. qbus declarē quo s. poretis ppositiones sint dīc et sub dīc et dīctorie et et subalterne. Quare sint he regulē. ¶ Dūc copulatiue qz vna sit de pibus dīctiois alteri sunt bīres legē dīap s. figura qd nō pnt ē s. mul vē sed bī simul fallē. ¶ Sed et copulatiua affirmatiua dīc disunctiue facit s. n. ptes suis oppositas. ¶ Et etiā rā disunctiue facit de pibus dīctiois pti copulatiua qd posui dīs sub dīs rē sunt cū ex copulatiuis s. dī disunctiue nō ē et vna etiā dīcat dīo alteri copulatiue. ¶ Quare etiā rā copulatiua semper sub disunctiua subalterne ex dīctiois pibus facta. Si fuerit i terminis singularibus. Et vō testibus disunctiua est subalterna qd ex subalterna respectu pti copulatiue pponit. Et sic et tūc copulatiue erit tūc se pte dīc et tūc in nō qd illis dīctas repit cū fuerit facit ex pti rīs respectu aliarū partium copulatiue oppositē. Et ante hoc exemplo manifestū fiat ex s. sunt an oculos s. de singularibus qd vniuersalibus pōnēda.

¶ Quod omnis regis et figuris copulatiue pte ē vt disunctiue ē et regias ponam9 suis figuris vtant ostēdo. ¶ Pro qd nota p. qd si disunctiua fuerit i

terminis discretis. Figura format p eisdē q̄ntitatibus. Si vō fuerit i p̄pōitō vltio q̄ntitate mutare dādo n. huius sumunt hanc dādo vō dīctoriū dīctorie. Dādo aut̄ in balenū s̄baline sūt accipere. ¶ Sed nota q̄ si dīstīctiua fuerit de vtriusq̄ p̄bō affirmatis dādo huius et s̄balenū p̄dicata categoricaz in sup̄is debet ascēdere. Si vō negatis categoricaz p̄dicata s̄baline debet descēdere. ¶ Sit s̄balis p̄ dīstīctiue cuius p̄tes sūt affirmatiue. huius assignat p copulatiua d p̄bō huius ascēdere p̄dicato t̄m. i. de p̄bō q̄ cēnt p̄bō hanc nūli p̄dicatū mutaret i sup̄is. ¶ Sed i dīstīctiue dīctoriū si de p̄bō fuerit affirmatis batur p copulatiua ex p̄bō suis dīcētib9 assūmā. ¶ huius i s̄balenū dīstīctiue de p̄bō affirmatis dat p dīstīctiua p̄positā et s̄balenū p̄bō p̄dicato ascēdere. ¶ Quarta i s̄balenū dīstīctiue d p̄bō affirmatis p copulatiua dā p̄dicata t̄m. i. de p̄bō ascēdere p̄pōitib9 s̄balis. Si vō d p̄bō si negatis t̄m. i. de nō eodē mō sit figura. Si p copulatiua oppositio dabit mutatis p̄dicatis s̄balis et mutatis p̄pōitib9 i oppositū ostendit oppositio ei quā q̄ntis. Si dīctatē inuenire cupias in huius muta. Si s̄balenū in s̄balenū. Si s̄balenū i s̄balenū. Dādo ac dīctoriū nō mutat p̄dicatū. Sed si vna p̄s affirmatiua altera nō. Exponē regulas sicut et qualitates. Ecce exēpla.

¶ Istis in hūc modū cōstitutis dubitat qz non vident bene posse figure assignare oppositio nāq̄ debet esse inter terminos eodē s̄ non bene ponitur p̄dicata variari. ¶ Secūdo qz bec figura vltima non videtur magis dīstīctiua q̄ copulatiua. ¶ Tercio eīdem p̄pōitū duo essent dīctatē qz hūc in curris et tu es albus dīctatur ista tu nō curris et tu non es albus. Et similiter ista tu non moueris vel tu non es colorat9. ¶ Quarto aliquid esset dīstīctiua cui non posset assignari cōtrariū sicut isti tu es ens vel tu es aliquid nā cōtrariū non habet superius non potest dari p̄dicatū superius quare nec iuxta regulas contrariū. ¶ Ad p̄mum istoz responderetur non esse datam propriam dīctatē sed satis q̄ feci p̄pōsitōnes non exēndo līnā vna terminozū certū p̄dicatū quē habent legē dīctatē et subēctatē. ¶ Ad secūndū dico istā figurā esse dīstīctiua magis q̄ copulatiua quia mutatio facta est inter dīstīctiue et non ratione copulatiue cui potest dari dīctatē et dīctatē alia nullo termino categoricam variato. ¶ Ad tertium dico illud non inuenire de bipotētiis. Sed in categoricis illud esse inueniens. Secūdo dico q̄ vni t̄m vni debet p̄mō dīctari et sic dico illam tu es albus et tu curris habere vni t̄m p̄mō oppositū. ¶ hūc tu non es albus et tu non curris. Si vō habet aliud oppositū illud est non p̄mō cū non seruetur eadē omniū materia sicut in p̄mō. ¶ Ad quartū dīctatur totū ascēdendo. ¶ hūc sunt que in hac materia excogitant. Que si minus bene scripta sunt quā velles tu addere potes. Arres enim sunt per additiua. ¶ Ad tertū aut̄ descēdentes ad argūmentā dīctamus. ¶ Ad p̄mū dīctatur an cōtra sit bona qz nescio an sit et ch̄ est accipit materialit̄ an p̄sonalit̄. Si p̄mū negatur cōtra qz an nō est copulatiua. Si scdm̄ p̄ceditur cōtra et dicit an nō est copulatiua. Si scdm̄ p̄ceditur qz p̄bat ac si materialit̄ acciperet. Vel melius. d. ¶ hūc p̄cedit cōtra qz accipitur p̄sonalit̄ et negat an nō superius nec valet p̄batio ab aliquo stare materialit̄ ad se ipsum p̄sonalit̄ et melius quidē quod nūl est quod faciat illū terminū completū sup̄

ponere materiam ut per inveniend. Ad ostensum in
dicere quod modus scribendi aut proferendi potest
illud ut si enim scribimus totum simul nulla separa-
tione inter partes facta per virgulas batur intel-
ligitur materialiter accipitur ubi non fiat separa-
tio personaliter sine separatio fiat in scripto per
virgulas aut in voce per pausam. Et hoc videtur
consonum dictis bene in. 7. superius. ubi concedit
quod nullus deus est deus est nisi lichymera est non
sumitur nisi materialiter nam si personaliter acci-
peretur oportet addere relativum quod. Ad
secundum. si modus regulam intelligi in terminis non
relativis vel aliter intelligitur cum quolibet pars
est per se intelligibilis qualis non est illa cum secunda
pars in qua est relativum pendet a prima parte in
qua antecedens ponitur hinc quod dicitur esset conce-
dendum aliquam esse copulativam habentem unam tantum
categoriam per se intelligibilem. Tertio videtur quod omnia
valent sed quod illa non adducunt aliquis hoc est et tu es
ille. aliquis hoc est et tu non es ille. quod si ille pro dicitur
fieri suppositus refert antecedens. Quarto possumus
addere quod si tenemus relativum posse confusum sup-
ponere quod sum antecedens illa adducunt. si bene par-
tes hanc copulativam aliquis homo est et tu es ille
aliquis homo est et tu non es ille sed illa est falsa ali-
quis homo est et tu non es ille et ad probationem
negatur argumentum quia arguitur ab inferiori ad
superius distribuitur et etiam variatur relatio
relativum cum in consequente ad terminum communem in
antecedente vero ad terminum differentem referatur.
Et hanc viam non tenuit studiosus. Si vero tene-
mus relativum non posse confusum supponere suo
antecedente dicitur quod illo non sunt contradictoria. quod si
ille nullibi distribuitur. Quod est contra regulam addu-
ctorum nam terminus non distribuitur in uno debet
distribui in alio contradictorio. Ad tertium respondet
studiosus quod consequentia non valet quod intelligitur ali-
quem argumentaria parte disjunctive ad totum cum
disjunctiva fuerit tota consequens et non pars conse-
quentia. Illa et illo modo dicitur ab inferiori ad
superius respectu totalium propositionum quare
sunt subiecta vel predicata consequentia valere.
Aliter ad principale dicitur alia de causa non vale-
re consequentia quod cetera non sunt paria eo quod per
hoc propositio in antecedente demonstrat cate-
gorica in consequente vero disjunctiva. prima ratio
est studiosi secundum autem considera. Ad quartum
dicitur in tra via dicta a studioso quod non arguitur per
regulam quia tota disjunctiva non est totum consequens.
Et si dicitur falsum valere a parte disjunctive ad totum
disjunctivum. Respondetur quod non valet cum signo facien-
te collectivam supponere sicut si dubitas quia con-
funderet et facit immobilitatem et appellationem.
Ad quintum responderet studiosus quod si illa nullum
hominem currere hoc a significat sit modalis illa
est vera sed omnia non est per regulam quod illa non est
destructio secundum partis. Si vero sit de ineffe bi
eo illa esse falsam et significat quod nullus est homo qui
currere hoc a significat et sic consequentia valet. Ex
quibus duo habeo primum quod cum postpositum verbum
in primo modo propositionis propositio est distin-
guenda. Secundo quod propositio omnis homo currit
aliquem hominem currere significat et significat ali-

quem hominem currere. In argumentum etiam notabis
quare dixerit vel pone loco minoris ista aliquem
hominem non currere hoc a significat illud. nam fecit ut
verius assignaret contradictorium secundum partem que
erat sub forma universali affirmativa. Dicit autem
hoc a propter tollendam equivocationem.

Quarta ratio. Vnum a ceteris ad quilibet partem
partes omnia sit bona currunt. nam omnes co-
de cursu. Ad argumentum primum regulas esse fal-
sas in hunc modum non sequitur quod tu non es homo et tu non
es homo et tu non es homo et tamen arguitur per regulam.
Ad autem omnia non valet patet quod ans est verum et
omnis falsum veritas autem declarat nam ans est una
ceteris ex cuius precedente propositione ratio ex causa
sequitur alia et illa pars precedens est vera ergo
et alia quare cum quilibet pars sit vera et secunda sequitur
ex prima ratio ex causa ergo ans est verum. Ad autem prima pars
sit vera arguitur nam illa quod tu non es homo significat quod
aliqua cetera tu non es homo et hoc est verum quod demonstratur
de causa quare tu sedes ex ista cetera tu non es homo et ista
est aliqua cetera ergo aliqua cetera tu non es homo et sic omnia
illa non valet a ceteris ad primum. Ad secundum non valet quod tu es in
instanti tu es in aliquo instanti ergo tu es in aliquo instanti
nam ans est necessarium et omnes contingens contingens
omnis pars necessaria autem probatur quod prima pars ceteris in-
stanti secundum ratio cetera et prima pars est necessaria ergo tota
cetera est necessarium quod prima pars sit necessaria arguitur
quod de quod est dum est necessarium est prima pars permenas
quare si ipsa est vera in instanti non potest non esse vera in
hoc instanti et sic est necessaria quare et tota causalis
omnis vero contingens ergo a causali ad primum omnia non
valet quod erat probandum. Tertio arguitur secundum
regulam quod non valet quilibet homo morietur quoniam unus
solus homo morietur ergo unus solus homo morietur sed omnes
vollo. nam quod nulli duo homines simul moriantur sed omnes
succesive tunc ut patet omnis est falsum et ans verum
quod unus homo morietur quando unus solus homo
morietur et nihil est vel erit homo quin ille mo-
rietur quoniam unus solus homo morietur ergo. Ad quartum
tota non valet tu incipis esse albus quando tu non in-
cipis esse albus ergo non incipis esse albus et tamen
arguitur per regulam ergo regula falsa est. Ad con-
sequentiam non valet arguitur posito quod nunc in-
cipias esse albus per positionem de presenti ante-
cedens enim esset verum et consequens est falsum.
Saltem omnis patet veritas antecedentis ostendit
dicitur quia nunc tu non es albus quando tu non
incipis esse albus pars quod ex opposito sequitur per regulam
tota non incipit esse albus ergo casum et immediate post hoc tu
eris albus quoniam non incipis esse albus ergo tu incipis esse albus
quando non incipis esse albus et sic ratio est falsificata.
Et hoc duo argumenta ad localem etiam applicari possunt.
Quinto non valet ubi autem ratio fuit tu non fuisti ergo an-
tepos fuit. quare a locali ad primum in non fuisti ergo an-
tepos fuit. nam omnis est falsum et ans est verum. Et ostendit nam
sequitur in loco in quo ante pos fuit tu non fuisti ergo ubi
ante pos fuit tu non fuisti. Omnia vero a puerili ad co-
ueribile et ans est verum persequentem apud viam eodem te-
nente illa est pure negativa ergo et omnis est verum et lo-
calis est vera pre eius existente falsa ergo a locali ad
primum omnia non valet quare ratio sunt falsae. Ad in opposi-
tum arguitur cum apud omnes ponatur ipse loco.

les & causales copulantis equivalere sed a copu-
lativa ad prem. omnia v3 g & a tpali locali & cali ad
pres sibi coarctas omnia valebit. ¶ In hac qñe
trina facta. Primo regulas limitabo. Secundo in
materiâ primi principalis bicâ qd requirat ad vitare
câlis tpalis & localis. Tercio ad argumeta rñde-
bit. ¶ Secundo p^o Notandū p^o regulas intelligi de
tpali locali & cali significanti bñ pñi coposio
nē qz alit nō inveniunt facta subordinatōe calē
eē verū & pñ fallant. ¶ Secundo etiā nota regula
intelligi de localibz & aliis affirmantibz & nō nega-
tibus. ¶ Tercio nota qz intelligit de pñonibz bi-
potencie pñabilibus qz nō v3 falso qz tu es hō in
curris g in curris & eodē mō intelligendū est etē
plū de tpali & locali. ¶ Quarto nota qz intelligit
ad pres principales qz pñt eē om̄s qd notant dico
pp notā coniungē h3 nulla sit ps principalis nō in
v3 a cali tpali vel locali ad notā. ¶ Quinto nota
qz si tpalis & localis sunt de pñibz affirmantibz n
tpali & locali ad pñē absolute om̄ia valet. Si vō
sit de pñe negativa h3 dupli sit aut cū vbo de pñe
sentiant de alio tpe. Si pñ nō om̄ia valent tpali
sed pñē absolute. Si vō nō valet om̄ia absolute
re sed cū limitatōe pñē de negationē. ¶ Sic igit
r^o legant. ¶ Cali affirmantia significare int^o & bi-
potencie pñabilis qñs eius pñē principalis pñ
esse om̄is est om̄ia bona de formale nō eodem nisi
grā materiē. ¶ Secūda in sic factas. ¶ In quādo
a tpali affirmantia significare int^o & bipotentie p
babilitat qñs pñē principalis qz pñt eē nō absolute
si pres sint affirmantia aut negantia de pñit cū
limitatione si fuerit negantia de alio tpe om̄ia v3
de for^a & non e3 nisi grā materiē. ¶ Tertia quo-
qz viter expono. ¶ A locali affirmantia significare
int^o & bipotentie pñabilis nota loci non negata
si fuerit cū alio tpe qz pñt de pñibz negatis ad qz
pñē principalis qz pñt eē om̄s om̄ia v3 de for^a & nō
e3 nisi de m̄a. ¶ Et quantum notādo correlatōe se-
quit qz tpalis & localis nō absolute equaliter copula-
tine. Sed cū nota proportionabili nō negata de qz &
ap̄tus sequenti bicat art^o. ¶ Secūda igit articu-
lū etiam nūm̄as de cali pñit dicamus deinde de
tpali & locali simul dicemus ostēdētes qd ad calē
vitare requir^o & an potius categorizantur sint qz
bipotentie. Bicā igit qz sint thodū ad vitare calis
requir^o qñs pñē eē verū. ¶ Et pñit eē cū nō sede. ¶ Et
nō deinde pñit secūda inferre pñē. Ad sic ostē-
do eē de intensionē thodi cū pñt thodū istā qz tu
nō es hō tu nō es hō. Et pñē de pñē qz est cū
sequit alia qz est effect^o & pñt igit thodū vitare
calis in h3 qz vna ppō imporet alterius cūm & ca-
dem pñē secūda inferat. ¶ Paulus in pñulēsis d.
tertiū illud nō requirad vitare calis d. n. calē viffe
re a additionalis vō formale. Sed tenādo aliā
fitionē additionalis vō formale. Sed tenādo aliā
viā ad h3 bicat qz calis differat a additionalis qz cū
lis vltra ordinē formale ponit & pñitionū vitā-
tem quā nō ponit additionalis cū ipsa nihil ponat
in eē. ¶ Ponit āplius pñulēsis effectūā distinctā
a cali & vult qz effectūā bicat significatū p^o pñiti-
onibz eē effectūā significanti secūde pñonibz cū fieri
cū li qz calē vō cū li qm̄. Et d. effectūā bicare ba-
bitudinē effect^o nō causē. Sed certe h3 nō est pos-

sibile qz s. bicat bitudinē effect^o & nō causē nā cū
& effect^o referunt g s. d. bitudinē effect^o d. & ba-
bitudinē causē qz illa bitudo est iter cūm & effectū.
¶ Quenietus igit ponit calis qz effectiva qz causa
pñt est effectū licet qz significatū prime pñonis sit
effect^o significanti sede nō in debet bicā effectiva qz
ille effect^o nō habet rōnē effect^o sed causē cū pñi
natur cū n. est pñt & id habet rōnē causē qz pñis
est cū igit effect^o sumatur v3 cū nō est bicāda
effectiva sed calis & falsa. ¶ Hanc pñtō fuisse thodi
opinionē p. v. aut in illo sopbitinare qz hō mō
necur qñ vñus solus hō mōeretur pñat calē p
cū vitare qñ vna illationē notat altera vō cali-
tare. Ad e tpali nota & locali vna voce bicā qz requir-
ritur qz hō pñē esse verā aut absolute si pres sint
affirmantia aut etiam si sint negantia de pñit. Si
vō sint de alio tpe negantia nō absolute requirunt
pñi vitare sed cū determinationē restricta ad pñi
fitionē qz nota sequitur tpali vel locale vñ ista tu nō
fuisse vbi adā sunt significat qz alicubi tu nō fuisse
& qz locus in quo tu nō fuisse nō sit locus in quo adā
fuit & cū h3 qz adā alicubi fuerit. vñ sequitur nota
loci & tps denotatur vñ cūm pñt tpe & loco respē-
dente significatū altero pñonibz cū qua immediate
nota iungebatur. ¶ Et ista nō videtur tales pñi-
fitiones sint categorice an bipotentie vident & co-
pulationē cū requirat vitare copulatā si debet eē vñ.
¶ Deteretia coniungitur plures categorice p notam
tps aut loci g sunt bipotentie. ¶ Estimatur qz e3
nāliet copulationē p quā vificatur. ¶ In oppositū
arguitur nam p^o cap^o significatio est categorica
ergo sint categorice significat. n. calis ista qz tu
es hō tu es rñbilis qz cū facies te eē boiem est cū
facies te eē rñbile. ¶ Et h3 tpalis qñ tu es ego sum
significat qz tps in qz tu es est tps in qz ego sum &
sint d. locali tu es vbi sum significat locū in qz tu es
eē locū in quo ego sum. ¶ Estimatur qz li vbi icū
dicit anā importat locū cū relatio cuius magis est
facere categoricā qz bipotentia. ¶ In h3 quō nō
sunt demonstratōes ideo vñ qz via tenere possū
mus. ¶ 2° sint categorice vñ intentio bñditeri so-
phismate illo qñs hō mōeretur. ¶ Hec valet rōnes si
oppositū cū de vificatur copulationē & copulationē
copulatā qz sunt copulationē negatur argumētū nā
ista tu es hō qz est categorica & equaliter copulatā
ne. ¶ Ad illud dico negādo istā pñitū h3 vñunt plu-
res categorice p aliquam notā ergo est bipotentia.
cū vñ sic argumētari h3 coniunguntur plures cate-
gorice per notam nō includentem in sui significa-
tione anā & relatiū. ¶ Est bipotentia sed istud ne-
gatur in pñposito. ¶ Hā li qz d. cūm pp quāli qñd.
¶ Pñt in quōli vbi locū in quo. Sed si si li vel sit
nō sic notat anā cū relatiū. ¶ Alia est via thodi in
pñi cap. qz facit illas pñones bipotentias. ¶ Post
tertiū n. a pñt se velle bipotentia regulas decla-
rare dicere qz licet li qz sic equaliter significat
categorico nō in mō significandi & sic pñt ille nō
se notare bipotentias pñones vñ sicut ipse bice-
rent nō valere ista copolent copulationis g sūt co-
pulationē sic dico nō valere equaliter copulationē cate-
goricas faciere g sunt categorice & sic patet qd in
qñm̄s dñm̄sione 2° art^o facere pñonibz. ¶ ¶ 2°
3° aut ad argumeta rñdetur. ¶ Ad pñm̄ d. fro.

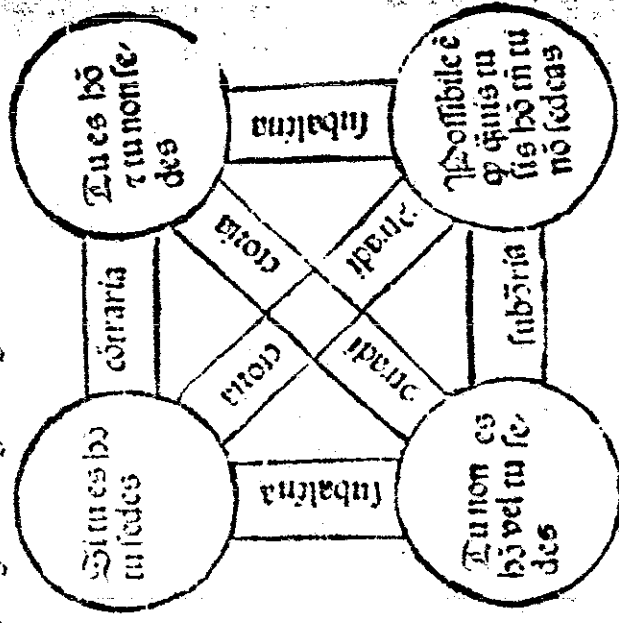
Quis ista non esse vera quia tu non es homo Et ad probandum ex ista causa tu non es homo et ista est aliquid quod est. negat maior unde negat hoc ex ista causa tu non es homo significat. **ista esse cum propter quod tu non es homo et nullum refert dicere ex ista causa tu non es homo ex ista causa tu non es homo in singularibus quod equalentur propositionibus de subiecto composito sicut hic accidit nullum refert proponere et possidere negationem scilicet dicendo for. videns hominem non est homo et non for. videns hominem est homo. Aliiter videtur paulensis dicendo quod ista causa tu non es homo et ista est aliqua causa quod tu non es homo nam quod non est intelligibile nec si quod conuenit cum ista causa propter diuersum significandi modum quod quidem est bene dictum. Sed quod imponat si modo ipsum velle in ista quod tu non es homo si quod distribuatur negatione subsequente non habeo pro inconuenienti cum nona quod significat per dependentiam ad totum et istud ponit si odus in secunda sua ratione. In qua accedit quod aliqua causa tu non es homo et negat ista quod tu non es homo. Aliiter in possemus negare istam propositionem ex ista causa tu non es homo et hoc est aliqua causa ergo ex aliqua causa tu non es homo quod licet causa sit pro causa pertinet ad te esse hominem vel non esse hominem ideo quoniam debet esse talis et ista causa est primus ad esse hominem vel non hominem quod est falsum demonstrata est propter quod se deo. Cuius a rationibus si modo non puro esse recedendum. Ad secundum respondet ad punctum veniendo et nego ista esse necessarium tu es in hoc instanti immo immediate post hoc sic significando erit falsum. Et cum adducitur sententia aristotelis est quod est dum est necessarium est videtur aristotelem velle hanc esse necessariam o quod est dum est est. non tamen o quod est necessarium est sicut ista est necessaria omnis homo est animal licet non omnis homo necessarium sit animal unde de necessariis vix dicitur quod hoc dum est necessarium est Sed de contingentibus est falsum. Secundo potest dici de intentione hoc quod ipalis eo loco equum let aditionali volunt ergo dicere aristoteles omne quod est dum est necessarium ista est necessaria. Si oculus est omne ens est. Et ertio debemus sic aristoteles mentem exponere o quod est dum est necessarium si propositio de presenti non dependet a futuro est vera in hoc vel in alio instanti signato inst. inst. non est possibile hoc instans esse et illa propositionem non esse veram quod d. aristoteles ponens differentiam inter propositiones de futuro et propositiones de presenti quod propositio de presenti est determinare veram sub sensu bato quod ipsa est vera pro certo instanti non est possibile illa non esse veram et illud instans esse sed de futuro licet ipsa erit vera in a instanti possibile tamen a instans fore et illa non fore vera patet igitur aristotelem per istam auctoritatem non concludere necessitatem propositionis sed veritatem determinatam propositio. Ad tertium dicitur quod si illud ans sit una ipalis non valet contra quod ipalis non sit pars cum limitatione ipse sic concludendo quod aliqui unus solum homo morietur et vltimus vico illa esse falsam nec probatio valet quod probat more vniu tunc cum deberet probari modo ipsum supra exposito Si autem sit vis non arguitur ad intentionem regule. Ad quartum diceret si odus quod si tu vis illud antecedens propter bipotenciam contra valet et antecedens est im-**

possibile si categorice antecedens est verum sed consequentia non valet quia non arguitur ad intentionem regule que intelligit de ipali bipotencie probabili. Aliiter ego rideo quod semper illa est falsa quomodocumque probet veritas categorice sed ad argumentum ipsum nego quod si quando in secunda exponente refert ad tempus quod immediate post hoc erit et in exponibili ad tempus presens quod si velis continue refere ad tempus presens dicit ista esse falsam immediate post hoc tu eris quidam. In hoc instanti non incipis esse ut patet in considera rationem. prima est magis ad intentionem benisibe. in tractatu de incipit secunda vero nullum apparet. Ad quintum dicit negando ista ubi anteposuit tu non fuisti nec conuenit cum ista in loco i quo anteposuit tu non fuisti sed huic equiuat locus in quo anteposuit tu non fuisti sed locus in quo non fuisti licet si ubi equiualeat huic coplexo locus in quo. tamen hoc est per respectum ad partes se cum copositas ideo oportet hoc notare in sensu exponendo modo declarato.

Quod cum positione antecedentis ad positionem pñtis pñtia sit bona. Et an ab aduersaria ad partē indeterminatā pñtia sit bona. ¶ Et arguitur pmo regulas esse falsas hoc modo Sit bec aditionalis est vera tota demonstrata homo est alius sed bec aditionalis est vera q homo est alius hic arguit per primā regulā et tamen consequentia nō valet q regulā falsa. q pñtia nō valet patet q antecedens est verū et consequens falsum qd pñtis sit falsum patet. ¶ Antecedens sit verū nō oportet probare nisi probet illa aditionalis q sic probat q si est mala fiet q ista adionalis sit vera et q homo sit alius et tunc in ponis ipsam est bonā qd est oppositum bati. ¶ Secundo sic arguitur falso si deus est in curris sed deus est q tu curris in arcibus p regulā et tñ pñtia nihil valet ergo regulā falsa. ¶ Tertio sic arguit impossibile est te scire logicā si tu es homo sed tu es homo ergo impossibile est te scire logicā hic arguit per regulā et tamen pñtia nō valet cū antecedens sit verū pñtis falso et qz tantum modo dubitū est de veritate antis pro bina parte ideo illa sic probat bec propositio est impossibilis si tu es homo tu scis logicā que pñtis et adequare significat te scire logicā si tu es homo. ¶ Quarto arguitur contra aliā regulā qz altercūqz vnu duorū adiciorū significat ponēdo aliquid in esse taliter debet aliud opposito modo significare sed adionalis cui addicit aduersaria ut supra diximus. q. vñ. nihil ponit in esse ergo nec aduersaria ei opposita debet aliud ponere. ¶ Quinto sic instat q ex aduersaria nō sequat pars indeterminata qz bato oppositum cū nō sit maior ratio de vna parte qz de alia nūc vtraqz sequent qd est contra intentionem auctoris. ¶ An oppositū pro prima regulā arguit nā si contra ditionalis est vera eius oppositū pñtis nō potest stare cū antecedente ergo arguendo a aditionali cū positione antecedentis ad positionem pñtis consequentia valet et a destructione consequentis ad destructionem antecedentis contra valet. qz si nō q ad ditionalis erit vera cuius oppositū pñtis stabit cū ante. ¶ Pro alia vero r^a summi ratio a nō signi-

ficandi de li quis et si tamen. ¶ *Y* quis. n. in sui co-
 positione no asserit ppositione sed causa tue obli-
 git voluntati ideo ab aduersaria ad pre eius de-
 terminata no valet contra q: vero si tamen pro cer-
 so asserit ideo sequit pars indeterminata et est pri-
 ma que coniungit cu si tamen determinata vero cu
 li quis immediate opoit. ¶ *E*ubitat p vnaq: pre-
 gatione in tres diuidi partes. In primo articulo
 ponit limitationes regular. In secundo iuxta pri-
 mi principale quid ad veritate requirit aduerfa-
 riue et q sit figura conditionalis dicit. ¶ *E*rtio ad
 argumenta plana fiet responsio. ¶ *P*ro prio igi-
 tur in primis nota duas istas regulas intelligi de
 affirmantis ppositionitis significantiibus prece-
 se iuxta copositione iuxta: partiu inde precise pri-
 marie significantiu alter. n. no incommeniet contra
 facta no valere. ¶ *S*ecundo nota q regula loquitur
 de binis mediis ppositionibus bipotentie pabili-
 bus de categorice n. pabilius fallit regula vti ta-
 gitur in 2o et 3o argumento. ¶ *E*rtio nota ppter
 regulam de conditionalis q per positione anteceden-
 tis intelligitur antecedens ipsum conditionalis
 positiu pro parte principali totius consequentis
 antecedere siue illud sit affirmatiu siue negatiu
 p destructione vero intelligit eius contradietoriu.
 ¶ *Q*uarto nota q antecedens ponendu aut ose-
 quens destrudu debet esse totale antecedens co-
 ditionalis aut totale consequens coditionalis si debet
 consequentia valere. ¶ *Q*uinto nota q si non pot
 accipi et consequens in propria forma satis est vt ac-
 cipitur in forma equiualenti qd dicimus q: qnq
 no licet accipere in propria forma sicut dicendo si
 antequibitus esset albus antexps esset coloratus
 no licet hic in propria forma ponere antecedens aut
 consequens coditionalis q: siue nota coditionali p-
 positione: no essent nec n. se ipsa ptem generat
 sententia licet ex illis iunctis p nota coditionis intel-
 lectus satis apprehendat. Sic ergo regula intelli-
 gas. ¶ *A*rguendo a coditionali affirmatiua significati-
 re iuxta 2o. bipotentie pabiliu positione antea pncipaliter
 dicitur pncipaliter ad positione antea pncipaliter
 contra valet de forma et contra a destructione con-
 sequentis ad destructione antecedentis. ¶ *S*ed a
 positione contra aut destructione antecedentis o-
 sequentia no valet nisi gra materie. ¶ *S*ecunda aut
 regula sic legas. ¶ *E*st aduersaria affirmatiua si-
 gnificante iuxta 2o. bipotentie pabiliu partem
 indeterminatam pncipale consequentia valet de for-
 ma. ¶ *H*ec oportet addere vt dicit pgentis ratio.
 ne nota vel fin exigentia nota. d. n. nota quis di-
 cere aduersum ei qd conueniret vt in hoc exemplo
 quis tibi seruus tu habes me odio vult ista aduer-
 sariu significare q tu habes me odio tum opposi-
 tu facere deberes si tibi seruus. ¶ *S*ed his satis se-
 queret duo coditionis esse simul falsa na hec codi-
 nalis est falsa si tibi seruus tu habes me odio co-
 qd oppositi contra ita cu antecedente et suu opposi-
 tum est falsum possibile est q quis tibi seruus tu
 tu habetas me odio q: p te iuxta exigentia nota se-
 quitur possibile esse q conueniens si me tibi serui-
 re et te me hic odio. Sic itaq: de pmo articulo bre-
 uiter dictu sit. ¶ *I*ntra scdm iauideamus quid ad
 veritate aduersarie requirit de conditionalis naq:

¶ *E*rtiu aut exequentes ad argumenta bicam
 concedendo in primo argumento contra. sed negat
 antecedens. prima. n. pars est coditionalis impossi-
 bilis. ¶ *E*t cu bz pōt stare oppositu contra cu ante-
 rret igitur. Admitto totu. et cu dicitur. ergo condi-
 tionalis est bona. et prius hoc negasti. ¶ *R*espondeo
 q si concedo istam esse bonam hoc bico itaq: obli-

gatus quare si oppositū prius bini extra tempus obligationis nō inveniunt. Et si replicatur: adio nalis mala est impossibilis ergo nūq̃ admittendū est illā esse bonā. respondeo illud esse verū stare prius significationes: sed si iam admittō istā esse bonā illud est significatione mutata & hec est mea ratio. sicut sciam p̃guleniam aliter respondere. v. supra declarari de tali p̃ntia hec p̃ntia est bona ergo in es assus. eadē. n. est farina ex qua conficit conditio nalis & consequentia sed differunt sicut panis & placenta. Si roduis tamen diceret illā nō esse oleū quoniam panis sui pro tota nō supponit. Ad secundū dicit illā conditionalem esse categorice. placibilem ratione be li falso quare nihil est cōtra requirement intelligētiē be aditionali bipotencie. pbabili. Ad tertium tubitat an li impossibile determiner totā conditionale an tantūmō cōis. si tantū p̃ns: cōcedit p̃ntia sed negat antecedens pro p̃ parte: nec valet pbatio: qz pcedit ac si li impossibile dederim nar ex totā aditionalē qd non facit ex bipotenti. Si vero determinat tota conditionali: duplex error erit in p̃ntia: p̃ n. intelligit regula be conditionali bipotencie. pbabiliter in argumentariō categorice pbabili. 2. m. plus accipis in cōte totius cōntie q̃ fuerit positū in cōte conditionalis: qz li impossibile in aditionali non se tenet ex parte cōntis sed ponit i cōte totius cōntie. Ad quartū de aduersariā: dicit concessa maiori minore esse falsam. s. q. adio nali contradicatur aduersariā bipotencie. pbabilis. be qua est sermo: sed aditionalis p̃dictorum est aduersariā categorice. pbabilis: merito modis p̃stabile: v. dicitur est. Ad quintū querēt q̃ sit maior ratio q̃ sequatur pars indeterminata q̃ determinata dicit. istud esse: qz ex vi note in ponit ps inde terminat: sed ex vi note p̃ntis & alia: cōsimilium nō ponit neq̃ definit sed in voluntati tue dimittit.

¶ Clari. 40. Unū numerus septenarius bipotentia a strodo datus bini positus sit. Et videt q̃ nō: bino qz debet esse p̃positiones effectus sicut & causales: erit effectus u. p̃positio in qua iunguntur plures categorice: qz prima denotat esse effectus: secunde p̃ nota: qz botentē effectū sicut liquet: n. l. c. m. bicit. ¶ Secundo videns adhuc esse plures cū sit rationalis q̃ nulla illarū seprē est signa. n. esset reduceret ad adionalē. Sed tria: qz rationis nota & aditionis significatū vident bueilos modos habere significatū. Tercio v. q̃ si in aduerbiū ipis & loci sit spalis & localis: sic & sin aduerbia notantia qualitatē fiat aliud bipotentia: genus sub quo bini modi p̃positio continentur in iuncti albus magis q̃ sin platio. ¶ Quarto arguitur q̃ sin bipotentie pauciores q̃ seprē qz tantūmō conditionalis & bifunctionia cū p̃stas sicut sicut bipotentia & non p̃ alias ergo. Confirmat ex vi vocabuli sola adionalis est bipotentia bipotentis. n. grece. latine p̃suppositio bini: idco p̃positio dicit bipotentia qd. veritatē nō absolutā: sed ex p̃suppositione alterius. & talis est adionalis que sola. d. cōis esse verū si antecedens est verū: & sic ex suppositione. ¶ Quinto arguitur q̃ sin vna spēs bipotentie a strodo p̃missa. bifunctionia be qua inveniuntur gramaticales dicentes illā bifunctione senus oppositos. De hac. n. strodo mentionē

nō fecit: cū sua bifunctionia possit bīe q̃libet paritē verā gramaticā: vero bifunctionia non possit q̃re ex his argumentis pbatur numer bipotentia: a strodo positū vel superflū esse v. saltē biminutū. ¶ In oppositū est auctoz seprē tantū ponens copulatiua bifunctioniā adionalē: causalē: palei localem: aduersariā. ¶ Pro quo numero habebit ratio infra in corpore q̃stionis. ¶ Quē aut in tres biniū partes. In prima videbit an sufficiencia p̃gulenis sit bene limitata. In secūda iuxta primū argumentū & alias dubitationes p̃dictas bipotentia: numerus intelligabit. Tercio aut ad argumenta dicemus. ¶ Pro quo prius. In primis sciendū q̃ bēlibet & p. v. res tantū bipotentia: specics possunt vident. adionalē. s. sub qua rationalem locū: copulatiua: & bifunctionia: alie vero sunt categorice magis q̃ bipotentia: qd. p. v. logica parua exp̃te posuit. Et bēlibet i illo sopposituaret. Quilibet homo moriet quando & idē cūa ponit. ¶ Secundo nota op̃tionē ferabibitā esse: v. quinqz ponat bipotentia: illis tribus vias addendo. videlicet. causalē: & tēporalem. ¶ Tercio nota op̃tionē s. f. d. i. septem ponentis bipotentias. quinqz illas addens localē: aduersariā: colligit autē bēlibet n. u. ab ipso hec modo: qz de bipotentia: regulis tractans hac tantūmodo facit mentionē: scilicet. adionalis: copulatiua: bifunctionis: causalis: & spalis: localis: aduersariā. ¶ Quarto nota op̃tionē p̃gulenis qui bis seprē octiā addidit. s. effectū. ¶ Quis numerū rationē hanc ponit cū intellectus simul iungit aliquas categoricas: vel iungit quodā ordine: aut nullo ordine. Si secundū: vel aliter ambas partes: & sic est copulatiua: aut vna tantū: & hoc dupliciter vel enim p̃mitit aliā partē: aut nō p̃mitit aliquā. Si primū: est bifunctionia. Si secundū: est subbifunctionia: & est illam quā grāmanci bifunctioniā dicunt. Deinde. d. si ambas partes asserit. aut est absolute: aut cum certā differentia simul. Si primū: est copulatiua. Si secundū: aut illa est differentia loci: aut tēporalis. Si v. loci: est localis. Si tēporalis: est tēporalis. Si v. ro qd a principio dicitur sunt categoricas colligat ordine quodā: vel igitur colligit ordine formalē: q̃ est ordo illationis. aut materialis: qui est inter antecedens & consequens: q̃ sunt materia. cōntie. Si primo: modo: aut denotat oppositū cōntis nō posse stare cū antecedente: & sic est cōditionalis: aut oppositū cōsequens esse cōpossibile antecedenti: sic est aduersariā. Si autē ordo est materialis tantū: vel ergo denotat antecedens esse causam cōntis: aut antecedens esse effectū cōntis: bini: est causalis. Si secundū: est effectus. Hec igit est p̃gulenis sententia quā fidelissime recitant: v. si i ipsū rōnes induxerim nullus animi malignitatē inuenerit. Vide de igit veritatis grā cōtra hanc p̃gulenis biniū: nem nō nullis medijs inuat. ¶ Et p̃ sic i totā. rationē: deinde i singulas partes inuabit. Ista vult ex biniū ratione bipotentia: octo species venari: si quis bene numeret nonem ex biniū reperiēt. addit. n. octo illis subbifunctionibus: quā grāmanci propriam dicunt esse bifunctionem: superflua igit p̃gulenis esse videtur. ¶ Secundo quā primū citat bictū argumentoz habet. n. inuenerit

inter se differre. Quod si illarum differentias quis
vellet agnoscere: cōminuatq; diuisione ordinare p-
meditanda erit diuisio: que a notaz significatione
summat. Sic ergo dicerem q; cū in omni bipotenti
ea per notā aliqua principalē plures categorice
cōiungant. Continet notā illā dupliciter cōsignifi-
care. Aut n. significat solā mensurā intelligendi:
Aut mensurā rei intellecte: Si primum det. Aut il-
la nota significat modū intelligendi cū bisursum.
Aut sine bisursum. Si primum habeo cōditiona-
lem sub qua itelligo z rationalem: que nō differunt
nisi accidentialiter. Si nota tingens categoricas
significat mensurā z modū intelligendi sine bisur-
sum dupliciter pōt significare. Aut n. significat mo-
dum intelligendi quo vnaq; categorica p notam
sumta asserit: vel modū intelligendi q; intellectus
nō vnaq; asserit: sed vna sibi sufficit. Si primum q;
erit copulativa. si autē secundū vel indifferētē notat
vnaq; q; sufficere. Aut determinatā tantum. Si
primum: est diuisiua cuius nō qlibet pars debet
esse vera vt vera sit diuisiua: sed vna sufficit q;
cumq; sit illa: seu primum seu secunda. Si vna deter-
minata requirat esse verā sic est aduersariua. b. n.
nota. d. modus intelligendi sine bisursum quo non
vnaq; pars asserit: sed vna tū z nō qlibet indis-
ferētē verū indeterminatā vt supra diximus.
¶ Illuciq; igitur et p^o mēbro prime diuisionis
in tres suas diuiso istas habemus bipotencias
Adnotionalē: copulatiuā: Diuisiua: Aduersa-
riam. Alias autē tres bipotencias ex sequen-
tia. Alias autē tres bipotencias accipiamus:
nōne mēbris secūdi prime diuisionis accipiamus:
Bicantus igitur q; si nota nō tūmō significat mē-
surā intelligendi: sed cū mensurā rei intellecte.
I hoc dupliciter coniungit. Aut n. dicit mensurā in-
trinsecā aut extrinsecā. Si primum: est causalitas
quod cū per quā esse rei mēsuratur intrinsecū
et cū n. p^{ria} cognoscitur s^uis. Si vero no-
ta illa mensurā determinatā dupliciter hoc con-
significat: mēbra duplex est. Vel n. d. mensurā
rei extrinsecā succedenti: sic erit ipalis aut p^{ria}
mentē sic erit localis. Quare hac diuisione com-
pleta ostēditur ratio p^{rius} numerū septenariū
bipotenciaz sufficientissimū efficiētibz superfluo
vel diminiui primere. Sed forte ex hac mea diui-
sione quis dubitabit quōd talis d. mensurā reitri-
nsecā: cū cā sit extrinseca causato. Qui breuiter
dicāme illā nō posuisse intrinsecā respectu men-
surantis: sed respectu mēsurati. q; n. mēsurat esse
rei substantiale z intrinsecū: ideo illam dicit notare
mensurā intrinsecā. Nota vobis: quod est nota lo-
cū: quādo nota ipis nō mensurāt esse reit: sed qūd
tatem vel inaccessione: que non sunt de essentia rei
sed extrinseca: que patet ratio ad instantiā z tota
quas difficultas q; in p^o z 2° articulo enodanda
fuerat. Arborē autē huius diuisionis s^o loco sup-
ponere debet: vt sic parua diuisio magis appa-
reat. Videbis que nō tres rāio species bipote-
tica: tū nec qnq; solā Sed septenariū numero p-
secutissime cōtineri. Sed vnu velim te scire me de
affirmatiuis bipotenciis tāūmodo loqui. Itā ex
affirmatiuis in negatiuas cōgicere poteris. Ne
cū n. iudex est: sui z obliq; vt scribit aristoteles
in p^o de anima textu conueni. 55.)

secū sine ordine categoricas cōponere: s^o nāq; ve-
rū esse minime v^o. Itā intellectus taliter cōponit
aliter apprehendere potest: sed non potest appre-
hendere nisi ordine quodā: cum sit potētia finita
q; z quecunq; componit ordine quodam compo-
nit. ¶ 1° critio contra illud dicentū argumētū in quo
habet z si asserit ambas partes sic est copulativa.
Itā si hoc est ver: causalis z effectiua copulatiue
dicentē: ergo ad complendam rationem copula-
tiue aliquid aliud addere debuerat: sic dicentis si
ne ordine absolute asserat vtrāq; partem sic est co-
pulativa. ¶ 2° Quatio argumētū: q; d. q; si cōm-
git intellectus nō absolute sed cū aliqua differē-
tia simul tunc est vel temporalis: vel localis: cōtra
q; nō omnis ipalis habet partes iunctas cū aliq;
differētia simul: cū ipsa d. q; aliqua temporalis
requirit veritatem partū simul: aliquid nō simul:
exemplū secundū q; est ad p^opositū moyses fuit
ante q; solus fuit moyses fuit post: adā fuit quā-
re male posuisse videt ipalem sub illo mēbro: cū
non omnis sub illo cōueniat. Quare arguitur
q; intendit ponere differētiā inter ordinē forma-
lem z materiale quā nō ponit d. n. ordinē formale
esse ordinē illarū: materiale vero esse ordinē in-
ter antecedens z cōsequens: q; sunt materia conse-
quens vt ipse d. sed q; sunt hoc ordo materialis
esse formalis: nō n. pōt esse ordo ter. antecedens
z cōsequens que sunt materia cōsequentiū: sic
ordo inter se cōueniat nec pōt esse ordo in cōsequentiā:
nisi sit ordo illarū: qui ab ipso formalis: appel-
lantur: ergo si alibi erit ordo formalis: aliud erit
materialis: z cōtra: quare isti ordines in bipotenti-
cis nō separant vt dixi paulensis. ¶ 3° Sexto si p
ordine materialē in intelligit ordinē z cōparatio-
nem p^ofectionū tantū: ergo z copulatiua similiter
cū diuisione ponendū esset de numero bipotenti-
catūque partes ordine materiali sunt cōiungere: z
sic omnia membra erunt cōiuncta. ¶ 4° Sextio arguit
quia ponitā inueniatū dicere q; q; p^opositū assequē-
tis nō stare cū antecedenti: cōtra q; si nulla foret
fuit: vel posset fieri cōditionalis ad huc illa esset
veritas: in his hōtamen in nō currit: ergo nō
ad oppositū cōsequentiā posse stare cū antecedē-
te: itā nāq; esset falsa. ¶ 5° Octauo si in aduersariua
est ordo formalis illarū: ergo ipsa est cōsequen-
tia vel salte cōditionalis: vbiq; n. est illatio ibi
est cōsequentiā: z effectiua dubitantiā nō est pos-
sibile primum p^ofectionē habere rationem effectus
respectu secunde p^ofectionis: q; effectus vt esse-
ntia debet esse posterior: quare vbi poset ponitur
nō poterit habere rationē effectus: sed erit effectus
sub ratione esse: quare illa erit dicēda causalis z
nō effectiua. Sic igit nullis medijs cōtra puglen-
tem instantiā: non q; p^oremus argumētū nra
nō posse de solui: vel q; celebre huius viri nomen
ea benignare velimus: sed vt aliorū mentes bñ pan-
to afficiant argumentis ad responsiones excitent.
¶ 6° Addemus p^oterea modū nostre sufficientie quo
veniant cōtra me argumētantes: qui forte alios
ad mea dicta excitent nostrā moribus posteritatis
tur articulo mentē nostrā moribus posteritatis
exporamus. Bicantūq; omnes bipotencias a no-
ta principali summere denominatiōne: z fin illam

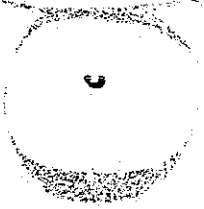
¶ Nota iungens categoricas
¶ Vel significat solū
modum intellectus.
¶ Signis solā mē-
surā intellectus.
¶ Aut signū mēsuram
intellectus discurrētis.
¶ Conditionalis.
¶ Signis mēsurā intel-
lectus nō discurrētis.
¶ Vel signū mēsuram
intellectus am-
bas pres asserētis.
¶ Copulativa.
¶ Signis mēsurā intelle-
ctus nō discurrētis: nec
ambas pres asserētis.
¶ Vel ad vnam tan-
tum partem pro illa
ore determinabilis.
¶ Disiunctiva.
¶ Aduersativa.
¶ Sic igit ex primi membri diuisione quatuor
colligis bipotenciales: aditionales scilicet copulati-
uam: disiunctiuam: Aduersatiuam: alias vero ex
alterius membri diuisione suscipias.
¶ Significans mēsu-
ram ē rei intellectus.
¶ Vel signū rei
mēsurā intrin-
secam.
¶ Causalis.
¶ Signū rei mēsu-
ram extrinsecam.
¶ Vel signū rei
mēsurā extrin-
secā permanentem.
¶ Localis.
¶ Temporalis.

¶ Hec igitur arbor radicitus bene et alte funda-
ta septem bipotencias pullulare facit: Hec autem
ad intentionem modi declarasse velint: nec enim
aliorum sententias tam extraneas existimo quin
facillime sustentari possint. Tertiū autem ex-
quentes ad primū argumentū dicimus: illam quā
dicta effectiua esse causalem et falsam nec posse di-
stingui a causali: quod secunda propositio significat.
tamen non habet rationem effectus: sed cū ideo
dicitur causalis habet autem rationem cause: quia
omne prius est veluti causa posterioris nō vt esse
crus. Ad secundū dicitur rationale non bistim-
guis specie a conditionali nisi accidentaliter. Acci-
dentalis autem distinctio est: quia quod preponit
note rationis dicitur antecedens: quod vero postpo-
nitur consequens vocatur. in conditionali autem
quod immediate sequitur notam conditionis antee-
dens vocatur. Ad tertium autem respondetur
notam temporis aut loci bipotentiam constituere.
re: non licet magis quā. Irato buerstratis est: quia il-
lubi et quando possunt immediate copulare ora-

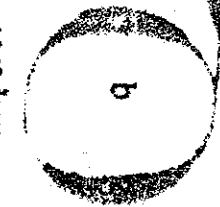
tiones categoricas. Sed insignis copulat ter-
minum simplicem cū termino simplici: aut oratio-
nem cū termino simplici significare qualiter.
¶ Ad quartū dicitur quod sola conditionalis proprie
dicitur bipotencia. Sed si largo vocabulo loqua-
mur omnis oratio cuius vna pars aliam precedit
bipotencia dicitur. Et tunc ad argumentum dico
per syllogismū bipotentia nos posse duo scire.
Aut syllogismū in quo arguit ab bipotentia pro-
positione vel ad bipotentia non propter ordinem
alium syllogistici. Aut intelligitur syllogismus bi-
potentia habens maiorem bipotentiam cū mino-
ri categorica concludentibus aliam categoricam.
Dico igitur cum omni bipotentia posse syllogismū
bipotentem primo modo vel secundo modo fieri:
vnde si proprie est bipotentia secundo modo for-
mat syllogismum bipotentia. Si vero improprie
primo modo: talis est copulativa: temporalis: lo-
calis: et similiter causalis. Et hoc sufficit ad hoc quod
de bipotentia numero indicetur. Ad quintū
dico distinctionem de qua grāmatici meminerunt
nō distinguere specie a distinctione de qua dialectici
mentionem faciunt. licet n. grāmatici velint disti-
guere partes repugnare: de hoc vero non curent
dialectici: non tamen hoc cōcludit illas esse specie
distinctas. Sicut si essent duo homines quorum
vnus posset currere et disparare: alter vero si vnus
faceret alterum facere non posset: nō propter hoc
specie distinguerent: quare itidem de distinctione
dicatur. Et sic patet ad argumentum responso:
cum sine questionis et operis: ad laudem vel opri-
mi maximi: et intacte virginis: quorum auspicias
que sunt: nūq̃ interitura sunt.

Lans Deo.

Questiones subtilissime Egregij aritū boctō
ris domini Antonij Strachantiani Alcentini phia
naturalen in gymasio patavino profitentis.

Degisti me sermo studiosissime
vt quæstiones in consequuntiones
strodī emitterem. Gloristiq; his
me quæstia quedā nra de sensu cō-
posito z diuiso subnectere que bñ
tibi dedicare vellem cōstantissime
reculasti. Voluisti nāq; modestie tue tam certum
mibi reddere testimonij q̄ mibi cōpū erat te ge-
neris nobilitate mox integritate bonarū arrium
studio dignissimum esse ad quem hec q̄stia cōposi-
tionis inscriberent. Sed cū tua omnibus mode-
stia pateat. Patientie quoq; periculū facere de-
creui. Quod igitur animo ferēs: si has nras cōpo-
sitionis nugas tibi dedicauerim. Generosū. ani-
mū est tam libenter obsequi q̄ modeste imperare.
Hoc autem. cōpositionis opusculū octo quæstis
cōplectar fm singulas pauli pergulenis cōposi-
tiones quæstione formandō octaua vero perfectū
cōpositionis nūmerz indagādo. Hec. n. vt pleriq;
solent pergulenis sententias exponere dedigna-
bor. Cū nullū buculq; viderim qui in hac re pau-
lum aut lucida breuitate aut cōpendiosa doctrina
superarit. Quapropter circa vñi quæq; pergule-
fis modū hoc ordine procedā. Primo quidē
eius sententias decē medijs argumētabor. De
inde quæstionis corpus in tres diuidam partes.
In prima declarabo modū cōponendi q̄lietue
cōpositio z diuisio differant. In secunda vero
ostendā quonā pacto a sensu cōposito ad diuisum
liceat argumentari. Tercio autē ad oīa argu-
menta respondebo. Qd̄ scholasticis maxime vili-
tatis. tibi gratissimum. mibi vero non dedecorū
turum spero.

Aeritur igitur primum a sensu
cōposito ad diuisum in pmo
modo oīa valeat z cō obser-
uatis tamen tribus cōditiōni-
bus que a pergulenis recitant.
Primo argumētōz pmo q̄ no va-
leat oīa z q̄ ille cōditiōne a nō
sint necessarie cū no valeat boiem ipossibile est au-
dire ergo ipossibile est boiem audire z tamen cō-
ditiōnes obseruantur q̄ aut oīa non valeat pro-
batur posito casu q̄ omnes boies nunc existentes
ipossibile sit audire possint tamen nalet audien-
tes tūc. n. antecedens est vez vt resolucio patet
z oīs est vt ps offickando ipsum. Secōdo probat
q̄ repugnancia terminoz nūbīl impedit bonita-
tem oītie. q̄ bene sequitur albū possibile est esse
nigrū ergo possibile est albū esse nigrū z tamē ter-
mini repugnant declaraf assumpū q̄ si non valet
est q̄ antecedens sit vez z oīs falsum sed probō
oīs esse vez sicut antecedens nā antecedens est
vez q̄ si albū z si nigrū ampliatur si enim statet
tātmōdo pro eo qd̄ est esset falsa ppositio. Sed
bicendo possibile est albū esse nigrū li albū z li ni-
grū equaliter ampliatur ergo nil spedit repugna-
tia terminoz quā illa de sensu cōposito sit equalitē
vera cū illa de sensu diuiso. Tercio nō sequitur

possibile est boiem esse asinū z beū nō esse ḡ boiem
possibile est esse asinū z beū nō esse cū tamen cum
conditiōnibus fiat argumentū. probat falsitas pse-
quentie nā oīs est falsum vt patet. z aīs est vez.
vt ostendit. q̄ ista est ppositio possibilis boiem
esse asinū z beū nō est. q̄ p̄terite z adæquate signifi-
cat boiem esse asinū z beū nō esse ḡ boiem esse as-
inū z beū non esse est possibile qd̄ erat. pbandū.
Quartio principaliter sic ad idē instatur qz nō
valet necessariū est qd̄ beus nūq; fuit ergo beū ne-
cesse est nō fuisse arguit aut a sensu cōposito ad di-
uisum cū omnibus cōditiōnibus malicia aut. oītie
patet qz antecedens est vez vt patet resolubiter
demonstrato sole. oīs vō est falsum vt ipsum etiā
resolucio patet. Argumentū licet puerile sit m
formasse volui cū z sepius auz. sub rubigine la-
teat. Quintio argumētōz adhuc oīa nō va-
lere a sensu cōposito ad suū sensum diuisum cum
omnibus cōditiōnibus pauli. qz non valet boiem
cōtingens est esse animal ḡ contingens est boiem
esse animal. Hec valet necesse est boiem esse al
ergo boiem necesse est esse animal. nā prime oītie
antecedens patet esse vez resolubiter. oīs autē
est falsum vt patet officialiter. scōe aut. oītie an-
cedens pofficiantes verificat oītie resolutio semp
in falsa. obseruant aut oēs cōditiōnes vt ps bil-
currenti ḡ adhuc cū illis conditiōnibus oīa non
tenet. Sexto principaliter nō v3 possibile est q̄
tu sis omnis homo ergo tu potes esse omnis hō.
nec valet possibile est omnes boies hic existentes
esse centū. ergo omnes boies hic existentes possi-
bile est esse centū. Hec sequitur vñi q̄ istoz possi-
bile est esse albū ergo possibile est vñi q̄ istoz ee
albū. cū tamen oēs conditiōnes obseruantur. Qz
autē oītie non valeant patet nā in prima ad oīs
sequitur te posse esse platonem qd̄ nō sequitur ad
antecedens. In secunda autē sequitur ad conse-
quens tuos homines posse centū esse qd̄ est im-
perueniens antecedenti. Tercia autem cōsequen-
tia improbatu duobus demonstratis qui no pos-
sint esse pro eodem instanti. nā ista tunc est verum
vñi q̄ istoz potest esse albū z hec est falsa possibi-
le est q̄ vñi q̄ istoz sit albū. Dices forte q̄ non
arguitur respectu ppositiōnis verificabilis in
instanti. oīa quia in aliquo instanti vñi q̄ istoz
erit albū ergo illa potest verificari pro instanti.
probatu assumpū nam in aliquo instanti ē
albū vñi q̄ istoz demonstrato z in aliquo instanti
hoc erit albū altero eoz demonstrato ergo in ali-
quo instanti vñi q̄ istoz erit albū quod erat pro-
bandum. Septimo principaliter non sequitur
possibile est chymia nō esse ergo chymia potest
non esse. nec valet possibile est q̄ creans nō sit bez
ergo creans potest nō esse bez. Hec sequit pos-
sibile est non albū esse nigrū ergo non albū potest
esse nigrum z tamen per regula arguitur. Prima
consequencia improbat quia antecedens est vez
z consequens est falsum cū li chymia in ppositio-
ne affirmatiua supponit pro eo qd̄ est vel potest
esse. Secunda autem cōsequencia nulla est cū ante-
cedens sit possibile consequens autem ipossibile
quia significat q̄ illud qd̄ est vel potest esse creans
potest nō esse bez sed omne qd̄ est vel potest esse

sensu cōposito. ¶ **Secūdo** pbat illā esse falsam qz
 omnis ppositio affirmatiua i qua ponit terminus
 categorizatus nō supponens est falsa sed h est
 bñōi dicendo possibile est chymērā non esse quia
 nil est nec pōt esse chymērā nō esse. cū hoc nullum
 dicat positum q illa est falsa. ¶ **2o** si dicitur li possi-
 bile cū verbo est equiuale huic verbo pōt. ¶ **3o** a
 omnino nō cūat difficultas qz tunc subiectū erit
 hoc qd dico chymērā nō esse z cū supponit pro eo
 qd non est nec pōt esse respectu verbi pōt affir-
 mari oīno sequitur illā esse falsam. ¶ **4o** reterea pnt
 be rationes affirmari qz illa ppositio modalis in
 qua ponit nomen est categorica qre habet sub-
 iectū predicatū z copulā sed nō apparet aliud sub-
 iectum qz modus qz modus est subiectū q non est
 modalis. pbat oīa quia in modalī predicatū be-
 notatur inesse subiecto cum modo. qz si modus est
 subiectū cū idem non possit seipsum determinare
 sequit illam oīonem nō esse modalem. ¶ **5o** reterea
 dicendo impossibile est boēm esse asinū si impossi-
 bile est subiectū respectu verbi est affirmari vel q
 supponit aut nō supponit. Si prīmū q si est vera
 sequit aliqd impossibile esse cū subiectum debeat
 supponere pro eo qd est. Si scdm q ppositio est
 falsa. ¶ **6o** reterea si possibile nominaliter est resol-
 uendū sed bñ facit sensum cōpositū non est resol-
 uendū q nominaliter non facit sensum cōpositū
 vīa cōem. ¶ **7o** Ad hoc aut argumenta pro vīa cōi-
 rñendo pnotabo primo li possibile posse bñ est
 nomen bupliciter accipit resolubiliter z officialiter
 primomodo facit ppositionē de inesse scdm modo
 modalem. ¶ **8o** nota q bñ officialiter capīt nō
 est puz categorica sed est categorica sine care
 gorea includens qz d. modū significatū a quo
 accipitur ratio sine categorizatiua. Et ratione ca-
 categorizatiua est subiectū z determinabile z sup-
 ponens ratione sine categorizatiua non est subie-
 ctū nec supponens sed est determinatio totius cō-
 positionis z cū vbo dat modū supponendi. ¶ **9o** Ad
 prīmū igitur argumentū dico illā esse verū possi-
 bile est chymērā nō esse z li possibile nō supponit
 tñmō pro eo qd est sed pro eo cū q pōt esse z
 verificatur de multis possibilitibus z etiā existit
 bus nō for. est chymērā nō esse z lapis z lignū. z oē
 beniqz ens est chymērā non esse. nec ex his sequit
 chymērā esse. ¶ **10o** Ad secūndū dico illā esse verā z
 li possibile supponere pro re que est chymērā nō
 esse oīa nil est chymērā nō esse. ¶ **11o** Regat. z pbat
 nī dicit qd licet chymērā non esse formaliter non
 fit positum idem pice tamen est positum. ¶ **12o** offer
 etiā aliter dici nō habendo pro inuenienti qz p-
 positiones modales affirmatiue sint vere in qbz
 termini nō supponit pro aliquo qd est qz vcratū
 taliū ppositionū nō oportet aliquid in re coride-
 re iuxta suam benribē. in. z. g. sophismate z. p. v.
 z. z. soph. ¶ **13o** Ad affirmatiōem aut rñdet qz subie-
 ctum denotat inesse subiecto cū nō qz subiectū
 includens categorica pōt a seipso determinari
 vt includit sine categorica. ¶ **14o** Ad aliud dicit qz li
 impossibile nō supponit z nō inuenit hoc in mo-
 dalibz vt bictū est. ¶ **15o** bñ q supponit rōne in ne-
 gatiōis pro eo qz nec est nec pōt esse ideo non se-
 quitur impossibile esse. ¶ **16o** Ad vltimū pcedit qz nō

113
 minimaliter li necessariū est resolvendū z etiā qz nō
 minimaliter est officiādū. sunt. n. iste bue indefinitē.
 z sic poterit scdmō esse modalis. Sic qz vdim⁹
 quō apud vīa cōem nota pnt facere cōpositionē z
 diuisionem petro māmano opposi um sentiente.
 ¶ **17o** Hūc aut videndū est quō z qz bis mediātibz
 fiat cōpositio z diuisio sunt igit diuerse opinionēs
 in materia. ¶ **18o** prima quidem opinio cōis benribē.
 pauli venerit in parua logica z pguensis in h tra-
 ctatu. ¶ **19o** ponit modū pcedentem aut subsequēte
 totū bictū facere cōpositionē. medianē vero iter
 partes oīonis infinitiue facere diuisionem. Bictū
 aut cōpositio ab vīa cōpositionē dicit. Diuisio
 vero a prīmū separatione. ¶ **20o** Secūda positio. d. qz
 bñm modus pcedit ppositio est in sensu cōposito
 dum vero mediat diuisio. ¶ **21o** tū sequit bñm bñm
 da est iuxta cōpositionem z ppositionem de inesse
 de cōmō modalī in sensu diuisio. z bec vīa est stro-
 di in oīiis suis in vltimo cap. vbi distinguit istā
 nullū boēm currere hoc a significat z in obliga-
 tionibus distinguit sūr alias qz pōt notare vel q
 nullus est bñ quē currere h a significat. vel qz h a
 significat nullum boēm currere sicqz de alijs suo
 modo bictur. ¶ **22o** vīus etiā sūe vī fuisse. p. v. in lo-
 gica magna in cap. de modalibz. ¶ **23o** Tertia vīa est
 qz cōiter imponit petro māmano in cap. de moda-
 libz ponens modū pcedentē facere sensum com-
 positū medianē vō z subsequēte diuisum. Quā
 quidē intant a petro nō habes expressam. Sed h
 nō trahi pōt. qz ppositio de sensu cōposito est offi-
 ciabilis pet. aut māntua. d. modalem esse officia-
 bilē bñ modus cadit sup cōplexū qz cōplexū in mo-
 dali de sensu cōposito debet seq modū z sic bñ mo-
 dus sequit nō est modalis. ¶ **24o** firmat ex tractatu
 suppositionū i octaua regula. vbi ponit terminos
 modales nō bñ vī nisi in terminos sequētes qz
 re cū modus in sensu cōposito habeat vī supra
 totū cōplexū nō erit de sensu cōposito nō subie-
 quere. ¶ **25o** vīa. p. v. sine auctoris noie posuit bñ
 in logica magna circa modales varias poneret
 opinionēs. ¶ **26o** Quarta bis opinione adiūga ne sic
 modus pcedens sine controuersia cōpositionē facit
 bictū pbat bñ modū pcedentē facere ppositionē
 de sensu diuisio sicut z bñ mediat. bñ vero sequit
 cōpositionē cuius ratio erit qz bñ modus est for-
 male ppositionis tūc est cōpositio sed a pte subie-
 ctū nō est formale cū subiectū habeat rōnem mate-
 ric qz modus pcedens nō facit cōpositionē. sed po-
 tius sequens tūc. n. habebit rationē pdatit z for-
 me z sic determinantis. Sed cū in hac mī nullam
 existimē fieri posse demonstrationē elligendā opti-
 nionem scholasticā iudicio relinquit. Quaz qz
 bet laudatissime qz subfinchit cū finōnes bñe
 rit inias. ¶ **27o** Tūc aut quō fiat cōpositio z diuisio
 videndū est qbus differat differētijs. ¶ **28o** ponunt
 aut tres bñe prima quaz est. qz ppositio de sensu
 cōposito denotat verificationē instantaneā respe-
 ctu cōpositionis sequentis. de sensu diuisio autem
 nō. ¶ **29o** dicit de verificationē instantanea qdā ex-
 ponit instantanea. i. pro infinito modico tpe. Sed
 h nō placet qz ben. in tractatu de incipit. d. inā nō
 bñere inīas in eris tātus qz erit pla. z in pro
 infinito modico tpe pōt verificari. Sūr. d. qz si p.

positiones. nō. n. suas de presentī inferunt. posito
 q̄ for. successiue illos amabit z nō ambos simul z
 similiter dato q̄ sciet illas successiue z nullas duas
 simul. v̄r patet intelligenti. Bicit aut immediate
 recto. q̄ ista for. sciet aliaq̄ erigit instas q̄ ill
 illaz nō immediate regit a v̄bo sciet. **Septima**
regula. Si fiat ppositio cū v̄bo adiectiuo dicente
 modum sine additamento restrictione requirit in
 stans cū additamento tempus exemplum p̄mū
 for. p̄transit loquitur mouet. exemplū secūdi for.
 p̄fecta p̄positionem. p̄transit b̄ spaciū mouet
 ab a vsq̄ ad b. p̄mie erigit instans. secūde vero
 nō. Ex p̄ma 1^a cū vltima sequitur a resolutione
 verbi in finis est z sui participiū omnia nō vale
 re. q̄ non sequitur in p̄transitis a spaciū ḡ tu
 cris p̄transiens a spaciū. q̄ om̄s erigit instas
 z nō antecedens. Hec aut oīa dicta sunt ex inten
 tione beneūb. in tractatu de incipit z in quinto q̄n
 ti z in primo. 19. Sed contra quia sicut incommenit
 motū a spaciū esse instantaneū sic v̄i inconuenire
 q̄ motus sit in instanti. **Præterea** bene in fine. 19.
 sopbūmatis cecidit hanc tu p̄feres a vocalem ḡ
 z hanc debet cedere tu p̄transis a spaciū cū v̄a
 q̄ sit ad restrictionem limitata. **It̄** uidet q̄ aliud est
 de motu simplici aliud de motu in ordine ad spa
 ciū totū. vnde motus absolute est in instanti. q̄
 om̄s mobilis alie se habens est in instanti. Sed
 motus a spaciū nō est q̄ non om̄s mobiles in in
 stanti p̄ q̄libet p̄m̄ illius spaciū. **Ad** scdm̄ dico
 q̄ bene in r̄sione ad argumentū non cecidit q̄ tu
 p̄feras a vocalem sed. d. nō esse possibile q̄ tu p̄fe
 ras medietatē a vocalis nō p̄ferendo aliq̄ totā a
 vocale q̄ a vocalis infinite sunt partes quaz q̄l
 bet est a. quū sint infinite acris partes terminare
 ad aures audientū quaz q̄libet sub figura a vo
 calis poterit mouere auditū. **Patet** aut q̄ ex ne
 gatiua b̄t̄b̄eri nō sequit̄ affirmatiua. Hec aut de
 p̄ma additōne satis dicta sunt. **Secūda** condi
 tio obseruanda est q̄ arguit sine repugnantiā ter
 minoz. **It̄** eo quo nota q̄ triplex est repugnantiā
 vna est partū bicit sc̄ se v̄r dicendo possibile est
 albu esse nigrū. Alia est repugnantiā bicit cū mō si
 cut dicendo coniungens est boiem esse aial. **T̄** etiā
 est repugnantiā p̄is bicit cū residuo bicit z mō si
 cut dicendo boiem necesse est esse aial. **hec. n. rep̄**
gnant bō z aial necessariū. Q̄d̄ito igit apud me
 intelligit de ol̄ repugnantiā nā si om̄ia debet va
 lere oportet q̄ nō argumentatū sit cū aliq̄ triū re
 pugnantia. **Et** ideo nō valet in multis om̄ia de
 quibus r̄ndendo dicimus. **T̄** etiā ordinio est q̄
 argumentatū sit sine relatiuo implicare. **In** relatiuo
 qui que q̄b. **Et** si neq̄ implicite neq̄ explicite nā
 cū vniuersalit̄ negatiue bicit de vtroq̄ modo re
 gula est intelligenda. ideo per secludit̄ modus ar
 guendi cū termino s̄ncare ḡr̄matico distributū
 no. q̄ ibi includit̄ implicatio relatiui ista. n. possi
 bile est esse oēm boiem significat q̄ possibile est se
 esse boiem qui oīs bō est. **It̄** aut sub illa additōe
 alia b̄ potuerit intelligi declarat̄ auctoritate. p. v.
 in illo sopbi. quine aial fuit in archa noe in. 4. con
 clusione. d. intelligo categoricā simplicem illam in
 qua nō ponit̄ signū cōiunctiui a p̄e. s. predicat̄ nec
 complexū verbale. **Et** p̄uenienti igit similitudine

vnu cū altero intellexit. quare sic z potuit z cre
 dibile est p̄gulenlem vnum sub altero intellexisse.
Scias in. p. v. in logica magna in cap. de officia
 bilibus non curare relatiui implicis. **Immo** po
 nit hanc om̄ia valere potest esse q̄ anterps sit bō
 qui est ḡ anterps potest esse bō qui est. **Et** d. q̄ ex
 om̄te non licet inferre ḡ anterps potest esse bō z ille
 est. q̄ cū termino modali non licet relatiui resol
 uere. **It̄** legat̄ in ibidem istam anterps potest esse
 qui est. **Quis** fundamentū est q̄ si qui non regit̄
 nisi cū si anterps z non cū si esse. Sed contra. q̄ v̄
 q̄ sicut cecidit p̄ma ita debet cedere secūdam
 q̄ si anterps potest esse bō qui est p̄pter possibili
 tatem b̄nis anterps est bō qui est sic illa etiā est
 possibilis anterps est qui est ḡ z ista anterps pot
 esse qui est debet cedere. **Præterea** si anterps pot
 esse bō qui est. ḡ pot esse erit̄is qui est ḡ anterps
 pot esse qui est. p̄ma om̄ia valet ab inferiori ad
 sup̄ius affirmatiue sine immobilitatione secūda
 vero tenet a queribili. **Præterea** est 1^a cōis quā
 ipse ponit in vltimo secūdi sopbūmā q̄ terminū
 completus includens verbi z postmodū suppo
 nens respectū verbi pot in sensu diuiso supponit
 iuxta erigeniā sui verbi z nō respectū verbi pot
 ḡ ista anterps pot esse bō qui est significat q̄ ante
 rps pot esse vnus eoz modo sunt. **Quare** v̄a. p.
 v. cū in p̄habilitate b̄nistrat̄ **Et** v̄a oppositā re
 neamus. **Quare** ocl̄sine bicit cū tribus in ocl̄
 tionibus a sensu cōposito ad diuisum om̄iam va
 lere z cōm̄a voloq̄ numeras alioz limitationes
 hoc loco diuiti. **Quare** tertiu aggredientes ar
 ticuli ad argumēta dicamus. **Ad** p̄mū nego
 istā om̄iā boiem impossibile est audire ḡ impossi
 bile est boiem audire q̄ arguit in terminis repu
 gnantibus cū bicit repugnet modo v̄r patet ma
 nifeste. **Alii** vero dicūt q̄ regula non intelligit cū
 impossibile sed tū cū si possibile. **Et** dicunt cām
 esse q̄ non valet cū si impossibile. q̄ si impossibile
 distribuit̄ ideo arguendo a sensu diuiso ad cōpositū
 tum est argumentatū ab vno termino minus ob
 struendo ad eundē magis distribuit̄. **Sed** ist sic
 r̄ndentes grauit̄ errat̄ addicentes regulis quas
 p̄ueniēt̄ intelligunt cū apud oēs si impossibile
 non distribuit̄ sed cōfundat̄ nō. n. licet descendere
 copulatiue impossibile est albu esse nigrum z bec
 sunt oīa alba ḡ impossibile est hoc esse nigrū z im
 possibile est hoc aliud esse nigrum quare b̄nistrat̄
 bec r̄sio. z p̄ime adberendū censco. **Ad** scdm̄
 bō q̄ non albu potest esse nigrū ḡ possibile est ni
 grum esse albu. z cum bō om̄s est verū negat̄ licet
 enim ampliat̄ tū q̄ cū ampliatione coniungit̄ appel
 latio ampliations bico illam esse falsam. appella
 tionem aut ampliationis ibi existentem nil aliud
 esse intelligo q̄ restrictionē quādā ad idē instans
 pro vtroq̄ extremo dicit̄ sit sentina possibile est
 q̄ illud est vel pot esse albu sit illud q̄b est vel pot
 esse nigrū pro eodē instans quo est albu z nigrū.
 z hic sensus est impossibilis ideo om̄s est impossi
 bile nec valet equaliter ampliat̄ om̄s sicut antecē
 dens ḡ sunt equaliter vera q̄ licet equaliter am
 plientur non tū est equalis appellatio ampliatō
 nis. **Ad** tertium bico cecidendo antecedens sit
 subiectū bicit sit totū hoc boiem esse albu z b̄nistrat̄

Sed tunc omnia non est sua de sensu diuiso quod modus non ponit inter subiectum et predicatum dictum idem non est nisi si non valet omnia. Si vero antecedens sit una modalis de duobus dictis copulatis concedo omnia negando ans nec valet omnia illud probans. ut patet considerati. Ad quartum dictum quod non valet illa omnia necessarium est quod bene nunc fuit accipiendo si necessarium resolubiter nec est de sensu coposito. Sed si accipit officialiter concedit omnia negato antecedente et sua probatione. quod non debet probari resolubiter sed officialiter. ¶ Sextus autem manamus ans non distinguere sed diceret absolute illa non esse modalem sed terminalem de inesse. Ad quintum aliqui dicunt omnia non valere et quod. intellexit regulas suas de propositionibus modalibus respectu de si possibile et non respectu de si necessario vel contingens aut contingenter. Alii dicunt quod illis additionibus debet addi quantitas sit in terminis discretis sed hoc non placuit cum tunc coharerent iniam puglensis quod cum ambulant. ¶ Ideo alii dicunt negando omnia quod in prima arguit in terminis repugnantibus cum dictum repugnetur. In premissis repugnantibus cum dictum repugnat finem premissis dictum et non. nam illa repugnant bonum esse aial et contingens. et sicut ista bonum. et aliquid quod necesse est esse aial quod intelligitur ex residuo dicti et modo. Ad sextum per uno ore ad omnia dicti quod deficiat aditio illa quod ponit quod non arguit cum relatio implicare aut signo distributionis. Circa tunc secundam omnia est alius error quia in aine si omnes accipit collectione in secunda vero diuisive. Si tamen arguatur fiat cum si quoscunque semper teneret diuisive sicut cum si omnes quod teneret diuisive in tra sententia beriberi in illo sopbi. omnes a postoli dei sunt. ¶ Sed tunc patet minus apud: cum in illis manifeste includat relatum implicans. ¶ Ad septimum rñd quod si oibz illis sit arguatur terminis repugnantibus quod per dictum repugnat residuo dicti cum non in prima omnia illa repugnat dicitur potens non esse. ¶ In secunda illa repugnat etiam potens non esse deus. ¶ In tertia vero est repugnantia licet hoc non alibi. et potens esse nigru. Quia si potens esse nigrum in casu illo non potest verificari de si non albi. Nec inuenitur eorum posse verificari in his terminis includentibus categoricis et sine categoricis. In quo posteris materia carpenti malo prestare quod inuidis oculum declarare principium. Ad octauum dico regulam esse intelligendam respectu sue compositionis et distributionis omnia valere cum tribus additionibus sed illi non sunt proportionati sensus possibile et possibile ter ideo sicut in tra intentione regule argumetur. Arguendum est cum eodem modo vel note vel adherbio. ¶ Ad nonum dico quod ille omnie non valet quod non arguit a sensu coposito ad finem diuisum cum tribus additionibus ratio autem quod non sunt sensus proportionati est quod in una adherbia determinatur ea principalia in alia vero verbum non principale. Ad decimum rñd. p. v. procedendo omnia et negando ans et ad probationem negat illam propositionem a se te significare te scire a. sed. d. significare a se te re. vel te scire ab a. Ego autem distinguendo diceret quod si te est subiectum dicti omnia tenet et ans est salsum nec eius valet probatio nisi ad sensum quod a sit

166
Subiectum dicti. Sed velis negat omnia quod non est sua de sensu diuiso. illam igitur distinctionem veluti talis foret distinguenda aio eadidas romanos vivere posse. Et sic patet quod circa primum modum dicendum sit. ¶ Et est vltimus vtrū arguendo a sensu coposito ad diuisum omnia valet nec ne. ¶ In secundum modo. ¶ Et arguit quod sic quod bene sequitur de for. tunc hoc est aial quod hoc est aial ab a exponibili ad altera exponendum et tunc subiectum supponit posse tunc in aine in aine determinate quod arguendo a sensu coposito secundum modum ad diuisum omnia valet. ¶ Et iterum sequitur nullus hoc est quodlibet aial quod aliquis hoc non est quodlibet aial ab vlt ad sua particulari subalternata et vltima aliquis hoc non est quodlibet aial quod aliquis hoc aial non est tenet omnia quod arguit ab eodem ad idem quod de per ad vltimum nullus hoc est quodlibet aial quod aliquis hoc aial non est et tunc arguit tunc a sensu coposito et diuiso quod si aial supponit esse tunc sicut et in illa cui equale omnes hoc aial non est et etiam quod impedit terminum a distributione precedente alio terminum distribuendo et tunc idem terminum stat in omne determinate quod arguit a sensu coposito ad diuisum in secundo modo quod valet omnia. ¶ Et iterum ista omnia valet si hoc est aial currit quod hoc currit vel nullum animal currit si non valet sicut oppositum omnis cum aine et tunc copulativa facta ex opposito omnis cum aine statuitur cum aditionali quod est impossibile quod vtrum ex aditionali sequitur distributione facta ex aine et opposito omnis et tunc arguit per sensum coposito ad diuisum in secundo modo sic arguendo omnia valet quod aut arguit per quod vtrum est subiectum ainis in aditionali supponit posse tunc inobit et sic ille terminus hoc mobilis supponit in aine et ille idem in omne stat determinate quod arguit in bona omnia a sensu coposito ad diuisum in secundo modo de for. quod illa omnia valet et quodlibet sibi sitis ut dicuntur patet. ¶ Ad nonum quod valet ego sum maior re vno pedali quod vno pedali sum maior re non. n. apparet modo falsificandi omnia arguendo in terminis discretis licet si terminis copulatis possit falsificari. Sicut licet de futuro et de preterito possit falsificari non tunc de presenti quod si sum maior re per aliquid licet assignare per quod sum maior re omnia igitur valet et tunc arguit a sensu coposito ad diuisum in secundo modo quod terminus rectus a copulatio ex natura distinctis excessus si sequitur gradum supponit posse tunc si vno supponit determinate nisi alius de distribuendo quod vis signi non transit super terminum precedente ut patet intelligenti. ¶ Quinto valet tunc hoc est aial quod hoc est aial quod hoc est tunc aial quod valet de per ad vltimum tunc hoc est aial quod hoc est tunc aial et tunc arguit a sensu coposito ad diuisum in sedemodo quod ¶ Sexto valet quodlibet hoc est spei humane quod ois hoc est cuiuslibet spei humane aut. n. est vna spes humane tunc aut plures spes humane si vna si si quodlibet hoc illius quod hoc est cuiuslibet spei humane quod illa est quodlibet. Si vero sint plures cum non sit maior ratio quod sit in vna quod talia quod ois hoc est cuiuslibet spei parerit quod omnia valere. Et tunc arguit a sensu coposito ad diuisum in secundo modo quod si hoc stat in omne determinate et in aine posse tunc quod declarat quod quod valet quodlibet quare alicuius qualificati boni tali homo quod licet est speciei humane tunc si homo stat posse tunc quod mediate sequitur signum vnde

verale affirmatiuū q̄re et in equivalenti similiter
 debent supponere et sic valet cōsequētia q̄ternū
 no stante in. s. ad eundē in. d. ¶ **Secundo** valet
 possibile est boēm currere q̄ bonū possibile est
 currere et tūc an est l. s. p̄posito sicut patet q̄nā ac
 in diuiso in eodē 2° mō q̄ aut cōtra v. p. p. dicta i
 p. mō. ¶ **Octauo** v. s. for. inquit hō est risibilis q̄
 for. est risibilis inquit hō et tūc arguit a sensu com
 posito ad diuisum in 2° mō q̄ si risibilis i ante stat
 cōfute tūc in cōtre determinate. ¶ **Nono** v. s. p̄mit
 to tibi venariū q̄ venariū a me tibi p̄mittitur ab
 actiua ad passiua et tūc arguit ali. cōposito ad diui
 sum in 2° mō q̄ in eo cōtra v. s. ¶ **Decimo** v. s. aliq̄s
 hō definit eē q̄ definit esse aliq̄s hō q̄ saltem a diui
 so ad cōpositū cōtra v. s. q̄ aut sequit p̄bo q̄ sequit
 aliq̄s hō definit esse q̄ aliq̄s hō est et idē nō et vltia
 q̄ aliq̄s hō est vel definit esse aliq̄s hō et idē non est
 et vltia q̄ definit esse aliq̄s hō cōtra de p^o ad vlti
 mū oēs sunt bonē nō variare q̄ de p^o ad vltimum
 p̄mita est bona p̄mit aut oēs intermedie p^o per
 missib. in fine secūdi p̄ncipalis scđi sobstantias q̄ hō
 q̄ ad hoc v. aliq̄s definit esse oportet illud esse et
 er a tēra p̄re definit p̄mitū in quo nō ē est et non
 est monosyllaba dicet de eo lē q̄ erat intermū alie
 vō oēs parent sicut soler beduct ista cōsequētia in
 differētia re q̄ baculus stat in angulo et p̄bat nūc
 et medius in 2° mō cōtra esse bonū de forma a
 sensu cōposito ad diuisum eōtra etiā in oppositū
 est. magister in littera et cōmuni 1^a que. d. a. tēmi
 no stante cōfute tūc ad eundē stantem determinate
 respectu eiusdē sincategorematis nō v. s. cōtra qd
 multis exemplis a magistro declarat et questio est
 dubia pro vtraq̄ sui p̄re. ¶ **In** hac questione ego
 etia tractabo p̄ncipalia q̄ sequuntur quā sit sensus
 cōpositus et qd diuisus in hoc modo et aliter disse
 rant. Secundū qd requiritur ad hoc q̄ cōtra va
 leat aut nō valeat p̄t etia rēdendo ad argumen
 ta complebitur. ¶ **Quantū** ad p̄mitū scias q̄ cū
 terminus cōfute tūc supponit in propositione aliq̄
 et idem p̄modū respectu eiusdē sincategorema
 tis vel equivalētis q̄nā ad determinationē alte
 rius extrinsece sufficit determinare p^o p̄posito re
 spectu 2° de sensu cōposito 2^a de sensu diuiso
 ita q̄ qd de sensu cōposito cū terminus supponit cō
 fute tūc diuisus cū terminus stat determinate re
 spectu eiusdē sincategorematis quo terminus
 prius stabat cōfute tūc vel si ponit ille ponat aliq̄
 aliud sincategoremā q̄ supra p̄dicatū aut cōmū
 terminū rōne cuius sit diuisio exerceat equalē vtm
 q̄ aliud prius exercebat. ¶ **Exemplū** p̄mi oēs hō est
 alial animal est oēs hō idem est sincategorema ali
 quis hō incipit esse incipit esse aliq̄s hō idem est si
 gnū cōfusiū. ¶ **Exemplū** scđi tūc hō est alial ista est de
 sensu cōposito hō vō hō est tūc alial nō est sua de sen
 su diuiso et minus ista hō est alial s. sua. ¶ **Par** de sen
 su diuiso est ista hō est oē alial ponat n. h. signū oē
 q̄ equalē vim exerceat supra si alial q̄ p. ius exerce
 bat si tūc. ¶ **Ex** q̄ sequit q̄ nō q̄s terminū determina
 re supponēs fac. p̄ponē de sensu diuiso in h. 2° mō
 Sed determinate supponēs sequente signo respe
 ctu cuius i p̄pone in q̄ p̄cederet statet cōfute tūc sua
 et alterio tūc determinatione. ¶ **Ad** 2° quo sit 1^a
 si terminus sincategorematicus p̄missus habeat

17
 vni uniformē a p̄re subiecti et p̄dicati sit sensus cō
 positus cū p̄cedit et cōfunde terminū diuisus autē
 sensus sit cū eodē p̄posito cōfundere aliud et nū
 sic prius terminū determinate supponit. v. incipit
 hō ē alial hō incipit esse alial. Si vō terminus nō
 eālē beat vni. sed cōfundat terminū in. statū et di
 stribuit mediatum sensus diuisus nō sit respectu
 eiusdē sincategorematis s. respectu alterio post
 positi ad terminū prius cōfusiū q̄ distribuit etio extrē
 mū q̄ signū cōfusiū p̄posito nō distribuit ut
 dicēdo tūc hō est alial sua de sensu diuiso non est hō
 hō est in alial sed ista hō est oē alial. nā si tūc non hō
 vni uniformē v. p. s. iō q̄ p̄posito terminū quē
 prius cōfundebat. ¶ **Et** q̄ nō faceret p̄dicati q̄ ē etio
 et nūc eodē mō se hō q̄ prius oēs supplere signū cō
 demnō distribuens q̄ illud signū prius distribue
 bat. ex q̄ sequit nō requirit ad hoc v. p̄posito sic
 de sensu diuiso seruare idem lineatē q̄ una re
 spectu p̄ponēs de sensu cōposito v. cōfute soler bici
 solūdo argumētū cōc q̄ valeat ista cōtra oēs hō
 est alial q̄ hō est alial vbi li alial prius stabat cōfute
 nūc vō determinate. ¶ **Quantū** ad cōfute nō est in sensu di
 uiso q̄ nō suat idem lineatē q̄ cōmuni. sed ego bico
 ista. inon v. nec fuisse vera causā q̄ p^o p̄posi
 tio nō est cū 2° v. bici etia sic patet quo fiat sen
 sus cōpositus et diuisus in 2° modo. ¶ **Quantū** autē
 sensus cōpositus a diuiso q̄ diuisus requirit v. t
 ficationē diuisiua rōne ino. supposito. ¶ **Ex**po
 situs nō. ¶ **Et** si in q̄as quā supposito. ¶ **Verificatio**
 nem requirit. bico qd qū stat mobilē diuisiū qū
 immobilē nō licet aliquo pacto descendere ra
 tio aut huius differētie est q̄ sub termino stante
 determinate licet ad sua supposita descendere di
 uinitate sub termino aut stante cōfute tūc non licet
 descendere et hō de forma diuisiuitate sed diuisiuitate
 si stat mobiliter. Si vō immobiliter nullomō licet de
 scendere sed v. magister v. rōnes comprehendet
 bicit sensum diuisum verificari diuisiuitate cōpo
 situm vō nō diuisiuitate aut nō diuisiuitate verificet
 an nō de isto non est cura. Sed dubitatur q̄ ista
 tūc hō p̄ter for. currit est vā posito q̄ solus plato
 currit for. vō sedat et ista est sua de sensu diuiso
 hō p̄ter for. est omne currens. tūc nō differunt p̄
 verificacionem diuisiuitatē et nō diuisiuitatē cum bī
 de sensu diuiso rōne supposito. diuisiuitate non
 possit verificari. q̄ p̄bat supponendo ad v. t. rē. ex
 ptine requit p̄re. capta esse inferiorē ad p̄re in q̄ sit
 exceptio. oēs. n. singulares tūc erūt false. pla. p̄re
 for. currit for. p̄re for. currit et sic de alia. ¶ **Ex**po
 site vāc sunt de sensu cōposito et diuiso aliq̄s hō in
 cipit eē et seipit eē aliq̄s hō et tūc nō differunt p̄ne
 eē vāc diuisiuitate et nō diuisiuitate. nā vō oppositū
 differūt p̄ne verificari diuisiuitate et nō diuisiuitate
 vna verificat diuisiuitate et altera est vā nō diuisiuitate
 s. si hō verificat diuisiuitate verificat v. p. s. g. nō differunt
 eo pacto. ¶ **Ad** p̄mū nota eē vā hō. p. m. a. et vā
 cōmuni. ¶ **In** vā cōmū oēs supposito determinate
 est mobilis. cōfusiū. vō qdā est mobilis qdā imob
 lis. ¶ **In** aut. p. m. a. oēs cōfusiū tūc est mobilis aliqua
 vō determinate imobilis et est subiectū p̄cularis
 vel idē finit ex p̄re nō vult. n. licet. bēdēdē
 ratione assignata arguendo nos aut rēdendo pro
 vā cōmuni v. p̄re cōfusiū. v. c. i. illo sobstantie

quarto in vides quilibet hōes p̄ter for. fundamē
m argumentū nullū esse aliud. n. requirit ad hoc q
exceptū sit vā aliud ad hoc q sit p̄pria ad p̄mū
n. sufficienter exceptuantes cōiter possit p̄o 2° q
vtra illas requirit p̄m cōceptū esse inferiōrē ad
illā a qua sit exceptio. Et sic argumentū factū pro
bat illas singulares nō esse p̄prias sed non probat
illas nō esse vā. v. consideratū p̄ iam dicta parere
pōt. Ad aliud v̄ q licet illa incipit esse hō sit vā
pro supposito disunctive nō tñ sic v̄ficat de for.
vnde dixit id hōe v̄itatē q differat p̄ v̄ficari disūm
et tunc de for. tñ v̄t car de for. vñ ille descensus
qui est qdā v̄ficatio disunctiva non est de for. q
duplex nō declarat p̄ q stat me intelligere inci
pere esse hōem tñ ne hōe nec illū tñ sic de alijs
q ad imaginationem volo q. v̄tus incipiat creare
multos hōes per remotionem de p̄mū et patet
q incipit esse hō nullus tñ hō incipiat esse q. volo
q sic creet v̄t in quolibet instanti hōe future pdu
cat vñ hōem sicut p̄cedit incipit esse aliquod in
stans futurū nullū tñ instans futurū incipit esse 2°
declarat incipit aliqd alium currere nec valet ista
sunt omnia alba incipit hoc currere vel scipit hoc
currere p̄posito. n. q. omne q. currit tñ hoc hoc cur
rat tñ continuare cūcurrerint per hōā p̄teritā
sed incipiat esse albus per remotionem de p̄sen
ti tunc patet q. volens illam disunctivē v̄ficari
pro suis suppositis eo modo faciet omnes singu
lares falsas tñ sic patet q. in sensu composito nō v̄
rificatur p̄posito disūm tunc de forma sed gra
tia materie possit v̄ficari sed hoc non intende
batur in differentia: sermo. n. erat de v̄ificatione
de forma qui non est nisi descensus disunctivus 2.
¶) Secunda differentia posset poni q. tunc i sensu
disūso resolutibiliter probat in sensu aut composito
non licet formaliter resolutibiliter probare sed aut
exponibiliter aut per causas veritatis sic patet
quid sit compositus quid disūsus tñ quomodo dis
ferant tñ qualiter eorū intelligit differentia. De
cundū igit expeditores dicantus breuē q. ab vno
ad reliquū p̄sequencia non valet nisi quātia mate
rie non de for. rōne huiusmodi arguendi q. nota
ter dictū fuit q. bene sequit possibile est hōes cur
rere q. hōem possibile est currere sed hoc non est
merito modi arguendi a termino stante cōfūse tñ
ad eundē stantē determinatē respectū eiusdem v̄t
cū sitis sincategorematis sed est rōne p̄mū modi
arguendi. ¶) Dices q. fin hoc modi non sunt v̄fici
eti. R. n. q. non inconuenit eandē p̄positionem
esse de sensu composito in diuersis modis sub bi
uersis rōnibus tñ sic ista possibile est hōem curre
re est de sensu cōposito rōne modi p̄cedentis totū
dictū in p̄o modo: in 2° modo est etiā rōne cōfūso
nis illa aut. de sensu disūso hōem possibile est cur
rere in p̄o modo rōne modi disidentis p̄es dicitur
eadem est de sensu disūso in 2° modo q. terminus
prius stans p̄sule nō supponit determinatē possi
posito non 2°. Sic tñ de se p̄p̄mō q. plus est in
currere scio hōem currere ¶) p̄mū q. plus est in
eodē modo totali binēbri tamen eadē p̄posito
est de sensu disūso tñ cōposito sicut in sequentibus
v̄ficabitur. ¶) Et sic breuiter merito huiusmodi ar
guendi a sensu cōposito ad binisum p̄sequencia nō

valer: vnde sub alijs v̄bis dixit pau. v. in p̄his
suis a termino stante p̄fūse tñ ad eundē stantē de
terminatē respectū eiusdē sincategorematis p̄se
quentia non valet de for. Sed si valet tenet tam
q. materia q. re patet secundū. Tertiū igit v̄t
prius breuiter expeditores dicant q. fin illa omnia
sunt declarata ad p̄mū p̄cedit illa p̄ntia tñ hō est
aiā q. hō est aiā sed nihil p̄ regulā q. nō arguitur
ad fin sensum binisum ex quo ita aiā q. est extrē
mū termini prius p̄fūsi nō distribuit ab eodē sin
categoremate sicut prius nec ab alio equivalen
¶) Ad sēd cōcedo illā p̄ntiam. Sed v̄t supra ille
nō est finis sensus binisus q. termini cōfūsi et nū
nō distribuit v̄t prius p̄ illud argumentū est respe
ctu eiusdem sincategorematis a termino stantē cō
fūse ad eundē stantē determinatē q. nō debet valere
dicendo nullus hō est q. libet aiā q. aliquis hō nō
est q. libet aiā. R. n. q. licet ibi sit idem sincatego
remata nō tñ eodē modo se hōis respectū et nū ter
mini distribuit q. maxime requirit v̄t fuit declara
tum supius satis super q. satis. Ad tertiū patet
q. nō arguit respectū eiusdē sincategorematis t
ideo nō est sua de sensu binisus ex quo sequit cōre
larie q. aliqua est p̄posito cuius terminus stas
confūse tñ tñ tamen sibi nō considerat p̄posito de sen
su binisus in 2° modo. ¶) Ad q. tñ dī q. li vno possi
bili ita cōfūse tñ q. non licet assignare pedale quo
sum maior te si. n. das illo q. est versus caput ego
dica q. est aliud versus pedes tñ cū non sit maior
ratio de vno q. de alio dico q. nullū est pedale quo
sum maior te licet sum maior te pedali tñ sic idē est
si p̄cedit terminus cōmūia distribuitus tñ si non
fuerit. Ad quintū dī q. illa hō est tñ aiā nō est
de sensu binisus respectū huius tñ hō est aiā sed
p̄posito de sensu binisus huius 2° hō est omne
aiā. ¶) Ad sextū dico q. non est sua de sensu binis
so sed illa ens speciei humane est quilibet hō vnde
li hō stat distribuitur tñ respectū eius non sibi mo
dus sed respectū p̄dicant q. est totū hoc ens spe
ciei humane est quilibet hō tñ nō illa aliquis hō cū
iustitiet speciei humane q. terminus prius stans
cōfūse non statet determinatē sed distribuitur nec
illa speciei humane est quilibet hō q. totū p̄dicant
q. prius cōfūdit debet stare determinatē v̄t de
est li ens. Ad septimū patet ex dictis q. valet
sed non rōne illius modi arguendi in secundonō.
¶) Ad octauū v̄t vno modo cōcedendo p̄sequen
tiā tñ dicit q. sicut antecedens est v̄t ita tñ cōsequen
tiā si inquantū conditionaliter tenet habet equalē
v̄m supra totū p̄dicantū siue si inquantū p̄cedat
siue sequat cū sit de natura conditionalis tñ sic li r
libile stat in vtraq. p̄positionū cōfūse tantū tñ h
responso sumitur al pau. v. f. logica magna cap.
de reduplicatiuis vbi. d. q. ista hōio est albus in
quantū est animal debet sic exponi hōio est alba
tñ hōio est animal tñ si aliquid est albu illud est al
bū q. non esset si li inquantū haberet v̄m in p̄p
p̄cedens. Secunda ratio esset negando conse
quentiā tñ consequens est falsum habet. n. prius re
solui v̄inde exponi tñ ita patet ratio ad argumen
tum intelligenti nec. n. li inquantū habet v̄m su
pra p̄cedens fin hoc v̄t intelligenti patere p̄te
Ad nonum negatur arguētum nec. illa est

sua passiva sed 2ª activa est benariū tibi promitto
 prius passiva pmitit benarius a me tibi ubi ter-
 mini codemodo supponant quare ad nomī patet
 rñsio vide pan. ve. in fine secundi primi et rñsb. in fi-
 ne qñi sopbiñatis. Ad decimū dico si tencia-
 mus si desinit a pliare pro eo q est vel desinit esse
 antecedens est satis possibile qz stat pro eo q est
 vel fuit vel desinit esse et si incipit pro eo q est vel
 incipit pcedendū est antecedens et forte magister
 fuit huius opinionis quā etiā rñsb. loco arguendo
 allegato in calce. et scđi sopbiñatis ponit pñbi
 liter si aut tencamus aliā viā q non amplius quā
 tener rñsb. ybidē tāq pñbiñtorem negada est ista
 consequentia de forma nisi sicut ex impossibili et si
 volumus in hoc pau. cū rñsb. conuenire dicendū q
 illā psequentiā de forma negauit qz non valet in-
 stans desinit esse q desinit esse instans. Et sic tria
 pñcipaliter intenia in secundomodo plenissime
 exacta sunt. vidimus. n. quomodo fiat sensus com-
 positus et diuisus quomodo debeant et quo nam
 pacto consequentia valeat Et ad argumenta re-
 suta responsio h̄ de 2° compositiōnis modo.

Queritur circa tertium modū an arguēdo
 a sensu copposito ad diuisum consequentia
 valeat quinqz cōditionibus obseruatis:
 quas ponit magister hoc est querere an iste sint
 sufficientes potest. Et arguit q non qz non valet:
 aliqui erit uñ q antexps est hō qui est q aliqui erit
 ista q antexps est hō et ille est: et tamen quinqz cōdi-
 tiones obseruanti: p^a relatiuū non refert antecce-
 dens distributiue: 2ª non refert antecedens stans
 pñsue tñz: 3ª non ponit negatio: 4ª non ponit ter-
 minus qui aliqui pōt teneri categorizantē aliquid
 sicut categorizantē: 5ª non pcedit terminus mo-
 dalis vt supra qz cōditiones hñant: q aut conse-
 quentia non valeat patet: qz ex cōsequente sequit
 antexps esse et nō ex antecedente: q patet esse vñ
 cū aliqui antexps erit et. Secundo arguit non
 valet credo for. esse for. qui est qz credo for. et for.
 et ille est: et tñ quinqz cōditiones obseruant: vt discit
 r emi patet: q aut consequentia non valeat declarati-
 qz posito q tu credas for. esse sed nō stans est ve-
 rū et consequentia falsum: qz ponit for. esse q nō an-
 cedens. Et critio nō valet tu credis for. esse for. esse bo-
 minem qui currit q tu credis for. esse boiem et il-
 le currit: posito. n. q tu sis obligatus ad illā copula-
 tiuā oīs hō currit et for. est hō: pposita illa categori-
 za: patet tunc antecedens te recte rñdendo fore ve-
 rū: et cōsequens falsum: qz dicit for. currere et bene-
 fis q hoc est falsum quicunqz sit sequens qre non
 valet. 3ª cōditionibus obseruatis: nā vt patere pōt
 ad pleni oēs obseruant. Quarto non sequitur
 vterqz illoz q est for. currit q vterqz illoz currit et
 ille est for. et tñ seruant cōditiones q probati q. n.
 nō seruati: est qz relatiuū refert antecedens distri-
 butiue: sed cōtra qz si li vterqz distribuit cū rōne li-
 mitationis nō distribuit nisi pro for. sequit q duo
 essent for. q est q rñsb. in 4° primi sopbiñatis: per-
 quentia aut pñbat qz li vterqz bī be tuotus onso
 igit quō cōditiones obseruant: pbo cōsequentiā nō
 valere: posito. n. q demonstrat for. et plato et q for.
 currit et plato nō currit antecedens patet exponē-
 do qz aliter illoz qui est for. currit et non est aliter il-

loz qui est for. nō currere: cōsequens est falsum et 3°
 calum qz ponit vñqz currere et sic conditionibus
 illis obseruatis quinqz que a magistro ponunt cōse-
 quentia nō tenet. Quinto probat q iste pñciple
 nō sunt necessarie: p^a p^a qz q cōsequētia valet oīs
 hō est aīal q est rōnale q oīs hō est aīal et illud est
 rōnale: qz si nō esset qz cōsequens est falsum et ante-
 cedens ver. Sed 3° p^a antecedens est falsum sicut
 et cōns si cōns est falsum qz rōne 2ª pñs significat q
 illud aīal q est oīs hō est rōnale vt cōter bī sed p^a
 bo q cōns nō sit falsum qz est vna copulatiua cuius
 p^a pars est vñs cuius quibet singularis est vñ cū
 scđa pñs illa vñs est vera cū scđa pñe pñbat rōnū
 qz ille hō est aīal et illud est rōnale et plato est aīal et
 illud est rōnale et sic de alijs nō sufficit 2^a qz si non
 debet argui cū distributione nec debet argui cū
 negatione: qz negatio distribuit. Sexto vñ qz 2^a
 cōditio et 3ª coincidunt qz d. 3^a q non arguitur cū
 negatione: 2^a q non arguitur cū distributione.
 Septimo 4ª cōditio coincidit cū p^a qz d. q
 nō debet argui cū cōsusione modo sig^a illa quāliqz
 pōt teneri categorizantē et sicut categorizantē
 cōiūndunt sic 4ª que d. cū illis nō debere argui
 coincidit cū p^a cōditione. Octauo vñ qz ista cōse-
 quentia que negat incertū bēdictus quire pñciple
 non sit negada negat. nulla cōiūa pōt esse q ante-
 xps sit hō et ille est nā opime sequit antexps est hō
 qui est q antexps est hō et ille est tunc arguo sic ista
 cōiūa est bona et ans est possibile q cōns et conse-
 quens significat q antexps est hō et ille est q pōt esse
 q antexps sit hō et ille est: et sic si possibile est q an-
 xps sit hō qui est possibile est q antexps sit hō et ille
 est. Illeno negat ista cōiūa infinitas pñs habet
 for. que sunt finite q infinitas pñs habet for. et ille
 sunt finite cōtra pñbat q sicut antecedens est verū
 ita et cōns et sic pro nunc non erit ratio negandi cō-
 sequentiā q aliqui coppositū cōiūa pōt stare cū an-
 cedente nō stat sed nō stat q nō pōt stare et sic cōse-
 quentia erit bona q igit cōns sit verū arguitur nā
 exponentes p^a pñs sunt vere cū 2ª pñs et quel
 bet pars cōns cū alia pñe et sic copulatiua est possi-
 bilis et va: pñbat assumptū: qz duas pñs habet for.
 et ille sunt finite et duplices partes ad illas habet
 for. et ille sunt finite et multiples et ille sunt finite. Et
 sic quibuscunqz duarū finitis illis in omni pposito
 ne plures for. sunt pñs et ille sunt finite q intenu
 patet assumptū. Decimo arguit q valeat ista cō-
 sequentia: oīs homo qui est albus currit q omnis
 homo currit qui est albus: qz licet relatiuū sit ser-
 pro diuisiōnē tamen intellectus intelligit semp re-
 latiūū tunc antecedente: Et sic semp debet vale-
 re cōsequentia arguendo a sensu copposito ad diui-
 sum in 2° membro tertii modi q magister negat
 vñ q male: Et sic vñ cōditiones illas nō esse suffi-
 cientes q erat declarandū. In oppositū est ma-
 gister in hoc suo 3° modo cōditiones illas tanqz
 sufficientes ponens. In hac cōsione tria pñciple
 paliter sunt videnda. Primo quō fiat composi-
 tio et diuisio in his modis: et quomō a se differant.
 Secundo quō ab vno ad aliū cōsequentiā valeat.
 Tercio obiecta soluenus. Quam ad pñs
 nota q dupliciter h̄ sit sensus coppositus et diuisus: p^a
 sit sensus coppositus modum relatiū grammatice

qui q̄ qd̄ diuinus sibi proportionalis cū nota copu-
 lationis ⁊ relatiuo ille illa illud. Secūda modus
 est mediante relatiuo gr̄amaticali tñr̄ est sensus
 cōpositus qñ relatiuū nō separatur a suo ante ver-
 bo mediante inter relatiuū ⁊ aīas. Diuinus vō cū
 separatur. Exemplum primi modi oīs homo qui est
 albus currit omnis homo erit risibile est albus.
 Exēplū secundū modi oīs hō qui est albus currit
 oīs hō currit qui est albus. Ex his lequit q̄ aliq̄s
 sensus diuinus ⁊ q̄ nō est cōpositus p̄mo licet nul-
 lus diuinus p̄mo sit cōpositus ⁊ nō p̄ pars pa-
 rer de ista oīs hō currit q̄ est albus est. n. de sensu di-
 uiso ⁊ nō sup̄o q̄ si q̄ reflectat li bō ⁊ est de sensu
 cōposito p̄mo q̄ est facta mediante relatiuo gr̄a-
 maticali. ⁊ ps etiā p̄ q̄ si secundus modus sit cū
 relatiuo gr̄amaticali tñr̄ p̄pō de sensu diuiso mo-
 dū q̄ sit cū ille illa illud non ingrediē sed mō-
 dū. ⁊ sequit q̄ in ⁊ nō a pre p̄dicatū nō potest sic
 rī cōpositio ⁊ diuiso: q̄ nō apper̄ q̄ pacto relatiuū
 tūc b̄at diuidi a suo ante q̄ si forte fiat mutando
 aīas a suo loco nō ita erit de oīnēto nō leuēdū:
 sicut alia i q̄ relatiuū ponit a pre subiectū illa. n. est
 magis p̄ pars oīs hō currit q̄ est albus q̄ est de sensu
 diuiso respectu b̄at oīs hō q̄ est albus cum it q̄ illa
 oīs hō albus est q̄ est rōnāle: q̄ est de sensu diuiso:
 respectu istius oīs hō est albus qui est rōnāle: ⁊ cre-
 do hūc esse cām q̄ tñr̄ de p̄ magister fecerit men-
 tionē. Sed h̄ est q̄ sūm an dato q̄ a pre p̄dicatū
 b̄at h̄ cōpositio ⁊ diuiso: an sit dīa inter modū
 cōpositū ⁊ diuisum q̄ in dato nō vī dīa. q̄ h̄r̄ n. q̄
 est maxīma dīa: vt dicēdo tu es oī al q̄ est in
 ⁊ tu omne al q̄ est in: cum distributiōne ⁊ n.
 magna est diuērsitas. Scias tñr̄ q̄ licet sint vā fm
 suām dectōis nī ⁊ pau. vt in p̄. 6. sopbūma
 nīr̄ similiter ex sūa tūb. in suo de. f. o. ⁊ d. petriū
 manūm nō minus oppositiū sententia q̄ ad secu-
 dū modū: tenet. n. ipse p̄ponēs illas esse conueni-
 biles ⁊ non esse aliquā differētiā inter illas: sic
 fm ipsum nō debemus facere diuisum sensum in
 ⁊ nō huius tērit. vide illū in ⁊ cap. de suppo-
 sitione relatiue: vel in p̄mo q̄ n. p̄cedit non
 sint petri man. cū ipse reprobet b̄at illa nullā sa-
 ciēdo con. mentionem ⁊ teneat oppositiū multoꝝ
 que ibi scribuntur. Sed de hac opinione petri
 statim in differētiis videbimus. 4. ⁊ dīfferunt sen-
 sus cōpositus ⁊ diuinus: q̄ sensus cōpositus in
 primo nō reflect ⁊ nō implicat cōpositionem extre-
 mi aīas cū signo sed in sensu diuiso reflect aīas nō
 tñ replicando: vñ illa oīs hō est al q̄ illud est rō-
 nāle: significat ⁊ pars q̄ repleat q̄ illud al q̄
 est oīs hō est rōnāle: ⁊ hoc est cōpositionem reflect
 re: reflect. s. aīas i ordine ad alē ⁊ extremū cū sig-
 no. Sed nota q̄ de tali relatione cū signo inuenire
 sunt opiniones extreme ⁊ medie. 4. ⁊ dīa opinio
 est magis sit petri veneti q̄ relatiuum bipotēce
 nō cōditionaliter relatiū ad suū aīas reflecte ipsum
 in ordine ad cōpositionem suā ⁊ cū signo ⁊ sine si-
 gno. si aīas nō habuerit: si habuerit cū signo. ⁊ t̄ b̄
 siue sit singularis numeri siue pluralis diuimodo
 bipotēce non categorice ⁊ bipotēce non condi-
 tionaliter reflectat: quia tunc simpliciter reflectur
 nec in ordine ad alē ⁊ extremū ne b̄at in ordine
 ad signū. Vide pau. veneti de hoc. 18. sopbūma.

Secūda opinio hūc opposita est. p. man. n. s.
 etiam ⁊ de relatiuis seu p̄ suo q̄ relatiuū bipote-
 rice relatiū ad suū aīas siue cum signo: siue si-
 gno: seu pluraliter: seu singulariter: seu cōditiona-
 liter: siue nō cōditionaliter reflectat: semper reflect
 aīas in ordine ad alē ⁊ extremū: nō cū signo: sed
 sine signo. ⁊ t̄ fm hūc vīa non est differētia inter
 sensum illū quem appellant cōpositū ⁊ diuisum
 quia reflectat in vñ cū signo in alia siue signo: sed
 differētia est fm. p. manūa. ibidem in ratiōne ad
 primi argumentū: quia cōpositio relatiui cū ante
 facti aggregatū magis restricta q̄ sit aīas de p̄ se
 positiū in vñ categorica siue relatiua. 4. ⁊ dīa
 opinio est tūb. vt ponit dñs gacianus cōclūsiō nī
 media inter illas duas: nā cū bipotēce reflectur
 distinguendū est an cōditionaliter an nō ⁊ dīa
 h̄ reflectat: si p̄mū nō reflect relatiuū aīas in ordi-
 ne ad alē ⁊ extremū nec cū signo nec sine signo: h̄
 est clā: ex tractatu suo de relatiuis: si vō bipote-
 rice nō cōditionaliter distinguendū vltimus: an in
 numero plurali an in singulari: si p̄mū relatiuum
 reflect aīas i ordine ad totā cōpositionē. l. cū signo
 si scdm reflect siue sig⁹ i ordine tñ ad cām aīas:
 ⁊ t̄ sic ad b̄at q̄ ponit: uenit fm plurali numero
 reflectat si autē in singulari nō conuenit cū illis: q̄
 b̄at illi q̄ reflect cū sig⁹ ⁊ h̄ nō d. b̄at: sed bi-
 cū est q̄ tūb. in illo sopbūmate in ea q̄libet vel
 differēs a q̄libet negat illā in differēs a q̄libet ⁊ ab
 illo differēs: aut igit est quia relatiuū fiet distributū
 ne aut q̄a reflect cū sig⁹ p̄mū nō est consonū quia
 in p̄ sopbi. ⁊ p̄ncipaliter. 18. sopbi. vbi negat illam
 aliq̄ siue finita ⁊ plura illis sunt finita tenet oppo-
 sitiū ⁊ in oīb̄ locis in sopb. 6. tenet relatiuū suppo-
 nere fm exigentiā sui signi ⁊ sitis cū ponit in dī-
 uerſa categorica alio ante: h̄ in tractatu de relati-
 uis tenet oppositiū. ⁊ dicendū est ibi velle tūbe.
 relatiuū posse stare fm exigentiā suā. s. b̄eternina
 te nō b̄at ibi: quia si differēt nō b̄z vñ in ter-
 miniū anpositū: scdm ⁊ sic relatiuū reflectēs in sin-
 gulari numero reflect in ordine ad alē ⁊ extremū ⁊
 intentionem gacianū cū sig⁹. ⁊ n. q̄a b̄eterni-
 gacianū qui maioribus mētis fuit affinitate cōm
 eius in oībus obseruare. ⁊ t̄ dico aliud esse cū re-
 latiū reflect aīas b̄as signū cōclūsiū int̄ pres p̄-
 dicatū ⁊ aliud qñ reflect aīas tale signū sic cōclūsiū
 nō b̄as: p̄mo. n. b̄z reflecte cum sig⁹ ⁊ illud voluit
 tūb. 18. sopb. xi. ⁊ nō aut nō reflect i ordine ad suū
 cōpositionem ⁊ h̄ gacianus dixit in tractatu de re-
 latiuis mente tūb. diligēt exponendo. ⁊ t̄ sic pa-
 ter triplex opinio de diuerſa relatiui relatione: pe-
 tri mā. pauli veneti ⁊ p̄galerſis: tūberi vō ex alia
 pre tertia fm q̄ de mente eius tenet gacianus: ⁊
 quō nō ueniat in dīa inter sensum cōpositū ⁊ di-
 uisum: ⁊ t̄ quō differāt fm illos. 4. ⁊ dīa nota q̄ in
 ter hunc sensum ⁊ aliū secundū modi nulla ponitur
 dīa cū fier vñ esse aliud pōt tñ poni quia aliqua
 pōt esse de sensu diuiso ⁊ nō p̄mo. nulla tñ de di-
 uiso p̄mo q̄ de diuiso ⁊ nō q̄re modus p̄mū dī-
 fert alio mō multū sicut cōsiderant in his satis pa-
 ter. ⁊ dīfferit aut in secundūdo sensus cōpositus
 a diuiso tāq̄ magis distributū a minus distributo
 quod ⁊ fm vīam cōmūnem dictum sitam fm p̄-
 mans. secus est dicendū ⁊ hoc videre potēs ab eo

dem in secundo cap. de suppositione relationum in re-
 spositione ad primum. **¶** Quid. n. ipse anima eque-
 lriter distribuit cum coniungit relationum et cum separat: quod licet in ser-
 pro sit separatum intellectus tamen intelligit ut unitum.
¶ Immo quod plus est vult per animam eque-
 lriter distribuit et pro eisdem in compositione relationum sicut si de se
 sumeretur eius fundamentum sit: quod cum relationum acci-
 plat sua suppositione ab ante non restringit animam.
¶ Secundo terminus distribuit secundum sua significata
 sed nullum signum accipit a compositione relationum quod per
 illam nihil plus distribuit. Et si quis arguat: illam
 positionem quod relationum limitat animam. **¶** Respondetur. n. quod intel-
 ligendum sit quod compositio relationum cum ante facit aggre-
 gatam magis limitate significans quod de per se animam.
¶ Et si tunc argueretur dicendo: omnia habent quod est albus
 currit illa: queritur cum illa: omnia habent quod est albus: qui est
 albus: et tu vis quod in quolibet distribuit illi habent absolute-
 re pro omni boie. **¶** Contra arguitur per quod per maiorem
 sibi videtur implicare quod in capitulo de vltimis d. vni-
 versales aliqui querunt quare singulares non quer-
 runt et dat exemplum de illis. **¶** Secundo sequitur illam
 coniunctam esse bonam omnia habent quod est albus: placet
 habet quod placet currit qui est albus. si dicitur ut ipse d. l. habet
 stat immobile: quod est pars eterni. **¶** Contra: quod a pari
 dicendo tu vides omnem hominem plato est habet quod tu vi-
 des platonem: coniuncta non valetur: stat immobile: quod
 est pars eterni nec sequitur omnia habent quod est rusticus
 currit et plato est habet quod plato qui est rusticus
 sequitur omnia bono qui est albus currit plato. **¶** Et
¶ Quid ad hoc sic dicendum: optime declaratur le-
 gendo per maiorem in his quod super ipsum scripsit. Ideo
 non me erudiam sed tamen primum solui: quod est ad propositum
 materie: dicendo quod cum in capitulo de relationum dixit
 illas querit intelligit supposito quod sicut debet de
 terminum magis loquendum intelligit quod refertur si hoc in
 capitulo de vltimis supponit limitari relationum ad
 relationem principii. **¶** Ad aliud vero pro nunc nihil
 dicam quod non est tam facile ut breviter possit declarari
 sufficiat tamen intelligere quod per non diceret aliqua esse
 bonam inter vnam et aliam propositionem. Et negaret animam
 eis distribuit in vna quod in altera: Immo eque-
 lriter distribuitur in his omnia habent quod est albus: currit et eis habet
 currit et aggregatum illud pro pluribus supponit in
 vna quod si habet in illa omnia habent quod est albus: sed in illa omnia
 habent quod est albus eque-
 lriter supponit et subiectum et ro-
 tum. **¶** Aggregatum et si habet in autem vnam eodem habet animam
 aliter diceretur: Et ad argumentum habemus dicere quod
 relationum accipit suppositionem ab ante cum quo in
 stat per relationum restringere ex sui compositione ne
 terminum recipiat suppositionem pro aliis quod pro ma-
 sculis aut pro aliis quod pro albis. **¶** Sicut ad secundum non
 dico quod restringat significationem sed suppositionem
 facit esse actionem quod si non ponetur et sic primum intentum
 expeditum sit. **¶** Secundo deinde aggregatum inter-
 tu circa quod nota alios plurales alios pauciores po-
 tuisse ordinare pau. pg. s. ponit. **¶** Veniens vero si
 ne primum. **¶** 6. soph. quatuor tamen omittit. n. quatuor pauli
 pergit intelligere cum conditione sub prima: Et forte non
 est necessaria sedis recte aduertat. **¶** Prima condi-
 tio est quod non refertur animam stans: omnia tantum: ideo
 non sequitur: omnia habent quod est alal quod est rationale quod omnia habent
 est alal et illud est rationale. **¶** Secunda quod non arguitur
 cum distribuitur: quod non sequitur suum bissero ab alal

12
 quod est alinus: quod in bissero ab alal et illud est alinus.
¶ Tertia conditione vbi non ponat negationem reddens pro
 positionem negatiuam: Et nota quod bissero alal quod si
 negationem negatiuam: Et nota quod bissero alal quod si
 negatiua et nullam terminum stat distribuitur: stat
 terminum distribuit et non negatiua: ideo oportet illam
 preclara addere: exemplum quod animam valetur: non est. **¶** For-
 qui est si fur. quod for. non est for. et ille est si fur. quod po-
 nitur negationem: quod tunc quod aditio obiecti. **¶** Quatuor
 ta conditione quod non ponat terminum quod aliqui tenet cate-
 gorizantem et sine categorizantem: quod per relationem
 ne relationum fieri falsa: quod terminum quod per sine cate-
 gorizantem tenet: postea categorizantem tene-
 bitur: ut dicendo infirmitas sunt pres quod sunt in bis con-
 nuo quod infirmitas sunt pres et ille sunt in bis conuol-
 gnificat. n. quod aliqui sunt in illo conuol-
 te per relationem: sed ut dixi paulus non ponit illam
 conditionem: tunc intelligens sub per: quod si infinitus infir-
 mita infinitum confundit et sic si totas tota totum.
¶ Quinta conditione: quod non arguitur cum terminum moda-
 lities et hoc confudit quod ponit sub per: et sic ille
 due vltimae sunt supflue: videtur dicendo quod ad bis
 vltimam quod non semper ista includit in per: quod tunc. n.
 aliqui si possibile faceret animam relationum stare confuse
 in vbi. **¶** Sane si terminum colorum aliqui est terminus
 natus discretus et tunc non habet vnum: sic non valet
 coniuncta in fine: aditio bonae: exemplum quod animam: possibile est
 quod animam sit animam qui est quod possibile est quod animam
 sit animam et ille est: pareretur aditio: conditionem suam: sed
 quod vltima non sunt coniuncta non vbi quod vltima cum per
 non coincidit. **¶** Aliter nota: quod per pau. pg. sub
 illa quarta conditione debetis excludere omnem modum
 arguendi in quo ponat terminum bis facere vltimam
 in determinatione totius et per vbi sequitur aliqui
 erit ita quod animam est bonum qui est quod aliqui erit ita quod
 animam est bonum et ille est: quod sicut fallit ratione de si pos-
 sibile quod in vna ratione conuersionis determinat totum
 in alia vero ratione diuisionis preclara et de si aliqui erit
 ita est dicendum: vbi non valet etiam: scio animam fore
 animam quod est scio animam fore et ille est: quod si scio
 vnam determinationem: Et per hoc parebit ad aliqui
 argumentum russo. **¶** Illa tamen quod per. mat. scilicet
 quod tunc suis caplo de cop. tres tamen conditiones
 ponuntur bene. **¶** Quia nihil facit secundum ipsum quod vbi
 cum est relatiuum non refertur in ordine ad alterum
 extremum: cum si ergo ideo illa ratione est peris non est fal-
 sa infirmitas pres sunt in illo conuol-
 te: sed est falsa ratione bone peris et sic in hac copula
 tina in duobus bissero ab benisero: per quod tunc.
 vult primam prem esse veram ut pareretur in illo sophis-
 mare infinita sunt finita per. aut fallam ut tunc in
 2o cap. de relationum et plene declaratur in cap. de
 infinito. **¶** Secunda bona est quod secundum tunc. scilicet para
 est falsa vbi ab eodem pareretur in cap. de relationum secundum
 aut per. illa est vera vbi ab eo pareretur scilicet cap. de re-
 lationum. **¶** Et sic pareretur de quarta conditione. **¶** De qua
 vero conditione secundum per. credo coniuncta illa non esse secundum
 plerumque neganda: sed distinguenda: secundum quod veter-
 minario cadit supra totum aut supra prem: si supra
 totum ut prius faciebat: coniuncta valet: si ad vnam tan-
 tum prem determinetur: coniuncta non valet: nec ar-
 guitur per regulam: quod ille non est finis sensus diuisionum
 quod signum diuersimode disponit: oportet. n. quod si po-

nitur aliud signū rōne cuius nō fiat h̄ cōpositio. pō
tō se h̄c supra totū vt p̄us b̄uēit vni supra to
tū vt i sensu diuiso b̄uēit eādē vni si vō nō nō ē
suis sensus diuisus q̄ aut illa cōtra nō sit simpli
neq̄da p̄bat q̄ v̄s an̄ p̄s est h̄c quē est q̄ an̄ p̄s
est h̄c et ille est q̄ p̄ regulā cōs septimi modi s̄ ca
modificatiōe modificare p̄no qua licet an̄s q̄r si
pōt esse q̄ an̄ p̄s est h̄c q̄ est et pōt ēē q̄ an̄ p̄s est
h̄c et ille et si aliquē erit ita q̄ an̄ p̄s est h̄c q̄ est ali
quē erit ita q̄ est h̄c et ille est. ¶ Et aut sit cōstun
guēda oridit p̄tredū v̄l capō cōtra largimē
tis et r̄ssionib⁹ circa p̄ale distinguit. n. illa possibi
le est aliqd nō esse b̄uē est q̄ a partē de copulati
e est dictū nec apparet nō diuersitas. ¶ Et illa via
est multū p̄habilis et multū maxime placet que po
terim⁹ dicere trib⁹ p̄mis. Admonib⁹ obferuatis
cōtrā valere rōne p̄mi mēbr̄i tertii modi. Galia
bim⁹ m̄ erit in v̄ p̄e q̄mis s̄m paulū p̄g. p̄mib⁹
co ducim⁹ cōpositiōis et diuisiōis aggregatiōis.
¶ Et h̄c p̄e p̄e. ¶ Et q̄m̄q̄ aut in secundo modo
cōpositiōis ad sensū s̄m dūm nō v̄s argumētū
sed b̄uē cōsistit nō v̄s a m̄mis ap̄lo ad maḡ ap̄lo.
v̄n nō sequit̄ ois p̄pō cū q̄ dicitur etia est v̄a est falsa
q̄ ois p̄pō est v̄a cū q̄ dicitur etia est falsa. ¶ Et de
sensu m̄ lūm̄are modū arguēdū q̄ cōtra semp̄
erit bona vt si arguit cū p̄dicare sup̄er aut aut
trib⁹ ad subiectū v̄n sequit̄ ois p̄pō cū q̄ dicitur etia
est falsa est ois. v̄l ois m̄cludit p̄fecta q̄ ois p̄
positio est ois v̄l ois m̄cludit p̄fecta cū q̄ dicitur
etia est falsa sup̄positio q̄ licet q̄ dicitur etia refertur. ¶ Et
v̄s ois h̄c q̄ est alio est alia v̄l r̄ssibilis q̄ ois h̄c
est alia r̄ssibilis q̄ est alio et sic de alijs. ¶ Ultra
h̄c v̄a mēbr̄i p̄mē p̄pō est v̄a p̄m̄. quid.
illat quērit et ab vna ad reliq̄a cōtra valere et
ē. nec ex illa sequit̄ q̄ ois p̄pō sit v̄a q̄ arguitur
ab aggregare p̄ p̄m̄ et h̄c sup̄ponere ad termi
nū m̄ simplici p̄o plurib⁹ tunc quāq̄ arguendo
cōtra nō v̄s. ¶ Et locum in via p̄tredū ab agre
gato p̄o p̄m̄ et h̄c q̄ ois p̄ tot ita i vna
sicut in alia. ¶ Et sic h̄c r̄ssibilis q̄ vt b̄uēit est cū
relatiuū refert an̄s distributiōis nō debemus resol
uerē nec valere si cū debito mēbris de v̄l inferre
h̄c h̄c est alio ēē v̄a cū q̄ dicitur etia est falsa
sic arguendo ois p̄pō est v̄a cū q̄ dicitur etia est fal
sa sed illa h̄c est alio est p̄pō q̄ illa est v̄a cū q̄
dicitur etia est falsa. ¶ Et q̄m̄q̄ quā sit m̄mobiliter.
¶ Et q̄o q̄ totū q̄ dicitur in maiori nō p̄dicat m̄
nori q̄ totū illud est subiectū p̄pō cū q̄ dicitur
etia est falsa. ¶ Sed p̄o m̄ illa diuisiōis v̄l etia
et te ipso p̄tredū. 2.º caplo de r̄latus b̄. n. latus
ēē p̄tredū secūm p̄ncipale in quo ois diuersita
tes et similitudo notant. ¶ Et erit m̄ aggregatiōes
ad p̄m̄i secūm et tertii vna r̄ssionē de negando
cōtrā ne arguit p̄ regulā q̄ dicitur q̄ dicitur
nā p̄tredū modale nō pōm in p̄pōib⁹ h̄c intelligi
mus q̄ nō ponat terminus qui b̄us v̄m dētermi
nādi cōpositiōis in vna dēterminet totū in alia
p̄e q̄ h̄c nō obferuat p̄m̄. n. si aliquē erit ita si scio
vel credo si cedis q̄ p̄tredū dēterminare modifican
do totū in vna et nō p̄m̄ in alia. rōne diuisiōis iā
facit. q̄ dicitur q̄ dicitur etia cōtra et sic argumētū nō
excludit. ¶ Alia m̄ r̄ssio p̄tredū dēsignando ois
illas aut. n. dēterminatiōes eādē supra totū aut

supra p̄m̄i p̄e m̄ se si p̄m̄i cōtra est bona et sic
an̄s est v̄s. ita et cōs si secū negatur cōtra nec
ille est suus sensus cōpositi⁹ v̄l diuisi⁹: requit. n.
q̄ dēterminat cōplectē q̄ in vna dēterminet et in
alia nō aut de dēterminatiōe cōplectē. l. b̄ieri p̄p̄ re
plicā q̄ possit fieri de li ois m̄ cōsidera. ¶ Ad q̄m̄
negat cōtra et dicitur 2.º aditio q̄ refert an̄s di
tributi⁹ et ad argumētū si distributi⁹. p̄ v̄b⁹ b̄uē
tributi⁹. Secūdo q̄ v̄o s̄m s̄m. nego argumētū q̄ li
v̄s nō distribuit totū illud cōplectē s̄m h̄c s̄m
i l. illos p̄ v̄b⁹ illos et r̄c limitatiōis tūc p̄ v̄o
m̄ v̄llicat. ¶ Ad q̄m̄ dico q̄ 2.º p̄s illud significat
salū et cū d̄ an̄s est falsū q̄ 2.º p̄s illud significat
s̄m. q̄ aliqd q̄d est ois h̄c est r̄onale negat h̄c nec b̄
cōit de r̄latiōis p̄m̄ in eādē categorica s̄ de re
latiōis p̄m̄o indiuersa. ¶ Et cū p̄bat q̄ an̄s sit
v̄s dico negando nec 2.º p̄s est v̄a cū p̄ p̄e nec
cū singularib⁹ p̄ p̄is nec illa q̄ assumit cū singu
larib⁹ p̄ p̄is est 2.º p̄s aut secū cōuertibilis p̄
diuersitate r̄latis q̄ in cōtra refert an̄s in ordi
ne ad cōpositiōis v̄m i ante v̄o i ordie ad singu
larē q̄r nō est eādē r̄latis nec eādē p̄pō. ¶ Si arguis
cōtra valere ex p̄mis cū singularib⁹ cōplectē et
illud alia q̄ est ois h̄c est r̄onale s̄m sic cōs erit
falsū sic et an̄s h̄c m̄ fin p̄m̄. dicta s̄m q̄ i via p̄e
m̄. an̄s illud est v̄s sic et an̄s nō m̄ v̄s cōtra de
for. ¶ Ad s̄m dico q̄ 2.º et 3.º cōditio nō r̄cur
rūt vt. n. dicitur est stat q̄ negatiue arguit et m̄ ad
itio 2.º p̄m̄ q̄ nō arguit cū distributiōis q̄ nō
aditū termini capaces r̄ssionis vt dicitur in nō
es s̄m q̄ est pla. s̄m nō es s̄m. et ille est pla arguit
n. negatiue 2.º aditioe suata. ¶ Ad septimū b̄
co q̄ p̄ aditio nō est idē ois cū q̄m̄. nā in p̄ cō
tinet signa cōfusiō q̄ nō p̄t tēneri categorizati
ce et s̄m categorizatiōes h̄c v̄o in 4.º p̄m̄ et sic
nō s̄m idē sic intelligēdo paulus aut venero i p̄. 6.
s̄m i m̄sioe ad q̄m̄ ponit illa sub p̄ nō notans
illam aditioē qua paulus p̄g. ponit q̄m̄. ¶ Det
aut m̄ illa aditioē nullomō ponit sed de h̄ su
pra. ¶ Ad d̄cā d̄ q̄ ex illo argumētū nō plus
sequit̄ nisi q̄ possibile est illa p̄pō cop̄ an̄ p̄s est
h̄c et ille est nō m̄ p̄tredū q̄ an̄ p̄s erit h̄c et ille q̄
sic intelligit si p̄tredū cū p̄ p̄e m̄. ¶ Redo m̄
fore h̄c m̄clius nō absolute negare cōtra sed b̄
si arguere aut. n. b̄at argumētū si aut nō. non v̄s nec
illud p̄bat argumētū de quo in fine 2.º p̄is p̄m̄
p̄m̄ s̄m dicitur est et est r̄ssio bona. ¶ Ad nomī
m̄clit secūda p̄e b̄m̄ copulatiue ēē falsam insi
nit s̄m p̄s nō cōdicēs et ille s̄m finitē rōne repli
cations alie p̄ relatiuū in vna p̄pone et in illis q̄s
dicta ēē suas exponētes et re v̄a nō est illa eādē q̄
est 2.º p̄s copulatiue p̄bānde p̄p̄ diuersitate r̄la
tū. ¶ Et idē dicat q̄ dicitur est p̄ r̄ssionē ad q̄m̄.
¶ Ad d̄cā d̄cā negat fidamētū em̄ insit q̄. s̄m
secūm intelligit illa vt v̄m̄. ¶ Et sic p̄s declarā ter
m̄ modū quō fiat et quō differat et q̄b⁹ aditioib⁹
ab v̄o ad alium teneat cōtra q̄lter q̄ obiecta b̄a
beant s̄m varias op̄m̄ones dissoluit.

¶ Et si an̄ arguēdo a sensu diuiso ad cō
positū in quarto modo cōtra sit bona et cō
p̄tredū arguit q̄ sic q̄ bene sequitur sit
finitū sunt aliqui b̄oēs q̄ aliqui b̄oēs sunt insi

nisi qz vt p^{re}ans nō pōt verificari ante nō verifi-
 caro. ¶ Sed sequit totū aliqd qd dicitur p^{er} p^{ri}nce-
 re video q aliqd totū qd dicitur pōt p^{er}ducere video
 et tū maior est de sensu diuiso qz p^{ro}ponit si totū nul-
 lo determinabili p^{re}cedere qz vt cōter est de sensu di-
 uiso q aut cōtra sit bona p^{ro}bat qz sicut si aliqd ad-
 iacet ad si totū dēdo aliqd totū. et ita si aliqd di-
 cendo totū aliqd nō n. aliud substantiuum sibi pōt
 fingi qz sicut cōtra sit vt ex illa dēterminatione sic
 et ans. ¶ Et cōtra v^o p^{ri}ma infinitas p^{re}es equa-
 les nō cōtantes b^oz for. b^oz infinitas p^{re}es nō
 cōtantes eqles nō cōtantes et cā p^{re}cedit sibi ipse
 in. 18. s^oph^obi. expresse. ¶ Quarto valet s^oph^obi sunt
 puncta qz puncta sunt infinita et cōtra et hic cōtra
 facit paulus verius. 12. s^oph^obi. nate p^{er} modū cō-
 ditionalis. ¶ Quinto si tenem⁹ totū eē suas p^{re}s
 ipossibile est infinitas p^{re}s for. habere ergo salū
 ex illa infinitas partes habet for. sequit ista for. ba
 bet infinitas partes itē ex impossibili hoc igitur
 tenendo sicut cōtra est sibi tenere qz sequitur
 est v^o nō nominali p^{ro}bat assumptū duas n. partes
 et nō plures habet for. qz si plures sunt tres terne
 cōtra: res terne sunt due medietates qz quicūqz
 sunt eadē vni terio: sunt eadē inter se. ergo si par-
 tes sunt idem qz totū partes sunt idē inter se et sic
 sequit qz si. 1. sunt plures partes duabus medie-
 tibus qz eadē partes sunt plures se ipsis qd est
 impossibile ergo illud ex quo sequit et sic salū tūqz
 ex impossibili valet cōtra qz tamen cōter negat qz
 male. ¶ Sexto p^{ro}bat eodē nō p^{ro}positio de li infini-
 titus infinita infinitū sub sequente termino et p^{ro}-
 dente ergo sunt equalit^{er} vere et si vna est vera ita
 et altera cuius n. exponentes cōuertunt illa cōuer-
 tunt p^{ro}bat assumptū qz exponentes illius tues
 oia b^oz cōuertuntū exponētibz illius oia b^oz
 est tu ergo et p^{ro}positiones inter se cōuertunt. Et sic
 b^oz de istis ita videt esse dicendū de li infinitus in
 finita infinitū. ¶ Septimo nulla est dīa inter si-
 gnificationē de li totus tota totū categorizati-
 ue et lineare categorizatiue ergo cōuertuntur et sic ab
 vno ad reliquū cōtra debet valere p^{ro}bat cōtra qz
 si est dīa est qz si totus lineare categorizatiue signi-
 ficat idē qz quibet pars sed contra qz ista esset vera
 tota alinea est minor alinea dices cōcedo contra
 qz aliqua v^olū affirmatiua esset vera cuius p^{ro}dicat-
 iū nō significat illud qd significat subiectū qz sub-
 iectū si alinea apparet esse subiectū et tamen nō si-
 gnificat idē qz p^{ro}dicatum pono li p^{ro} esse subiectū qz
 esset oīo in cōgrua qz nō videt modus quo li pars
 iungat cū li alinea. ¶ Octauo ista cōuertunt nisi
 nisi boies scierunt oīa et scierunt oīa infiniti bo-
 mines qz vera p^{ro} videt vera et nō nisi prima p^{ro}bat
 morez est n. falsa aliter p^{ro}bando. s^oz duo boies
 oīa scierunt et qz aut vna p^{ro} sit vera patet qz infi-
 nitus nouata sunt p^{ro}ba et infinites corrupta qz p^{ro}
 idē infinites oīa scia fuerunt et infinites dep^{ro}-
 ra: Sed nō infinites oīa scierunt scia nisi infiniti
 scierunt oīa qz nisi duo aut finiti infinites fuerunt
 ergo infiniti boies scierunt oīa scibilia et sic illa est
 vera non tū esset nisi p^{ro}bat et resolutorie vt habet
 bec p^{ro}ba scierunt oīa infiniti boies ergo ille cō-
 uertunt et sic ab vna ad reliquū cōtra valet et tamen
 vna est in sensu diuiso alia in sensu cōposito qz per

122
 istū modū arguēda sensu diuiso ad cōpositū cōtra
 valet qd a paulo negat. ¶ I^o s^oph^obi si li totus cate-
 gorizatiue scilicet signū v^olū sequit qz illa sit v^olū
 totus for. est minor for. et sic aliqua est v^olū sub-
 iectū est finitus differens. ¶ Sed cōtra si li finitus
 lineare categorizatiue includit li quibuscūqz vt cōter
 dicit qz significat qz quibuscūqz finitis dicit esse
 accipere v^olū sequit qz ista sit v^olū finitus nume-
 rus est in hoc cōtinuo et sic alieus v^olū subiectū
 supponit cōtra tū quare colligēdo v^olū noni et be-
 cūm arguēti nulla in hoc nō significadi esse v^olū
 inter sensum cōpositū et diuisum qz in his cōter
 ponit ergo ab vno ad reliquū cōtra debet valere
 et cōtra qd erat p^{ro}bandū. ¶ In oppositū est ma-
 gister hic vt patet ex eius littera et sic qz ista dubia
 ¶ In qua p^{ro}cedā nra exanimando ¶ Primo n.
 videbim⁹ quo fiat sensus cōpositus et diuisus in b^oz
 modo et quō differūt ab inuicē. Sed quomō ab
 vno ad aliū cōtra valet aut quomodo nō ¶ Et
 tio repugnātia veritati respondendo soluemus.
 ¶ Quamū ad p^{ri}mū dico sciendū p^{ri}mū esse qz li
 finitus categorizatiue significat idē qz sine p^{ro}-
 et sine sine. Sine categorizatiue aut significat qz
 cūqz supposito b^oz vel supponentis termini cui
 aduenit li finitus in omni p^{ro}positione maius aut
 plura sit accipere sub eodē termino supposita exē-
 pli. qz in hoc cōtinuo est infinitus numer⁹ tenet
 categorizatiue et significat li cōtinuo cō numer⁹
 sine p^{ri}ncipio et sine fine sed dicendo infinitus nu-
 merus est in isto cōtinuo nō significat numer⁹ ist⁹
 cōtinui esse sine p^{ri}ncipio et sine fine. Sed signifi-
 cat qz omni numero finito b^oz in isto cōtinuo et
 duplū et triplū et quadruplū et illo in omni p^{ro}positio-
 re maius esse in isto cōtinuo. Sine categorizatiue
 nāqz tenet et sic si totus tota totū. p^{ro} accipit cate-
 gorizatiue et sine categorizatiue totū categori-
 marie vult dicere cōpletū ex suis partibus. Sine
 categorizatiue vult dicere quibet pars. ¶ Exēplū
 p^{ri}mi aliqd totū qd est in mundo est in oculo tuo
 vult dicere aliqd p^{ro}fectū qz est in mundo est in oculo
 tuo et hoc est v^olū pupilla n. oculi tui est in oculo
 tuo et illa est ens p^{ro}fectū integratū ex eius partibus
 ¶ Exēplū secundi totus for. est minor for. signifi-
 cat qz quibet pars for. est minor for. et hoc est verū
 sed finitū paulū et tibe. hic et 27. s^oph^obi. nate et 3.
 et 4. s^oph^obi. nate. ¶ Sed nota qz ex alia p^{re} est pau-
 vere et p^{ro}terius manet ille in. 4. et 33. s^oph^obi. nate et si
 i logica magna bicat qz significat sine categorizati-
 ue idē qz quibet pars qz ita hic in tractatu de
 totus tota totū. qz est de infinito aut cōuertunt
 sed de toto differunt volunt. n. qz totus sine catego-
 rizatiue significat in recto illud cui addunt notā
 do partes diuisiue vnde totalitinea est minor ali-
 nea significat qz alinea finit et quibet sui ē minor
 alinea vnde. d. p. v^olū qz ista totus for. est minor for.
 sic habet p^{ro}ba for. est minor for. et quibet pars for.
 est minor for. ergo totus for. est minor for. ¶ Et p^{ro}-
 loco allegato qz illa significat qz for. finit et oēs par-
 tes diuisiue est minor for. categorizatiue v^olū si-
 gnificat qz for. finit et oēs partes collectiue est mi-
 nor for. ¶ Et sic i omni sensu est falsa licet et tibe. po-
 nat eā in omni sensu falsam sed nō p^{ro}pter hoc signi-
 ficat qz sic patet in quo differat bi v^olū inter se.

¶ Secundo nota qd de eis lege disputatū est qd si
infinitus cu pcedit tenet categorizantice cu
sequitur categorizantice sed si quis dicat ex ubi
dubio accipit a parte pfectam categorizantice
ad. ubi qd rñdens habet dubitare qd dubitat de
voluntate arguentis in pponitur in dubitas an
accipit categorizantice nego debet dicere qd
de comuni lege disputatū est qd categorizantice
de tenet. Ideo rñdēdo de se debet sequi eōm mo-
dum disputatū. Et hoc de infinito sed de toto
vult sub qd a parte post semp tenet categoriza-
ntice a pre aut possit in differ enter tenet categori-
zantice a categorizantice fin qd substantiū
qd suppletur relatio qd tenet pcedere an sequi li-
terum. Et si quis aut ex ubi dubio cu sequit acci-
pitur categorizantice respondet alit qd prius
cōcedendo qd dubitat sed nō dubitando ppositio-
nē qd h̄ respicit antecēdū significatū s̄ illa in dubi-
tio an sis accipit respicit nomen mox loquendi
arguentis et hoc vera est alia a prima qd prius
dicebat dubio et negabat se dicere sic nō dubi-
tat sed cōcedit se dubitare. In quib9 vobis differ-
entis opinio asp. v. qd voluit qd semp ex cu pced-
at tenet categorizantice et idē fin pcul n̄ fex
q. Sed subbe voluit illā esse distinguenda ut puta
alia totū qd est in mundo est in oculo mo qd potest
significare qd ens totū qd est in mundo est in oculo
mo et potest significare qd totū ens qd est in mundo
est in oculo mo illā ego etiā puro esse de sensu cō-
posito totū aliqd qd est in mundo est in oculo mo
qd si aliqd nō pot cōgrue cōiungi nisi si totū sit care
goremus qd si totū significat omne ens nō appet
quo nō lo inquit cu li aliqd dicendo omne ens ali
quid sit a o in cōgrua illū quis dicat qd signifi-
cat ois pars altius. Et sed nec illud valet nura
rea in significandē de li altius qd tota est substantia
tū in alia adiectiū dices supplebo li entis et erit
sensus huius pō ens altius sed nec istud est
rationale qd nō est ponendi aliqd qd nō in aliq p-
te alterius pura includit si ens aut prius nō in-
cludit in li aliqd qd fuisse substantiū nō in li totū
si significat n. p. te idē qd quibet pars relinquit idē
nō esse supplem li entis et ideo cu videmus nō
posse cogere regiā substantiū nisi li totū sit substantia
tū ego cōcedo cu nō li totū cu pcedit posse ca-
regorizantice accipit et non semp categorizantice
tice. sed bene verum est ut etia. d. ubi qd si infini-
tus tantum pcedit semp non additō signo ad
sectum pcedenti stat categorizantice semper
et non est distinguenda sicut ppositio de li co-
tū notanter dixi nō additō adiectiū signo parti-
culari qd dicendo infinitū aliqd est in isto cōmūno
h̄et possit melius hic suppleri li ens qd in alia de
li m. forte in categorizantice pōt teneri. Et in h̄
aures et hōm grammat mibi videtur cōsultendi ba-
betes aut quo fin pan. pculensent. Et et verum in
logica mag9 in cap. de toto sit dicendū sed verū
est qd ibi nō tenet eandē viā de significatione li ro-
tus categorizantice quā tenet. s. substantiare
vult. n. qd significat idē qd si quibet pars qd statua
ideo ibi pcedit illā. ¶ 2. totus est minor for. quā ne-
gat i substantiū b9 sed m̄stere in opinione vna
pauli est stare sup pfecte spherico i plano non. n.

164
sistit in vna via. Ideo dimittat h̄es vterius qd
fin ubi quādo tenetur categorizantice et quādo
sine categorizantice habes et amplius quō in di-
uersis i. infibus biner sa fin diuersos diuersimode
significat. i. quomodocūq aut sit fieri scias sensum
compositū qd categorizantice tenet binium vō
quādo sine categorizantice sine sit li totus tota to-
tu sine li infinitus tantū. Et sic intelligis quō fiat
in hoc quarto modo sensus compositus et quomō
binium. ¶ Restat in primo hoc principalit nūc bi-
cere quomodo differunt. Pro qd scias paulū non
ponere istam generalē inter sensum cōpositū
et binium que cōpetat omni cōposito sed p̄tracat
quomō differat sensus cōpositus de infinito a bi-
niso de eodem termino deinde quō differat sensus
cōpositus de li totus a biniso de li totus. Et d. qd
h̄ est differentia qd li infinitū categorizantice si-
gnificat idē qd esse sine principio et fine: sine catego-
rizantice quocūq ente dato illo bari maius in oī
pporzione. Exemplū primi in h̄ termino est infini-
tus numerus vult dicere qd est numerus sine p̄-
cipio et sine fine in h̄ termino. Infinitus vō nume-
rus est in h̄ cōmūno significat qd omni numero ba-
to illo maius est in h̄ cōmūno. Differentia vō est
inter totus categorizantice et sine categorizanti-
ce qd prius nō significat ens perfectū ex eius p̄-
bus. Sine categorizantice aut significat idē qd quibet
pars finitib9 s̄ etiā est ver. Sed p. v. in lo-
gica magna cap. de totus tantū significat idē qd quibet
pars qd statua substantiare at. s. significat idē
qd hoc copulati for. vel talis aut talis res et que
libet pars eius. fin qd addit alteri et alteri termino.
Sed m̄ p̄mū mant. cap. de toto significat li totus
for. sine categorizantice for. sed se et cōs partes bi-
nium categorizantice aut significat idē qd h̄ com-
plexū for. fin se et cōs partes collectivē et ille illā
viam que tibi magis placeat. Sed ego ultra bas
differentias pono vna generalē cōpetentē omni
sensui cōposito et ex alia parte p̄tracatē cōpetentē
omni sensui biniso sine fiat cu li infinitus sine cu li
totus a pro quo nota qd quādo tenet sine categori-
zantice innuit qd faciunt stare termini cui addunt
pro aliquibus de quib9 nō verificat talis terminus
in eodē sensu. Categorizantice vero denotat vt
stat aliquibus suppositus et de aliquibus illoz vel
aliquo illoz in eodē sensu categorizantice ille ter-
minus est verificabilis. ¶ Exemplū grā ista infini-
ta sunt finita denotat li infinita stare pro duobus
pro trib9 et sic de alijs numeris et de illis talis ter-
minus infinita nō est verificabilis in cō sensu nam
bus nō sunt aliqua quib9 in omni pporzione ipsa
sint plura aliter essent plura se ipsis. quare nō ve-
rificantur i eodē sensu sine categorizantice de illis.
Similiter et li totus tantū totus significat idē
qd quibet pars vel qd vis dicat nō quibet pars nō
est quibet pars. vt vnicuiq patet p̄t et sic sine cato-
rizantice denotat stare pro aliq de q talis ter-
minus in eodē sensu nō est verificabilis. Placet
dixi in eodē sensu qd li totus de quibet pre catego-
rizantice pōt dici nā oīs pars est in se integra.
In sensu aut cōposito denotat verificari et posse
verificari vñ si ista sit vera finita sunt infinita se-
quit qd li infinita stet pro aliquibus et de illis veri-

scabillis sit talis terminus: Similiter et si totum categorizemur in oculo nro est totum quod est in mundo si totum benotat stare pro aliquo quod idem est verificabilis ut pro pupilla tua de qua verificat bicentio pupilla tua est aliqis totum: Sed dubitat si similitudo benotaturia quod dicendo finita sunt infinita quia nec verificat pro. 2. nec pro. 3. nec pro. 4. et sic in finitum tenet sinceritatem categorizemur significat. n. illa et de eis non verificat per regulam non fiat nisi sincere categorizemur. n. si in finitum quod intelligit quod terminus in finitum quod non pro infinitis tunc si infinitus sinceritatem tenet et verificat in finitum triberi. Sed si est rubeo nimis nec illud voluit n. si. cuius est si differentia primo terminus simpliciter. Ideo aliter dico quod si infinita verificat de aliquibus pro quibus supponit ut pro punctis infinitis nec valet non verificat pro. 2. nec pro. 3. et sic in finitum quod non verificat pro aliquibus verificat. n. pro punctis infinitis non aut pro aliquibus finitis et revera. 2. 3. non sunt supposita de si infinita categorizemur. Quod igitur dicta omnibus modis verificata sub annotatione primo terminus ratione. et exemplo. Et sic habes huiusmodi generaliter sensum suppositum et dictum. 5. huiusmodi quantum ad autem dicta potest poni licet generat. 1. 8. simpliciter non multum placeat quod isti termini in sensu diviso sunt exponibile in sensu composito relictibiles. Sed si gaudent arguitur quod ista sunt movibilia infinita velocitate est exponibilis sed oportet prius ea limitare ad instans ut aliter exempli gratia deinde exponere et si huiusmodi fundamentum per se quod sic dicendum fore est ois huiusmodi exponit ita si infinita sed si nihil est quod in singulari numero non consequitur si ois sit in categorizemur et sinceritatem categorizemur sicut si infinita. Sed quod de li ois potius est considerandum. Et via ut exemplum invenientes hanc non exponit fore est ois sue partes si in via gaudentium coexistere hanc bene inter sensum compositum et divinum bica quod si illa sic verificat non in ois alia de tali termino categorizemur accepto. Talis dicitur quod potius de sensu oculo simpliciter exponit non prius reducendo ad instans. De sensu autem oportet immediate reduci debent ad instans et non immediate debet exponi ut considerat in his duabus generalibus differenciis. Et sic habes in his principibus quilibet unumquodque compositum. si sensus et divinus fiat et quo differant inter se ois spali et duabus generalibus. Secundum explanantes bicanonam sensu composito ad divinum aliquid omnia valet non et si prius per absolute negat omnia valere. Intelligendum est merito huiusmodi arguendi nimio sinceritatem vel categorizemur accepto. Illud. n. sic intelligit contradicere partibus suis non habet. 2. sub. 1. 8. simpliciter pro. 2. quod terminus in sensu divino de terminatus habet supposita sine finitum sine finitum quod ois satis possibile sit deus et tunc valet omnia. Unde sequitur infinita sunt alba et alba sunt infinita: Infinita sunt nigra et nigra sunt infinita: Infinita sunt boles et boles sunt infiniti ois boles sunt alia sita et alia alia sunt ois boles et sic de alijs. Secunda ratiocinatio non possumus bare oia supposita termini et tunc non valet omnia unde non sequitur oia composita istorum demonstrat quibus partibus compositorum sunt suppositiones propositiones sunt oia composita

is for. 4. Essent non valet infinitas pres equales sui non coicantes habet for. 5. for. habet infinitas pres equales sui non coicantes licet valeat infinitas partes equales non coicantes habet for. 6. for. habet infinitas partes equales non coicantes quod hic non potest si sui licet. p. v. 1. 2. simpliciter teneat quod valet cui si equales sui aut si non coicantes tunc Sed vna cum alia ponendo non valet. Illud. n. istud purum de me re sub. v. 1. 2. ponentis particulam in prima qua concedit. Sed ut intelligas adverte quod per partes sui intelligit pres consummantes totum coplentes totum ut sunt tres terne quatuor quarte. 8. quarte. 6. sex. re septimum septime non 6. for. habet infinitas partes sui mille. n. sunt infinite partes sui quod sunt partes perfecte coplentes totum infinite. quare et nulle finite equales sui non coicantes Infinita in sunt pres sui equales non coicantes quod. 2. 3. 4. 5. 6. et sic si infinitum sunt partes perfecte coplentes totum equales non coicantes et sic non valet cui si sui. Sed sine valet quod infinite sunt pres equales non coicantes quod diviso for. in tres tertias et per divisa impeditalia infinita coicantia et 2. 3. tertia sic integra divisa v. 2. tertia divisa ut prius patet infinita esse equalia in for. quod aut sunt non coicantia patet quod pedalia per partes non coicant pedalia tertie. Et sic referendo si coicantia patet quod non coicant licet pedalia bene tertie coicent licet se sic ego intelligo subter. nec potest aliter dici nisi quis imponat corruptionem huiusmodi est fugare habes quo per quenda valeat a sensu diviso ad compositum in his quod modo quod in 2. parte principali nobis erat declarandum. 3. 4. 5. 6. 7. 8. autem agredientes proutiam modum exponendi si infinitum sinceritatem categorizemur acceptum ex his argumentis facilius solent: pro quod nota quod sunt modi unus non placens subterro simpliciter. 1. 8. quod in accipit al. v. simpliciter. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Antecedens supposito q. totū sit sue partes. **I**deo
 dicitur gae. exponendo ista. **s**opbissimare allegato q.
 fm ipsum totū distinctū realiter a suis partibus
 nec videt modū verificandi illā ppositionē si sint
 idem totū cū suis partibus. **N**os in subsecantio
 fm istis totū esse idem q. sue partes q. videt rube.
 sonare sopbissimare. **E**t de oratione q. sit aggregatū
 ex dictionibus que sint sue partes et in sopbissima
 re. **I**dem gloflet locū illū. **E**t in hic modū p.
 tandi vāri teneamus esse bonū et concedamus q.
 infinite partes sint in hoc continuo. et cū dicitur due
 medietates et nō plures imo plures q. tres tertie
 quattuor quare et cū dicit nō sunt plures duabus
 medietatibus. **I**dem q. sunt plures. **Q**uia tres tertie
 sunt due medietates nego q. ista est ppositio for-
 malis concedo tamen q. i. tertie sunt due medie-
 tates idem p. **I**dem q. due medietates. et
 si in vicis habeo falsū q. eadē sunt plura bis que
 sunt idē cū ipsis nō inveniuntur hoc fm illā et aliam
 emissionem. **E**t sic totū est plura se ipso diuiso fm
 aliam et alia diuisionem. **E**t licet ille terminus cō-
 tineat oīa que continent ille binarius tamē ille ter-
 minus est maior q. illa que continentur internario
 continentur v. eius v. nates et nō sic cōtinent i. bina-
 rios. **C**hile sub. **16.** sopbissimare de hoc. **E**t sic patet
 modus pbandi ppositionē de infinito et quō h
 sit vera infinite sunt partes in h continuo tenendo
 li infinite sicut categorumate. **E**t ad argumenta
 aut principalia in oppositū. **R**espondeat ad pūū
 cōcedo quāta grātia terminus sed nō respectu bu-
 tus inuesti arguēda termino sumptio sicut categoru-
 marie ad eundē categorumate sed valer quia
 si infiniti sunt aliqui sunt infiniti et est accipe oēs.
Et secundū pōt cōcedi tunc si totū tenet cate-
 goremate et ad magistru dicit hūc istū imaginā-
 tionis vel dicit q. sic scilicet tenet categorumate
 et cū ponit li totū cū suo substantiā nullo deter-
 minabili pcedente potētū distinguī v. cū rube.
 distinguat. **S**ed de hoc satis. **E**t ad tertū dico q.
 oīa illa valer grā terminor sed nō ppter illū
 bonū modū a terminis sicut categorumate ad eū
 idē categorumate q. nō infinitas partes equa-
 les nō cōstantes sub habet for. ergo for. habet infi-
 nitas partes sui equales nō cōstantes qd aut non
 valet cū li sit et valet sine li sui declarant satis i
 secundo pncipali. **E**t ad quartū cōcedo oīa de
 materia q. si infiniti sunt puncta puncta sunt infi-
 nitā. **E**t ad quintū dicitur est iam immediate ante
 has rñsiones q. nō inveniunt vni et idē sub vna
 diuisione cōsiderant esse plura se ipso fm alia diui-
 sionē sicut nec valet plura continēt hoc q. in illo
 numero ergo numero est maior v. d. rube. in. **16.**
 sopbissimare ita nō valet tū est vni q. tū est aliter q.
 vni nullonō est maior altero antecedens. n. est
 v. d. idē p. n. oēs aut falsificat q. formalitē idē
 subona cōsideratione est plura alto fm aliu modū
 formaliter se habendi in cōsidera dicta rube. in fo-
 rmalitate. **16.** **E**t ad sextū nego q. equa iter expo-
 nitur pcedente et sequente li infinitus etc. **E**t ad si
 mille nego illā q. li oēs nō habet tenet categoru-
 marie et sicut categorumate in singulari numero
 sicut li infinitus. **S**ed tū in plurali q. si in plurali
 cōsideramus inuenies q. habet resoluti nō exponit

Et in hoc nō sum cū gaetano in expositione. **18.** fo-
 rmalitatis. **I**de quō satis in primo principali vbi
 declarauimus fm ipsum q. semp licet exponere.
Et ad septimū nota q. fm pau. p. pau. v. d. rube. li.
 totus terminus sicut categorumate significat idē q.
 quilibet pars nota in q. fm ipsos exprinendo si-
 gnū debes cōuertere terminū cui immediate adder-
 batur in obliquo. **S**ed q. ad illud q. pro intēne-
 nientū bedicit q. subiectū nō supponit pro eo pro
 quo supponit predicantū in affirmatiua vera dico
 h rube. cōcedere intelligendo de pdicato explicet
 to in septimo sopbissimare licet. gae. dicit illud non
 esse necessariū rube. cōcedere sed est satis necessariū
 intelligendo de subiecto explicito nō de implicito
 de quo arguit gae. fm in p. man. et pau. v. i. sopbif
 mare allegato nō sequit hoc inueniens q. signifi-
 cat q. for. fm se et oēs partes sui diuisiue est minor
 for. que est falsa ideo nō est inueniens aliqd licet
 benoret primū stare pro eodem pro quo subiectū
 scias tamen q. et fm rube. est falsa q. tota materia
 eius nō est minor for. et licet quibet pars q. uatima
 sit minor for. nō tamen quibet pars absolute. p. v. c.
 tamen in logica mag. illi cōcedit q. nō significat
 idē q. quibet pars absolute sed idē q. quibet pars
 q. uatima et sic patet qd de hoc fm vnaquāq. via
 sit dicendū collige in. **E**t ad octauū dico q. ista est
 vera infiniti boles oīa scierunt nō tamen sequit
 ergo scierunt oīa infiniti boles q. nulli sunt oēs
 boles qui oīa scierunt. **E**t cū dicit ista esse falsam
 infiniti boines oīa scierunt nego et cū dicit pro
 batur et oīa scierunt dico q. ppter hoc limitem.
 nos ad duos ponimus nunes determinatiū tale
 q. oīno aliqui oīa scierunt si infiniti oīa scierunt
 nō aut v. ita sit q. duo oīa scierunt sed ponimus v.
 ea ac si forent duo in exempla. n. nō ponimus v.
 ita scilicet v. sciant qui dicunt. **E**t ad nonū et de
 cūndū respondeat fm p. man. cōcedendo totū v. pa-
 ret ab ipso cap. de suppositione terminor absolu-
 tor. sed fm v. alioz dicerem ipsam esse v. sem int
 pliare et tunc subiectū implicitū esse terminū cōm
 et distribui dicendū est. **E**t sic patet quid sit circa cō-
 positionem et diuisionē quatuor modi dicendum.

Quarto vni arguendo a sensu cōpositi-
 to et diuiso in quinq. mō oīa sit bona
 nec ne. **E**t arguit q. sic q. valet pōt esse
 q. tu scis saluus et pōt esse q. tu sis dānaus ergo
 pōt esse q. tu sis saluus et dānaus q. si nō valet
 iter oppositū oīnis cū ante tunc arguo sic cū ante
 cedens sit in ppositionibus de sensu cōposito po-
 natū in esse q. tu sis saluus et dānaus et pater idē
 inueniens sequit q. ex antecedente non videt q.
 sit modus falsificandi illā oīa q. antecedens sit
 v. et oīs falsum. **E**t cōcedendo valet for. et pla. nō
 sunt hic ergo pla. nō est hic que tamen negat quia
 dicitur argui a sensu cōposito ad diuisum sed pro-
 batur q. bene sequit for. et pla. nō sunt hic ergo ista
 nō sunt hic ergo nullus istor est h ergo plato nō
 est hic quare de primo ad vltimū for. et pla. nō sunt
 hic ergo pla. nō est hic. prima oīa paret q. copu-
 lari equiualeat termino illo pluralis numeri scōa
 valet q. negatio. postposita fac. equalere cōtrario
 quare cū ista isti sunt hic equalcat huic quilibet
 istor est h ista isti nō sunt h equalibit huic nullus

istoz est hic que est sua contraria. et sic consequentia
 de primo ad vltimū valet. ¶ Tertio dubitatur qz
 cōmuniter dicit q illa cōsequētia prius dicta nō
 valet. et ponit vtrū exēplū quomodo a sensu cō-
 positio ad vniuersum cōsequētia nō valet. nō dubi-
 tatur qz ibi non videt sensus vniuersus aliquomodo
 cū nulla nota ponat nec copulationis nec vniuersi-
 tatis que tamen necessario requirit ad istū mo-
 dum. ¶ Quarto nō videt q sensus cōpositus dis-
 ferat a vniuerso ergo ab vno ad alium consequentia
 valet et cōtra probat assumpptū qz si qua est differe-
 tia est qz vniuersus vniuersus probat vtrū vniuersum vni-
 cūque et copulatum copulatur. sed qz ista est de sen-
 su vniuerso omnia. et c. et sunt. et tenendo vna prem-
 in subiecto et alia in pōdicato qz patet in secundo mē-
 bro huius. et modi et in non pōt copulatur pbari
 quare nō differt sensus vniuersus a cōposito pbari
 vniuersus nec aliquomodo ergo conueniunt. ¶ Quinto
 tota ista esset falsa tenendo collectiue omnis pposi-
 tio vel eius contradictoria ex modo pbatū sed pro-
 bo qz sit vera quare tenet vniuersus et tamen est i sen-
 su cōposito ergo nō differt sensus cōpositus a diui-
 so qz in vna collectiue tenet in alia vero diuine
 probat assumpptū qz omnes sue singulares sunt ve-
 re ppositio vel eius contradictoria est vera b ppositi-
 tio vel eius contradictoria est vera et sic de singulis.
 ¶ Item exponentes sunt vere ppositio vel eius con-
 dictoria est vera et sic nulla est ppositio quin illa
 vel eius contradictoria sit vera ergo omnis ppositio
 vel eius contradictoria est vera et sic patet q illa est
 vera et tamen est in sensu cōposito. pcedit n. signū
 distributiuū et est cōmuniū r. qz cū signū distribu-
 tiuū aut cōfusiū pcedit aut negatio fuerit sub-
 sequentia aut priuū limitatur subiectū vt dicēdo. a.
 et b. sunt binarius tunc est de sensu cōposito. qua-
 re illa est vera de sensu cōposito et diuine verifi-
 catur. et ppositio de sensu cōposito nō differt a ppo-
 sitione de sensu diuino ppter vniuersam verificatio-
 nem. ¶ Sexto probat qz ista omnis ppositio vel
 eius contradictoria est vera sit in sensu diuino falsa
 et nō est falsa nisi limitatur collectiue disiunctum et
 in sensu diuino disiunctū tenet collectiue et sic non
 differunt per tenet collectiue et diuine nec nulla
 ponitur differentia ergo conueniunt et sic ab vno
 ad reliquū pōtia valet probat assumpptū na sua ex-
 clusiva de terminis nō ppositio est falsa tantū vtrū
 est ppositio vel eius contradictoria hoc n. est falsum
 quia aliqd vel aliqua nō vtrū sunt ppositio vel eius
 contradictoria vt puta falsum. ¶ Dextera sue expo-
 nentes sunt falsae ppositio vel eius contradictoria est va-
 et nihil est ppositio vel contradictoria nō vera b. n.
 et est falsa similiter sue singulares multe sunt fal-
 se. sed lā qz est ppositio vel eius contradictoria est vera
 bene monstrata ista bono est alius. et sic de alijs fal-
 sis quare nulla pōt poni differentia inter hos sen-
 sus copulati. et vniuersi et ideo ab vno ad reliquū
 consequentia valet et cōtra. ¶ Septimo si esset di-
 uersitas cū it vel ac si et idem esset de conditionato
 vt de illo omne animal si ipsum est iudicibile est asti-
 mus que tamen esset distinguenda si esset differen-
 tia inter sensum et sensum aut ergo siro errant in
 cōsequentiis suis cap. de terminis cōtributibus
 aut illi male faciūt ponendo diuersitatem inter istos

modos nō est dicendum priuū de istodo qz scdm et
 sic cū nulla sit differentia inter illos modos sequit
 ipsos cōuerit et sic ab vno ad alium cōsequētia va-
 let et cōtra. ¶ Octauo valet tantū animal et rati-
 onale est homo ergo nū animal est homo et tantū
 rationale est homo et tamen arguit a tenui cōposi-
 to ad vniuersum ergo sic arguendo consequentia est
 optima. ¶ Non valet a parte alicuius copulati
 ad totū copulatum ergo valet etiā a sensu cōposito
 ad vniuersum patet qz si de quo minus videt in esse
 et inest ergo de quo magis probat assumpptū qz va-
 let tu es homo ergo tu es homo et risibile et queli-
 ber cōsequētia huiusmodi iniqua arguit a parte
 copulati ad totū i quo copulato partes minus se
 inferant cōsequētia est optima et c. ¶ Decimo si
 esset possibile totū disiunctū esse subiectū sequitur
 qz aliqd esset subiectū cuius nulla esset suppositio
 patet de subiecto huius vniuersalis omnis hō vel
 for. est for. nā si huius subiectū est aliqua suppositio
 vel est cōmuniū vel differetia sed nec cōmuniū nō di-
 feretia quia nō est maior ratio de vna qz de alia er-
 go nulla est suppositio qz est auditui vniuersū ergo
 que finguntur i hoc. q. modo nulla videt esse nec
 esse differentia inter sensum cōpositū et disiunctū
 ergo ab vno ad alium cōsequētia valet et cōtra qz
 erat pbandū. ¶ Unde ppositio est magister. ¶ Unde
 hac questione procedi nū tractando. ¶ Unde
 quidem quomodo differant et fiant sensus cōposi-
 tus et diuini. ¶ Secundū quomodo valet cōse-
 quentia. ¶ Tertio argumentor solutio. ¶ Quartū
 ad priuū sciendū est qz de subiecto huius ppositi-
 tionis omnis ppositio vel eius contradictoria est
 vera sunt tres opiniones extreme et due medie
 ¶ Prima extrema est periman. in cap. de vniuer-
 salibus qz subiectū est totū disiunctū. ¶ Secūda. p. ve.
 .p. s. opbismate qz tantū prima ps disiunctū sit sub-
 iectū et fundat in hoc qz signū vniuersale nō distit
 buit terminū mediātū ideo li ppositio nū est sub-
 iectum aliter subiectū vniuersalis non distribuit.
 Et in contradictorio aliquis terminus nō distribui-
 tus itez non distribuitur Et etiā illi non consideret
 exclusiua de terminis transpositis. ¶ Itēz subiecta
 non cōuerterent in contradictoria qz ista contradictoria
 ppositio vel eius contradictoria est vera aliqua p-
 positio et nulla eius contradictoria est vera tamen
 copulati id nō conuenit cū subiecto disiuncto alte-
 rius. ¶ Et etiā opinio est sub. et. s. opbismate qz vule-
 qz ppositio sit distinguenda quia pōt subiectū esse
 totū disiunctū et pars tantū. ¶ Quarta etiā opinio
 est quā ponit. p. ve. in sua quadratura tertio dubi-
 tatio et principaliter. Et in logica magna cap. de vni-
 uersali qz subiectū sit totū disiunctum sed tantum
 prima pars distribuit Et tūc arguendo in tertio p-
 figure mediū nō bene debet esse tantum. terminus
 nū distribuitur et maior: extremis terminus nō
 distribuitur. ¶ Et exponendo illā bebenys facere se-
 cūda exponente negatiua in qua terminus distri-
 butus solus pcedat i qz i ppositio magister tenet
 vtrū subiectū. ¶ Quā si vultinus subsistere dicēdi ad
 ea qz tangit. p. v. qz li ois distribuit terminū vni in
 intelligendo p terminū vni si fuerit signū ppositū a
 parte subiecti totum subiectū. licet vna ps mediet
 aliā b. n. vniū secludendo mediatiōne vtrū licet sit

mediatū meditatione termini qui non est verbum.
Ad aliud terminus nō distribuitur in vno dicto-
riū non distribuit in alio negat hoc vnde ista con-
tradictio omnis ppositio vel eius contradictoria nō
est vera aliqua ppositio vel eius contradictoria nō
est vera et in his complexis nō est verus dicere
q̄ negationem preponere aut ppositum aufer-
re. Ad aliud de exclusiua dico q̄ sibi satis cor-
spondet q̄ sicut vniuersalis est falsa ita et exclu-
siua. Ad aliud dico q̄ subiecta in contradictione
conueniunt et ista dicitur omnis ppositio vel eius
contradictoria est vera aliqua ppositio vel eius cō-
tradictoria nō est vera tenendo totū esse subiectū
nō alia dicitur. Et dicitur sunt tenendo totū disiu-
ctum esse subiectū et in sensu cōposito si quis vero
primā prem tantū habet dicere subiectum esse si
ppositio: predicantū hoc totū aliquid q̄ vel eius
contradictoria est vera et sua exclusiua est ista aut
aliquid q̄ vel eius contradictoria est vera est ppo-
sitiua. Et terminus distribuitur in vno cōtrario:
expresse distribuit in alio et nō distribuit in dicto-
rio in alio distribuit dicitur et assignando suas
exponentes facias taliter et assignando et nihil
est ppositio quā illa sit aliqua vel eius contradi-
ctoria est vera. Unde sit 1^a generalis q̄ tantū
terminus distribuitur in 2^a exponente vbiū debet
pendere ad li quā. Et si sit ex ista ppositione il-
legissima in toto p modū debet esse si ppositio
natio: excrementa et ista. Istā amplius si totū
est subiectū singulares vānt cū pnomine demon-
stratio nō nō generis et relatio implicare de se
pōtationē subiecti distribuitur mediantē li verbo
et: exempli grā hoc q̄ est ppositio vel eius dictio
ria est vera illud q̄ est ppositio vel eius contradictoria
est vera et sic de aliis sed si subiectū sit istā prima
pars possunt dari paria ppositiua irregularia:
do ut dicendū ppositio vel eius contradictoria
est vera. Et sic patet quibus tenent ppositio-
nis sunt omnes communes tenent de li et est in-
tellegendū in copulatio nō tenendo eam et: et ita
sunt et: nō potest esse subiectum et prima pars
tantum pnomodo cōtradictoria est aliqua et:
et ita non sunt q̄ secundumodo cōtradictoria est vno
nō sunt que et: sunt q̄ pnomodo exponens et:
est et nulla sunt duo et: que non sunt q̄ secundo-
modo et: exponens est et nulla sunt et: quā illa et:
sunt q̄ pnomodo exclusiua est tām quā sunt
duo et: et: sunt aliqua que et: sunt quā sunt et:
p: nō est falsa et: nō vera sicut et patet. Quibus
sic declaratis dicamus de nō cōponens et dicitur
stionis et: in hoc q̄ modo dupliciter fieri dicam:
primū cū nota copulatio tenetur collectivē na
q̄ nō equivalent copulatio sit sensus cōpositus et
cū nota disiuctio: q̄ nō equivalent disiuctio:
Ad ista vero cum tenet disiuctio et: licet si sit
nota copulatio inferre copulatiū si disiuctio
nis disiuctio. Sed ut cognoscat q̄ tenet colle-
ctiue nota q̄ cū disiuctio addit signū: ostendens cō-
sue si temp tenet collectivē ut scio hoc vel is esse
vera necessario animal est rationale vel irrationa-
le oīs hō est albus vñ albus. Et cōtra 1^a si cū copu-
lato ponit negatio aut ppositū denotans actionē
factā alio modo importato per preteritū per se: sed ab

ambobus simul tunc copulatiū collectivē tenetur
Exempli primi scilicet: et plato nō sunt hic tu non es
padiu et veneris. Exemplū secūdi scilicet: et pla. trahit
nam istū scilicet septem artes liberales Et ad hāc
reducit hoc iste definit scire grām et logicā. Et
ita patet de pnomodo quō fiat cōpositus et dicitur
sunt exempli gratia ista est de sensu cōposito scilicet
pla. nō sunt hic de sensu cōposito scilicet: non est hic et
pla. non est hic similiter de sensu cōposito omne
animal est rationale vel irrationale: hō de sensu dicitur
so omne animal est rationale vel omne animal est
in rationale q̄ ad primū modū quintū. Secū-
dus vero modus est cū vna pars disiucti aut co-
pulari tenet se et parte vnius extremi alia ex alia
parte est. n. sic sensus dicitur sit autem sensus cō-
positus quando se tenet ex parte vnius extremi.
Et quādo hoc fiat non datur regula generalis est
enim precise sit voluntatem dispuantū fin q̄ vi-
detur sentire subie. in. et. copulatio et hic similiter
et hic magister: exempli gratia si velis totum illud
esse subiectū omnis homo vel alius est alius to-
tū disiucti est subiectū et ppositio est de sensu
cōposito significatio: q̄ omne existens hō vel alius
tū est alius et est ista si vero prima pars se re-
neat a pre subiecti tū est de sensu dicitur et signi-
ficat q̄ oīs hō est aliquid q̄ vel alius est alius.
Et est de sensu dicitur in secundumodo vera potest
tamen hoc regula circa hoc ponit. Et notandum sit
quod nō nō generis includitur in vno extre-
mo ppositio temp disiuctum vniū in vno extre-
mo exempli gratia omne q̄ est ppositio vel eius
cōtradictoria est verū est temp talis de sensu cōpo-
siti nō dicitur omne existens hō vel alius est
alius est de sensu cōposito. Quare si patet quō
sit in sensu cōposito et dicitur in hoc quinto modo.
Quare aut sic dicitur de sensu cōposito vna alia vo-
be sensu dicitur ex differentia facilius intelligitur.
Quod quā nō q̄ differentia q̄ dicitur alpa. p.
est differentia pnomodi in. n. d. q̄ dicitur sensus
cōpositus a vno q̄ cōpositus nō requirit verifi-
cationē disiucti sed bene dicitur et nota q̄ requi-
re verificationē disiucti est q̄ si fuerit copulatum
verificat per copulatiū si disiucti per disiuctiā
mō patet q̄ illud est verū in pnomodo nō i scō-
modo ista est de sensu dicitur omnia duo et ita sunt
quāq̄ limitando me ad tenendū li. et a pre pōtati
et tamen non licet inferre copulatiū ista enim sit
accepta est vera in nec copulatiua quā dicitur est
falsa omnia duo sunt q̄ et: sunt q̄. quare patet
hanc differentiam esse tantū circa primū modū
huius q̄ sed dices que differentia est inter sensum cō-
positum et disiuctum in secundumodo et cur illa non
possit pati. n. si. q̄ tam est clara et modo eius
q̄ non oportet eam aliter ponere paulum nec me
multū declarare. Et est q̄ in secundumodo sit sen-
sus cōpositus quādo totū copulatiū vel disiuctū
se tenet ex parte vnius extremi. Si aut sensus di-
uisus quādo se tenet ex parte dicitur et: et enim
ex vna parte et alia. ex quo patet quare dicitur de
sensu cōposito et disiucto sit respectu totius cō-
positi. Alia vero dicitur de sensu dicitur quia sua ve-
rificatione sit respectu sui disiucti aut copulati sepa-

ratim faciēdo copulatiuam. s. r. disjunctiuā. Sed
 in secūdo modo dicitur sensus cōpositus qz disjunctiū
 est vniū ex vna parte extremi ratiū. diuisus vero
 quia disjunctiū est in suis partibus separatiū et quia
 hec in se manifesta sunt me non vterius in hac
 extendā parte satis enim patere potest quomo-
 do fiat sensus cōpositus et diuisus et quoli bis-
 ferant inter se. ¶ Secundo igitur videndū est vniū
 a sensu cōposito ad sensum diuisum cōtra nō valet nisi
 su cōposito ad sensum diuisum cōtra nō valet nisi
 pres. disjuncti aut copulati nūmo se inferat respe-
 ctu cuiuslibet predicati vñ bene sequitur oīs hō vel alial
 rōnale est rissibile. qz oīs hō est rissibile: vel oē alial
 rōnale est rissibile ista cōtra bene est bona. sed ista
 nō valet oē alial est rōnale vel in rōnale qz oē alial
 est rōnale vel oē alial rōnale nec valet oīs hō vel
 alinus est alinus qz oīs hō est alinus vel oīs al-
 inus est alinus oīs ppositio vel eius dīctoria est
 vera qz oīs ppositio vel eius dīctoria est vera
 qz oīs ppositio vel eius dīctoria est vera: vico
 et oīstas cōtra nō valet. si autem tenet in sen-
 su cōposito parte iste nō valet sicut p^o valetat.
 nolo n. dicere istas absolute cō malas. Sed bene
 scio istam esse subiecti qz ille cōtra sunt distinguen-
 de sicut cap. alia in vno n. sensu cōtra valet in
 alio vō non valet in vno n. arguens se vel vter
 minare. Qz oīs iste sunt distinguēde oīs hō vel
 alinus est alinus for. est hō qz for. est alinus. o. nne
 alial suppositum est rissibile. est bono lignū est alial si
 ipsum est rissibile qz lignū est hō aut n. rōnū admo-
 natiū se tenet a parte subiecti et sicut totū disjunctiū
 aut n. p. ps si p. n. cōtra est bona sed sicut oīs
 est falsum ita et aūs pro maiori eius iste sunt due
 sue expōnēs nūbi n. est hō vel alinus dū illud
 sit alinus nūbi est alial si est rissibile qz illud sit hō.
 Sed aut n. p. pars sic ille sunt vere et ille crūt sue
 expōnēs et oīs hō est aliquid qz vel alinus et.
 nūbi est hō quoniam illud vel alinus sit alinus et ni-
 bil est alial quoniam illud n. est rissibile sit hō. Et tūc cō-
 sequētia nō valet qz illud qz nō distribuit in maiō
 rē p. p. figure debet esse predicati in maiori et est
 totū illud maiōr cōtra et illud idem dicitur opi-
 nio qz vel totū est subiectū tūc aut p. n. p. p. dicitur
 but. vñ vello debet esse alia for. vel alinus est al-
 inus lapsus si est rissibile est hō vel sic for. est aliquid
 qz vel alinus est alinus lapsus est aliquid qz si est riss-
 bilis est hō sed est h. vñ quia si rōdus in cōtra
 suis nō distinguitur ista. vñ cōtra cōtra alial si ipsum est
 rissibile est hō qz oīne alial est hō et in debebat sa-
 cere si aūs est distinguendū quia in sensu cōposito
 aūs est impossibile et sic valet cōtra salte sicut ex
 impossibili. R^o qz hoc dicitur sicut est in capitulo
 de querribilibus. Ideo supponens arguens velle
 predicata p. n. nō distinguit qz dīctoriū nō pōt
 p. n. p. n. se tenet ex p. dīctorio. et sic patet R^o. R^o.
 iam dicitur patet qz etiam p. dīctoriū facit sensum
 cōpositum et diuisum sicut et disjunctiū et copulatiū:
 De quibus vide. p. v. in illo suppositum oē vter
 si est impossibile est falsum. ¶ Et licet nota qz p. n.
 copulati diuisus tenet est supior ad quilibet partē
 ex toto. n. sequit pars et nō corra de for. qz dicitur
 sit qz ex p. n. inferentia alia sequit totū copulatiū
 sed nō de for. vnde non valet in sedes qz in es se

dens et albus sed bene valet tu es hō qz tu es riss-
 bilis. Sicut contra modo disjunctiū est supius ad
 partē qz intelligit de disjuncto diuisus tenio non
 be collectiue qz non valet oīs hō est albus vel
 non albus qz oīs homo est albus qz arguitur a his
 periori ad suū inferius affirmatiue sine distribu-
 tione nec valet in differis ab aliali alino qz in dif-
 fers ab alino vel ab hōie sed non valet oīs alino
 est alinus qz oīs homo vel alinus est alinus totū
 collectiue tenendo quia tūc arguitur ab inferiori
 ad suū superius. ¶ Oīse distribuitur. ¶ Quare iam
 patere potest quo nā pacto a sensu diuiso ad con-
 positū cōtra valetat. ¶ Et licet tu pau. p. n. 28. du-
 bio circa cōtra sicut sicut. ¶ Et tūc igitur ridentes
 exequimur. ¶ Ad primum nego. cōtra adducant
 antecedens. n. est vter et consequens falsum. Ad ar-
 guentiū quo ostendit antecedens esse impossi-
 le cū bō si antecedens est possibile cū sit in p. posi-
 tionibus de sensu cōposito ponat in esse. R^o qz
 si antecedens esset vna sola ppositio de sensu co-
 positio aut due quas de tu esse inter se non repu-
 gnarent nec alteri casui deberet simul poni. Sed
 qz iam iste due pōt esse qz tu sis saluus. pōt esse qz
 tu sis b. i. m. 9. due sunt. Ideo nō oportet eas simul
 ponere in esse cū maxime vniū vna de inē alteri
 repugnet fundatur autem b. R^o in hoc qz due de
 sensu cōposito quoniam vna ppositio non debent simul poni
 alteri de in esse repugnat non debent simul poni
 in essence. n. oīne possibile possum est admittere
 dum sed possibile nō repugnās. Et sic sicut sunt
 due de sen u compoio non vna sic nec vna obli-
 gatione debent poni in esse immo nec duabus in
 si vna alteri e. dat quare patet ad primum R^o.
 ¶ Ad secundū argui nentū dicitur sim senten-
 tiam pau. pergule. qz dubio circa consequentias
 sicut et sim sententiā sicut in consequentiis suis
 qz non valet isti non sunt hic qz nullus istorum est
 hic licet affirmatiue valeat. isti sunt hic ergo quid
 bet istorum est hic. nec est verum qz sicut affirmati-
 uia equiualeat affirmatiue ita negatiua negatiue
 conceditur qz ista cōsequentiā for. et plato nō sunt
 hic qz isti non sunt hic et negatur ista isti non sunt
 hic qz nullus istorum est hic et ad p. bationem illa
 affirmatiua equiualeat huic quilibet istorū est hic
 cui si ppositio negatio equiualebit huic sine
 contrarie nullus istorum est hic qz ppositio ne-
 gatione et illi eide debemus facere vt equiualeat
 cuius compar in singulari numero negatur si-
 militudo quia i singulari numero negatio negat
 compositionē pro qualibet parte copulati ibi in-
 clusi non sic autem in plurali numero. sed vno
 rat verificationem pro altero suppositorum sub
 disjuncto. vt qz ille non currat vel alius non cur-
 rat. Et huiusmodi hoc non sit differentia pponendo
 aut post ponēdo negationē ad li. isti. Sed si quis
 forte velit hanc differentiam facere habet nega-
 re istam isti non currunt affirmatiue illam signi-
 ficare qz dicebatur. Et concedere huic non illi cur-
 runt que huic equiualeat iste non currit vel iste
 non currit et eodem modo negare istam for. et plato
 non sunt hic et concedere hanc in casu qz abbi-
 vniū istorum non sertes et plato sunt hic. Et
 nam tamen vnam hic. Et an. noster in sequunt.

Ad tertium dico qd pan. declaras qto a sensu eo-
posito ad diuissum consequentia no valeat ponit hac
consequentia sor. et plato non sunt hic qd sor. non
est hic no tam exemplum sentias composuit et diuisi.
Sed tamq declarauit quare a sensu composito
ad diuissum consequentia non valeat. na si non va-
let illa possumus demonstrare qd a sensu compo-
sito ad diuissum consequentia de forma non valeat
nam dato opposito sequeretur qd aliquid consequentia
esset bona et aliquid sequeretur ad consequens qd
non sequeretur ad antecedens qd si valet illa sor.
et plato non sunt hic qd sor. non est hic et plato no est
est hic qd illa non sequitur ex antecedente prime
consequentie proba modo qd sequitur ex consequente
quia valet pla. non est hic et sor. non est hic qd sor.
non est hic a copulativa ad par tenet quare suppo-
sito qd consequentia bona non valeat. de facili positi-
mus inferre qd nec valet a sensu composito ad di-
uissum quia aliter aliquid sequitur ad consequens
qd non ad antecedens quare ponitur illud exem-
plum non vt exemplum de sensu composito sed
vt declarare a sensu composito ad diuissum conse-
quentia non valere. Ad quartum dico qd est dif-
ferentia inter sensum compositum et diuissum me-
diante qua consequentia non valet sed alia in primo
modo alia in secundo modo in primo. n. est quia re-
quirit sensus diuissus copulatiue aut disiunctiue
compositus vo non sed in 2o non est illa differe-
tia qd nulla sic diuissus verificatur sed est differen-
tia qd in sensu composito se tenet ex parte vnius
extremi sed in sensu diuissio non. Et sic illud argu-
mentum probat differentiam primi modi. Secundo
non competere et non aliud est et quo patet no esse
incommensurabilem apponementum esse in sensu
diuissio 2o modo et composito 1o modo qd illa omnia
duo et sunt quae est de sensu composito 1o modo
vt probat argumentum qd inter illas non est differe-
tia tamen est et de sensu diuissio in 2o modo et sic
ad argumentum. Ad quantum dedit qd illa esset
falsa omnis propositio vel eius contradictoria est va-
rendo collectiue et dico qd ille no sunt sine lingua
rea qd si eius relatiui essent qd vnius terminus con-
minue pot. vo esset. Dicitur tamq deo hic lingua
res sunt hoc qd est propositio vel eius contradictoria
est verum illud qd est propositio vel eius contradictoria
est verum quod deo cu demonstraturum propositiones
falsae erunt falsae nec illa que assignat pro 2o expo-
nente est 2o exponens qd totum subiectum in 2o ex-
ponente debet precedere si quinq deo 2o exponens
debet esse ista et nihil est propositio vel eius contradi-
ctoria quin illa sit va et qd est falsum et non illa nihil
est propositio quin illa vel eius contradictoria sit va.
Ad tertium dico qd in sensu diuissio ista est vera et
sua exclusiua est illa in aliquid qd vel eius contradi-
ctoria est verum est propositio totum. n. qd se tenebat
a pre pdicati in vniuersali debet in exclusiua po-
ni a pre subiecti sed exclusiua que dabat est exclu-
siua illius propositionis diuissio collectiue tenet.
Et exponens etiam dicit qd illa non est exponens
qd in subiectum debet precedere ad li quin currit
qd illa nihil est propositio quin illa vel eius contradi-
ctoria sit vera. De singularibus ille non sunt sue

singulares qd plus includis in earum subiectis qd
fuerit subiectum in vniuersali qd copulatio relatiui
facit totum diuissum esse subiectum erit qd si sua sin-
gularis b propositio est aliquid qd vel eius contra-
dictoria est vera. Ad septimum dico sro. illam
no distinguere de dictorio extremo qd suppo-
nit argumentum velle totum esse subiectum aliter non
appareret modus latens receptionis in materia
conueribili. Et de hoc supra etiam dictum fuit.
Ad octauum dico consequentia illam valere gra-
tia terminorum non de forma quare intelligit magi-
ster quicquid etiam ibi non fit modus compositio-
nis et diuissionis nisi sui modum declaratum in R.
ad tertium argumentum principale. Ad nonum con-
cedo consequentia gratia materie sed non de forma
sicut intelligit magister. Ad decimum videt per
dedito totum vt patet a pan. de locis allegatis et a
p. m. in 1o capitulo de suppositionibus in R. ad
primum dubium qd ipse facit in fine cap. Et sic patet
de quinto modo.

Ad tertium consequenter vnde arguendo
a sensu composito ad diuissum in sexto
modo consequentia valeat tribus additio-
nibus obseruatis arguendo. i. sine termino diuisi-
buntur diuissio aut respectu duplicis copulatio-
nis. Et arguitur 1o qd non qd non sequitur aliquid
incipit esse sor. qd aliquid fuit ita qd aliquid incipit
esse sor. vt posito qd sor. nunc primo sit albus et pri-
mo fuerit niger patet oleum esse falsum patet
etiam antecedens esse verum resolutiue qd sequit
hoc incipit esse sor. et hoc est vel incipit esse albus
q. albus incipit esse sor. Secundo non sequitur
aliquid incipit incipit vel incipit esse sor. qd aliquam
do fuit ita qd albus incipit esse sor. vel modo est ita
q. incipit esse sor. vel aliquando erit ita q. incipit
esse sor. qd posito qd sor. qui dicitur ante fuerit ni-
ger incipiat esse albus p. remotione antecedens
erit verum et consequens falsum qd antecedens sit verum
patet qd hoc incipit incipit vel incipit esse sor. et
hoc est vel fuit vel erit vel incipit vel incipit vel
incipit esse albus q. aliquid albus incipit vel incipit
vel incipit esse sor. et sic antecedens erit verum falsum
tas aut consequens declaratur qd quilibet pars diuissum
erit est falsa vt ostenditur patet et sic oppositum conse-
quens stat cu antecedere qd non valet consequen-
tia bona et in non arguitur cu p. fustione nec diuisibi-
ritate nec etiam copulatione. Et erit no valet al-
bi erit niger q. aliquid erit ita qd albus est niger
et in tres obseruatis additiones. q. ille nec sunt fal-
sitas consequentie patet. Ad magis no valet in per
tribus a. aliquid q. aliquid erit ita qd in pransi-
bis a. spaciū in pferes a. vocalem q. aliquid erit ita
q. in pferes a. vocale et in arguitur tribus obserua-
tis additionibus q. Ad magis no valet aliquando
erit ita qd in p. est hoc qui est q. ante r. p. erit hoc q
est et in arguit a sensu composito ad diuissum tribus
additionibus obseruatis q. cu illis adhuc no valet.
Ad tertium non sequitur illa erit vera q. aliquid erit ita
q. illa sunt vera demonstratis duobus additionibus
conuenientibus patet antecedens esse verum consequente
existente falso illa. n. erit vera qd hoc erit verum et h
erit verum et hoc et hoc sunt illa q. illa erit vera et h

Septimo videt qd no obseruatis additionibus

Alia consequentia valeat nā sequitur necessario hō
sit aīal q aliqui erit ita q necessario hō est animal
et tamen arguitur vt patet cū signo cōfundente q
aut cōsequentia valeat patet. ¶ Sed ita for. erit
oīe homo in a instanti q aliquando erit ita q for.
est oīe homo in a instanti q in a instanti erit ita
q for. est oīe homo in a instanti nec videt opposi-
tum cōsequentia posse stare nec intelligit stare cum
anteecedente absq contradictione et quilibet sibi si-
milis in forma est bona vbi. arguit cū distribui-
tione taliter limitata quippe aliter cōsequentia non
esset similis in forma. ¶ In vno valet de presenti
for. est albius q est plato q ita est q for. est albius
q est plato q per idem valet for. erit albius vel fuit
albius q est plato q aliquando erit ita vel fuit ita
q for. est albius q est plato de futuro et pterito cōse-
quentia debet valere et tamen arguit respectu du-
plici cōparationis q adhuc cū duplici compara-
tione a sensu diuiso ad cōpositū cōsequentia est
bona quare illa cōditio nō est necessario q erat p-
bandū. ¶ Sed ita arguitur q nō valet cōpectu
simplicis cōparationis q nō sequit for. erit equa
lis plato q aliquando erit ita q for. est equus pla-
toni q potest q for. sit pedalis q ita q pla. bipe-
dalis et vterq istoy arguetur vterq ad tripedalem
q itatem excludit quā haberent si in fine bore
manerent sed volo q cōrumpantur in vltimo in-
stanti bore patet cōsequentia nō valere cōsequē-
tia est falsum q aut antecedens sit ver. patet quia
in tota bona futura tota q itas for. erit equus toni
platonis q in tota bona erunt equales tenet conse-
quentia quia nō dicuntur equales nisi quia q ita
res eoy erunt equales quare etc. ¶ In cōpositū
est in littera panibus. ¶ In hac q itione sic ego p-
cedat vt in illa scilicet declarando tres articulos:
¶ In quoque patet videbitur quod ita sit sensus
cōpositus et conatus et quomodo esset ar. ¶ In 2°
ab vno ad alium cōsequentia valeat. ¶ In 3° autē
ad obiecta respiciendum et tunc finietur questio.

¶ Quia tamen ad pāntitias verbum cōmune
his limitationibus aliquando erit ita aliquando
fuit ita restringi ad vnu instanti certum et deter-
minatū aut ad tempus magis tamen ad instanti.
be nā more magis vocant instanti q tempus cū
ergo aliquid completū verbale inueniunt fuerit
his determinationibus restringit cū cōpositio
ad certū tempus vel instanti fin resolutionem fa-
ciat in talibus determinationibus. exempli gra-
tia aliquando erit ita q duo contradictoria sunt ve-
ra notatur q in vno instanti erit ita q duo contra-
dictoria sunt vera vt puta in alimilanti. vel in b.
instanti et sic de aliis. Sed cū ppositio absolute
sumitur de futuro illi ppositionales absq
tali limitatione cōpositio nō limitatur ad certū in-
stanti. aut certū tempus: vt dicendo duo contra-
dictoria vera non dicimus in vno instanti ista fore
veras sed si in pluribus verificetur satis erit ad
ppositionis veritatem: cum ergo ppositio po-
sita fuerit cū his limitationibus appellatur de sen-
su cōpositio: cū vō absq illis de sensu diuiso: causa
autē quare ista sit de sensu cōpositio: alia de sensu
diuiso: nulla alia videtur nisi quia in vno pars de-
terminata est ad vnu instanti cōpositio. In sensu

aut diuiso non ad vnu instanti. sed ad diuersa in-
stanti: ideo sepe diuisa est ppositio: exempli sen-
sus cōpositi aliquando erit ita q in curris: tu cur-
res vō est ita de diuiso. ¶ Pro quo nota q ppo-
sicio de sensu diuiso ppositiōni de sensu cōposito
corrēdis: debet summi in eodē tēpore in quo sum-
pta est determinatio: exempli gratia aliquando erit
ita q in curris: sua est de futuro in curres: aliqñ
fuit ita q in curris: sua de sensu diuiso est ista tu
cucurristi: et cane ne perimies. ¶ Est et vō sen-
sus cōpositus a diuiso: quia sensus cōpositus re-
stringitur ad tēpus determinatū vel instanti: nō
ratione determinationis sic habet limitari: ¶ In
sensu diuiso aut non sed absolute: exempli gratia
si dicerem erit ita q for. est tantus q itas erit pla.
vult dicere q erit verū dicere in aliquo instanti.
for. est q itas erit pla. Sed si dicerem suū de sen-
su diuiso: for. erit tantus q itas erit pla. nō fit limit-
ratio veritatis ad instanti. sed absolute est posita.
¶ Vt quia differentia colligit aliam q in ppositio-
ne de sensu cōposito debet fieri restrictio: re-
cū ppositiōnū aut aduerbiy demonstrationū
certū tempus vel instanti nō sic autem est de sen-
su diuiso. ¶ Sed butinatur quia dicendo autē
aliquando erit ita q in curris: vel tantū aliquan-
do fuit ita q duo homines cucurrit non videtur q
fuit limitatio ad instanti: cum si aliquando fuit ita
ratione diuisionis excludit ista cōfusiō tantū et nō
licet assignare certū instanti pro quo verificetur
quia quolibet signato erit falsum dicere: tantum
tunc erit ita vel fuit ita q duo homines cucurrit:
cum longe antecedit homines cucurrit illud
non fuit tūc. ¶ Secundo videtur q ita sit de sen-
su cōposito in hoc modo: duo contradictoria sunt
simul falsa vel erit simul alia vel fuerunt simul
falsa: tamen non ponitur si aliquando fuit ita
aliquando erit ita: q sine his determinationibus
adhuc ppositio dicitur in sensu cōposito: q
autem ista sit in sensu cōposito probat quia ha-
bet cōditiones ppositiōnis de sensu cōposito
et eius proprietates: scilicet sua proprietates est q
verificatur vel verificari debet pro instanti
sic illa verificatur vt ita: ratione de li simul.
¶ Et erit potest dubitari quia dicitur in cōma-
for pla. tu eris equalis platonem his omnibus
videt q cōfusiō sit de sensu diuiso: tamen deo
tant limitationem ad instanti ratione comparatio-
nis exigentis: extrema simul q non differit sen-
sus cōpositus a diuiso quia illud limitatur ad
instanti hoc vō non vt dicitur in dicitur eius ouis
re etc. ¶ Ad id argumentū R. ad primum dico in
sensu cōposito requiri limitationem ad instanti
respectu cōpositiōnis sequentis tantū: non re-
spectu pcedentis: sicut cū cōpositiōne sequen-
tis dicitur q in ista tantū aliquando fuit ita
q duo homines cucurrit denotatur q pro certo
instanti ista fuit vera vel fuit vti q duo homi-
nes cucurrit: non oportet aut limitationem fieri
cum li tantū vt denotetur tantum in hoc instanti
fuisse ita q duo homines cucurrit vel tantum in
illo instanti etc. vel tantum in illo alio instanti etc.
aut q in aliquo instanti ista fuerit vera tantū duo
homines cucurrit h. n. oīa respiciūt cōpositiōnem

¶ Ad tertium dico qd pan. declaras quo a sensu co-
posito ad diuisum consequentia no valet ponit hic
consequentia sor. et plato non sunt hic qd sor. non
est hic no est qd exempli sensus compositi et diuisi.
¶ Sed tanq declarauit quare a sensu composito
ad diuisum consequentia non valet. nam si non va-
let illa possumus demonstrare qd a sensu compo-
sito ad diuisum consequentia de se non valet
nam dato opposito sequitur qd aliquid consequentia
esset bona et aliquid sequitur ad consequens qd
non sequitur ad antecedens qd si valet ista sor.
et plato non sunt hic qd sor. non est hic qd plato
hic et non valet ista sor. et plato non est hic qd sor. no
est hic qd illa non sequitur ex antecedente prime
consequentie probo modo qd sequitur ex consequente
quia valet plato non est hic et sor. non est hic qd sor.
non est hic a copulativa ad partem quare suppo-
sito qd consequentia data non valet de facili possu-
mus inferre qd nec valet a sensu composito ad ex-
tremum quia aliter aliquid sequitur ad consequens
q non ad antecedens quare ponitur illud exem-
plum non ut exemplum de sensu composito sed
ut declararet a sensu composito ad diuisum conse-
quentia non valere. ¶ Ad quartum dico qd est ex-
tremum inter sensum compositum et diuisum me-
diante qua consequentia non valet sed aliam primo
modo aliam secundum modo in primo n. est quia re-
quirit sensus diuisus copulatiue aut disiunctiue
compositus vo non sed in 2o non est illa differe-
tia qd nulla sic diuisiue verificatur sed est differe-
tia qd in sensu composito se tenet ex parte vnius
extremi sed in sensu diuiso non. ¶ Et sic illud argu-
mentum probat diffinitionem primam. ¶ Secundum
non conuenit et non aliud et ex quo patet no esse
inconueniens eandem propositionem esse in sensu
diuiso et 2o modo et deinde primo qd illa contra-
dictio et qd sunt qd est de sensu composito primo
ut probat argumentum qd inter illas non est differe-
tia tamen est etiam de sensu diuiso in 2o modo et de
ad argumentum. ¶ Ad quartum respondeo qd illa est
falsa diuisio pro tanto vel minus contradictoria est va-
rendo collectiue et dico qd illa no sunt sue singula
res qd si singula sunt tunc et primo terminum con-
tinuum est vo res est. ¶ Sed tamen illa in singula-
res sunt hic qd est pro tanto vel eius contradi-
ctio est illa qd est pro tanto vel eius contradi-
ctio est illa que est de duobus autem propositiones
falsae erunt a se nec illa que aliquid pro 2o expo-
nente est 2o exponens qd sensu subiectum in 2o ex-
ponente debet per se si quoniam ideo 2o exponens
debet esse illa et nihil est pro tanto vel eius contradi-
ctio quoniam illa sit va qd est falsum et non illa nihil
est pro tanto quoniam illa vel eius contradictoria sit va.
¶ Ad tertium dico qd in sensu diuiso illa est vera et
sua exclusiua est illa in aliquid qd vel eius contradi-
ctio est verum est pro tanto totum qd se tenebat
a premissis in vniuersali debet in exclusiua po-
nit a pre subiecti sed exclusiua que dicitur est excludi
sua illius propositionis diuisio collectiue tenet.
¶ De exponente etiam dicit qd illa non est exponens
qd in subiectum debet precedere ad li quoniam currit
qd illa nihil est pro tanto quoniam illa vel eius contradi-
ctoria sit vera. ¶ De singularibus illis non sunt sue

singulares qd plus includit in earum subiectis qd
fuerit subiectum vniuersali qd copulatio relatiua
facit totum diuisum esse subiectum erit qd huius sin-
gularis propositio est aliquid qd vel eius contra-
dictoria est vera. ¶ Ad septimum dico sro. illam
no distinguere de dictorio extremo qd suppo-
nit argumentum velle totum esse subiectum aliter non
appareret modus latens deceptio in materia
conuersibilium. ¶ Et de hoc supra etiam dictum fuit.
¶ Ad octauum dico consequentia illam valere gra-
tia terminorum non de forma quare intelligi magi-
ster qd scilicet etiam ibi non sit modus compositio-
nis et diuisio nis nisi per modum declaratum in R.
ad tertium argumentum principale. ¶ Ad nonum con-
cedo consequentia grana materie sed non de forma
sicut intelligi magister. ¶ Ad decimum respondeo
dando totum ut patet a pan. vel loca allegans et a
p. in in p. capitulo de suppositionibus in R. ad
primum dubium qd ipse facit in fine cap. Et sic patet
de quinto modo.

¶ Ceterum consequenter vtrū arguendo
a sensu composito ad diuisum in sermo-
modo consequenter valeat tribus ordinibus
obiectis arguendo. I. sine termino esset
diuisio diuisio aut res etiam dupliciter copulatio-
nis. ¶ Arguatur primo qd non sequitur albi
incipit esse sor. quoniam illa qd albi inquit
est sor. ut posito qd sor. n. primo sit albus et pri-
mo fuerit inquit patet consequens esse falsum patet
etiam antecedens esse verum resoluibiliter qd sequitur
hoc incipit esse sor. et hoc est vel incipit esse albi
qd albi incipit esse sor. ¶ Secundum non sequitur
albi inquit incipit vel incipit esse sor. qd aliquam
do sunt in qd albi inquit esse sor. vel modo est in
q incipit et est sor. vel arguendo erit ita q incipit
est sor. et posito qd sor. n. primo ante fuerit al-
ter magis inquit albi qd remotionem antecedens
erit verum et consequens falsum qd antecedens sit verum
patet ex hoc incipit inquit vel incipit esse sor. et
hoc est vel inquit vel inquit vel incipit vel incipit
incipit esse albi inquit albi inquit albi inquit vel incipit
vel incipit esse sor. et antecedens erit verum falso
et a non consequenter valens qd quilibet para diuisio
erit est falsa ut videtur in patet et sic oppositum de
quibus stat cu antecedere qd non valet consequen-
tia data et in non arguitur ex assensione nec distribui-
tione nec est copulatiue. ¶ Et erit no valet al-
bi inquit in qd aliquid erit ita qd albi est inquit
et in primo obiectum admettentis qd ille nec sunt sal-
sitas consequenter patet. ¶ Ad tertium no valet in po-
sitibus a spaciū qd aliquid erit ita qd in primo
bas a spaciū in pferes a. vel aliam qd aliquid erit ita
q in pferes a. vocat et in arguitur tribus obiectis
his tribus qd. ¶ Quoniam no valet aliquid
erit ita qd ante est hoc qui est qd ante est hoc
est et in arguit a sensu copulatio ad diuisum tribus
ordinibus obiectis qd cu illis ad huc no valet.
¶ Sexto non sequitur illa erit vera qd aliquid erit in
q illa sunt vera demonstratis duobus obiectis
consequentibus patet antecedens esse verum consequens
erit vera qd ante est hoc qui est qd ante est hoc
erit verum et hoc et hoc sunt illa qd illa erit vera et
erit verum et hoc et hoc sunt illa qd illa erit vera et
erit verum et hoc et hoc sunt illa qd illa erit vera et

illis consequentia valeat nā sequitur necessario bō
 sit aīal q̄ aliquā erit ita q̄ necessario bō est animal
 ⁊ tamen arguitur vt patet cū signo p̄iudicente q̄
 aut consequentia valeat patet. ¶ Detraho for. erit
 oīs homo in a instanti q̄ aliquando erit ita q̄ for.
 est oīs homo in a instanti q̄ in a instanti erit ita
 q̄ for. est oīs homo in a instanti nec videt opposi-
 tum consequens posse stare nec intelligi stare cum
 antecedente absq̄ contradictione ⁊ quolibet sibi si-
 milis in forma est bona. vbi arguit cū distri-
 ctione taliter limitata quippe aliter consequentia non
 esset similis in forma. ¶ Istōno valet de presenti
 for. est albi⁹ q̄ est plato q̄ ita est q̄ for. est albi⁹
 q̄ est plato q̄ per idem valet for. erit albi⁹ vel fuit
 albi⁹ q̄ est plato q̄ aliquādo erit ita vel fuit ita
 q̄ for. est albi⁹ q̄ est plato de futuro ⁊ p̄terito. se-
 quētia debet valere ⁊ tamen arguit respectu bu-
 plis cōparationis q̄ adhuc cū duplici compara-
 tione a sensu diuiso ad compositū consequentia est
 bona quare illa additō nō est necessario q̄ erat p̄-
 bandū. ¶ Detraho arguitur q̄ nō sequit for. erit equa
 simplici cōparationis q̄ nō sequit for. erit equa
 lis platonī q̄ aliquādo erit ita q̄ for. est equus pla-
 toni q̄ possit q̄ for. sit pedalis q̄ itaq̄ pla. bipe-
 dalis ⁊ p̄ter q̄ istos augēatur vīq̄ ad tripedalem
 q̄ritatem exclusiue quā haberent si in fine hōre
 manerent sed volo q̄ occupantur in vltimo in-
 stanti hōre patet consequentia nō valere. ¶ Sequē-
 tiā est falsū q̄ aut antecedens sit verū patet quia
 in tota hora futura tota q̄ritas for. erit equus totū
 platonē q̄ in tota hora erunt equales tenet conse-
 quentia quia nō dicuntur equales nisi quia q̄ritas
 vobis erunt equales quare x. ¶ In oppositū
 est in fine paulus. ¶ In hac q̄stione sic ego p̄-
 cedū vt vult nō si declarando res articulos:
 ¶ 1. In hoc erunt vobis equales quālibet fiat sensus
 cōparationis ⁊ quomodo differat. ¶ 2. In 2.
 ad vobis aīal nō consequentia valeat. ¶ 3. In 3.
 autē ad electa nō debemus ⁊ tunc finietur questio.

Quia ad quālibet res verbum cōiunctum
 habet limitationē ad illud erit ita aliquando
 sit ita vel ita ad vnu instanti certum ⁊ deter-
 minatū aut ad tempus vāq̄ tamen ad instanti.
 be nā a notatā tunc instanti nō est tempus cū
 erit aliquid cōiunctū verbale iunctum fuerit
 hāc determinationē nō restringit eius cōpositio
 ad certū tempus vel instanti sū resolutionem fa-
 ctā in talibus determinationibus. cōmpli qua
 nā aliquando erit ita ad duo ⁊ ad tria
 ra notatur q̄ in vno instanti erit ita q̄ duo ⁊ ad tria
 dictoria sunt verā q̄ritā in alio instanti vel in b.
 instanti ⁊ sic de aliis. Sed cū p̄positio absolute
 finietur de futuro illi p̄portionalis absq̄
 tali limitatione cōpositio nō limitatur ad certū in-
 stans. aut certū tempus: vt dicendo duo gradū
 croia vera. non dicimus in vno instanti ista fore
 verā sed si in pluribus verificatur satis erit ad
 p̄positionis veritatem: cum ergo p̄positio po-
 sita fuerit cū his limitationibus appellatur de sen-
 su cōposito: cui vō absq̄ illis de sensu diuiso: causa
 autē quare ista sit de sensu cōpositio: alia de sensu
 diuiso: nulla alia videtur nisi quia in vna pars de
 terminat est ad vnu instanti cōpositio. In sensu

133
 aut diuiso non ad vnu instanti. sed ad binersa in-
 stantia: ideo sere diuisa est p̄positio: cōplū sen-
 sus cōpositi aliquādo erit ita q̄ in curris: tu cur-
 res vō: est sua de diuiso. ¶ 2. Pro quo nota q̄ p̄po-
 sitio de sensu diuiso p̄positioni de sensu cōposito
 coridēs: debet summi in eodē tēpore in quo sum-
 pra est determinatio: cōplū gratia aliquādo erit
 ita q̄ tu curris: sua est de futuro in curris: aliq̄
 fuit ita q̄ tu curris: sua de sensu diuiso est ista in
 cūcurrissi: ⁊ tunc ne permittes. ¶ 3. Differēt q̄ sen-
 sus cōpositus ⁊ diuiso: quia sensus cōpositus re-
 stringitur ad tēpus determinatū vel instanti: nō
 ratione determinationis sic habet limitari: ¶ 4. In
 sensu diuiso aut nō: sed absolute: cōmpli gratia
 si dicere erit ita q̄ for. est tantus q̄ritus erit pla-
 vult dicere q̄ erit verū dicere in aliquo instanti.
 for. est q̄ritus erit pla. Sed si dicere in sui de sen-
 su diuiso: for. erit tantus q̄ritus erit pla. nō sit limit
 ratio veritatis ad instanti: sed absolute est posita.
 ¶ 5. Ex qua differentia collige aliam q̄ in p̄posito-
 ne de sensu cōposito debet fieri resolutio: refre-
 cū p̄positio nō aut ad duos bōs demonstratū
 certū tempus vel instanti: nō sic autem est de sen-
 su diuiso. ¶ Sed dubitatur quia dicendo tantū
 aliquando erit ita q̄ tu curris: vel tantū a liquā-
 do fuit ita q̄ duo homines cūcurrunt non videtur q̄
 fiat limitatio ad instanti: cū vbi aliquando fuit ita
 ratione veritatis exclusiue stet oīne tantū ⁊ nō
 licet assignare certū instanti p̄o quo verificetur
 quia quolibet signato erit falsū dicere tantum
 tunc erit ita vel fuit ita q̄ duo homines cūcurrunt
 cum longe ante duo homines cūcurrerint illud
 non fuit ita. ¶ Secundo videtur q̄ ista sit de sen-
 su cōposito in hoc modo: duo contradictoria sunt
 simul falsa vel erit simul alia vel fuerint simul
 falsa ⁊ tamen non ponitur si aliquando fuit ita: si
 aliquando erit ita: q̄ sine his determinationibus
 adhuc p̄positio dicitur in sensu cōposito: q̄
 autem ista sit in sensu cōposito probat quia bar-
 bet conclusiones p̄positionis de sensu cōposito
 ⁊ eius proprietates sicut. n. sua proprietates est q̄
 verificatur vel verificari denotatur pro instanti
 sic illa denotatur verificari ratione de li simul.
 ¶ 2. Erunt potest dubitari: quia dēdo in es na-
 for pla. in eris equalis platonem bis omnibus
 videt q̄ quicūq̄ sint de sensu diuisi: tamen de no-
 tam limitationem ad instanti ratione comparatio-
 nis erigentis extrema simul q̄ non esset sen-
 sus cōpositus ⁊ diuiso quia illud limitetur ad
 instanti hoc vō non: vt dicitur in differentis qua-
 re x. ¶ Ad 3. argumentū h. ad p̄imum dico in
 sensu cōposito requiri limitationem ad instanti
 respectu p̄positionis sequentis tantum non re-
 spectu p̄cedentis sicut cū compositione sequen-
 tiādo dicitur q̄ in ista tantū aliquādo fuit ita
 q̄ duo homines cūcurrunt denotatur q̄ p̄o certo
 instanti ista fuit vera vel fuit verū q̄ duo homi-
 nes cūcurrunt: non oportet aut limitationem fieri
 cū si tantū vt denotatur tantum in hoc instanti
 fuisse ita q̄ duo homines cūcurrunt vel tantum in
 illo instanti x. vel tantum in illo alio instanti x.
 aut q̄ in aliquo instanti ista fuerit vera tantū duo
 homines cūcurrunt h. n. oīa respectu cōpositionem

illis consequentia valeat nā sequitur necessario hō
sit alia q̄ aliqui erit ita q̄ necessario hō est animal
et tamen arguitur vt patet cū signo cōfundente q̄
aut consequentia valeat patet. ¶ Quidam for. erit
oīe homo in a instanti q̄ aliquando erit ita q̄ for.
est oīe homo in a instanti q̄ in a instanti erit ita
q̄ for. est oīe homo in a instanti nec videt opposi-
tum consequētis posse stare nec intelligi stare cum
anteecedente absq̄ contradictione et quolibet sibi si-
milis in forma est bona. vbi. s. arguit cū distribu-
tione taliter limitata quippe aliter consequētia non
esset similis in forma. ¶ Nō valet de presenti
for. est alior q̄ est plato q̄ ita est q̄ for. est alior
q̄ est plato. q̄ per idem valet for. erit alior vel fuit
alior q̄ est plato q̄ aliquando erit ita vel fuit ita
q̄ for. est alior q̄ est plato de futuro et p̄terito p̄se-
quētia debet valere et tamen arguit respectu bu-
plicitis cōparationis q̄ adhuc cū duplici compara-
tione a sensu diuiso ad compositionem consequentia est
bona quare illa cōditio nō est necessario q̄ erat p̄-
bandū. ¶ Decimo arguitur q̄ nō valet respectus
simplicis cōparationis q̄ nō sequit for. erit equa-
lis platoni q̄ aliquando erit ita q̄ for. est equis pla-
toni q̄ posito q̄ for. sit pedalis q̄ ita q̄ for. est equis pla-
dalis et vt q̄ istoz augeatur vsq̄ ad triplicalem
q̄tūtatē exclusiue quā haberent si in fine bore
manerent sed volo q̄ corrūpantur in vltimo in-
stanti bore patet consequentia nō valere. ¶ Acquis
n. est salūm q̄ aut antecedens sit ver. patet quia
in tota bore futura tota q̄ntas for. erit equis toni
platonis q̄ in tota bore erunt equales tene conse-
quentia quia nō dicuntur equales nisi quia q̄nta
res eoz erunt equales quare &c. ¶ In oppositū
est in littera paulus. ¶ In hac q̄stione sic ego p̄-
cedam vt in alijs feci declarando tres articulos:
¶ In alior p̄m. nouidebimus qualiter fiat sensus
cōpositus et diuisus et quomodo differat. ¶ In 2o
ab vno ad alium consequentia valeat. ¶ In 3o autē
ad obiecta resolebimus et tunc finietur questio.
¶ Quāta ad primū scias verbum cōiunctum
bis limitationibus aliquando erit ita aliquando
fuit ita restringi ad vnu instanti certum et deter-
minatū aut ad tempus magis tamen ad instanti.
be nāq̄ note magis notant instanti q̄ tempus cū
ergo aliquid completū verbale in actum fuerit
bis determinationibus restringit eius cōpositio
ad certū tempus vel instanti sibi resolutionem fa-
ciam in talibus determinationibus. ex. empl. gra-
tia aliquando erit ita q̄ duo contradictoria sunt ve-
ra notatur q̄ in vno instanti erit ita q̄ duo contra-
dictoria sunt vera vt puta in alinstanti. vel in b.
instanti et sic de alijs. Sed cū propositione absolute
summeretur de futuro illi proportionalis absq̄
tali limitatione cōpositio nō limitatur ad certū in-
stanti. aut certū tempus: vt dicendo duo contra-
dictoria vera. non dicamus in vno instanti ista fore
veraciter si in pluribus verificetur satis erit ad
propositionis veritatem: cum ergo p̄positio po-
tita fuerit cū bis limitationibus appellatur de sen-
su cōposito: cū vō absq̄ illis de sensu diuiso: causa
autē quare ista sit de sensu cōposito: alia de sensu
diuiso: nulla alia videtur nisi quia in vna pars de
terminat est ad vnu instanti compositione. In sensu

135
aut diuiso non ad vnu instanti. sed ad vniuersa in-
stantia: ideo sepe diuisa est p̄positio: ex. empl. sen-
sus cōpositi aliquando erit ita q̄ in curris: tu cur-
res vō: est sua de diuiso. ¶ 2o quo nota q̄ p̄po-
sitio de sensu diuiso p̄positioni de sensu cōposito
corridēs: debet summi in codē tēpore in quo sum-
pta est determinatione: ex. empl. gratia aliquando erit
ita q̄ in curris: sua est de futuro in curres: aliq̄
fuit ita q̄ in curris: sua de sensu diuiso est ista in
curre: risti: et caue ne permittes. ¶ Differ. vō sen-
sus cōpositus a diuiso: quia sensus cōpositus re-
stringitur ad tēpus determinationis sic habet limitari: ¶ In
ratione determinationis sic habet limitari: ¶ In
sensu diuiso aut non: sed absolute: ex. empl. gratia
si dicerem erit ita q̄ for. est tantus q̄ntus erit pla-
vult dicere q̄ erit verū dicere in aliquo instanti.
for. est q̄ntum erit plato. ¶ Sed si dicerem suū de sen-
su diuiso: for. erit tantus q̄ntus erit plato. nō fit limit
ratio veritatis ad instanti. sed absolute est posita.
¶ 3o quia differentia collige aliam q̄ in p̄posito.
ne de sensu cōposito debet fieri resolutio respe-
ctu p̄positionis aut adiecti: bōz demonstrantū
certū tempus vel instanti: nō sic autem est de sen-
su diuiso. ¶ Sed dubitatur quia dicendo tantū
aliquando erit ita q̄ in curris: vel tantū aliquan-
do fuit ita q̄ duo homines currunt non videntur q̄
fieri limitatio ad instanti. cum si aliquando fuit ita
ratione dictionis exclusiue stet cōfute tantū et nō
licet assignare certū instanti pro quo verificetur
quia quolibet signato erit falsum dicere: tantum
tunc erit ita vel fuit ita q̄ duo homines currunt:
cum longe ante duo homines curre: rint illud
non fuit tūc. ¶ Secundo videtur q̄ ista sit de sen-
su cōposito in hoc modo: duo contradictoria sunt
simul falsa vel erit simul ista vel fuerunt simul
falsa: et tamen non ponitur. si aliquando fuit: ista
aliquando erit ita: q̄ sine bis determinationibus
adhuc p̄positio dicitur in sensu cōposito: q̄
autem ista sit in sensu cōposito probat quia ha-
bet cōditiones propositionis de sensu cōposito
et eius proprietates: sicut. n. sua proprietates est q̄
verificatur vel verificari debet: et pro instanti
sic illa denotatur verificari ratione de li. simul.
¶ Tertio potest dubitari: quia dicēdo in es ma-
ior plato. tu eris equalis platoni: in bis omnibus
videt q̄ q̄ntitas sint de sensu diuiso: tamen deno-
tant limitationem ad instanti ratione comparatio-
nis exigentis extrema simul q̄ non differit sen-
sus cōpositus a diuiso quia illud limitetur ad
instanti hoc vō non: vt dicitur in differētis qua-
re &c. ¶ Ad 2o argumenta &c. ad primum dico in
sensu cōposito requirit limitationem ad instanti
respectu compositionis sequentis tantū: non re-
spectu precedentis signi cū compositione sequen-
ti: ideo videtur q̄ in ista tantū aliquando fuit ita
q̄ duo homines currunt benotatur q̄ pro certo
instanti ista fuit vera vel fuit verū q̄ duo homi-
nes currunt: non oportet aut limitationem fieri
cum li. tantū vt benotetur tantum in hoc instanti
fuisse ita q̄ duo homines currunt vel tantum in
illo instanti &c. vel tantum in illo alio instanti &c.
aut q̄ in aliquo instanti ista fuerit vera tantū duo
homines currunt b. n. oīa respiciūt cōpositionem

sequenti cū signo precedentis q non bicitur requirit: Sed fufficit veritas limitata ad instantia compositionis sequentis determinationē aliquando erit ita vel aliquando finit ita. ¶ Ad secundū dico illā pprie nō esse de sensu cōposito in hoc nō nisi per equalentia & reductionē: pro q̄to infert illam aliquando erit ita q duo contraria sunt falsa & contrarietate nō tamen est de sensu cōposito: quia illud nō est propriū 4° modo: sed est propriū 2° modo q̄ nō est omni & nō soli. ¶ Ad tertiū dico q licet aliq de sensu diuiso requiratur limitationem ad certū instā: hoc nō est de forma: sed grana terminor sicut est in pposito: intelligit q̄ differt entia sic sensus cōpositus limitat ad instā: & hoc de forma q̄ quilibet sūss limitat sensus vō diuisus de forma nō denotat limitationē ad instā: notanter de forma q̄ nō quilibet in sensu diuiso sic limitat: sed alijs tm & hoc grana terminor. Quare eiam patet & potest quō fiat sensus cōpositus & diuisus & quō ad se inuicē differant & de p^o. ¶ Octidū igitur aggregetamur. Quod bē nota q̄ vt valeat consequentia a sensu cōposito ad diuisum due aditiones sufficiens q̄ arguit in terminis simplicibus & respectu simplicis cōparationis intelligendo per terminos simplices q̄ nō arguitur cū termino abstracte q̄ nō arguit cū termino cōpositus: q̄ nō arguit respectu copulā nō respectu termino runt amplior includit nā quāda compositionē vel q̄ si non de simplici q̄ nō arguit & respectu termini accidentis ad cōpositionē quāda subiecti & accidentis idē de terminis cōpositis ostēd q̄ nō arguit cū relatio implicante. Ad hoc nō arguitur respectu vbi adiectum cōpositū cū obliquo appposito salū nā in hoc consequentia oīa autē b sub illa p̄tula p̄tuo magistru illa intelligere & forte sub illa intelligit & secundā datā vñ d. Sed in terminis simplicibus sine distributione sine signo cōfundere respectu simplicis cōparationis a. d. ad d. consequentia valet & e contra & credo sensum magistri fuisse q̄ arguendo in terminis simplicibus consequentia valet & q̄ addit sine distributione & termino ostendente respectu simplicis cōparationis nō vt ponant particule alie vterius. Sed vt exprimat quid intelligit per terminos simplices sub illa & alia intelligens que diuisus aliquāū dicit illas particulas nō sufficere. Sed omnes addendas esse que in p^o modo requiruntur. Ad id nō arguitur in terminis repugnantes q̄ respectu cōpositionis verificabilis in instantia. Ad hanc cōplicationem relatiū implicante hoc videtur vbi cōplicationem argumentorū que feci & maxime tertiū quari & quiri & certe isti volentes sic paulū saluare damnat ipsam insufficiētia. Quia propter melior est mens saluadi modus & facilioz nullam paulo p̄gū imponens insufficiētia. Quare secundū sic facilius expeditur sit. ¶ Ad tertiū autē quidem dicimus & similes ad secundū consequentias illas nō valere arguitur nā in terminis simplicibus nā a terminis simplicibus excludendo verba adiectiua iuncta cū obliquo multo magis huiusmodi iuncta cū verbalis cōplexione

arguit etia bicitur cum termino ostendente arguitur etia cum termino ampliato omnia aut b a simplicibus terminis secludunt quare non valent nec etia obseruantur. ¶ Ad tertiū bicitur quidam q̄ nō valet quia oportet addere & non arguitur in terminis repugnantes. ego aut dico q̄ arguitur in terminis ampliatibus vel cōsonantibus substantie & accidentis qui non sunt simplices adeo nulli minū si fallit modus arguendi quia non seruatur seruanda. Et si instatur contra ista de futuro est vera q̄ habebit veram de presenti dicitur q̄ non oportet nisi sit in terminis simplicibus non cōsonantibus. Sed si forte aliqua corripit erit ista hoc est alibi quare &c. ¶ Ad quāru bicitur aliqui q̄ in his cōditionibus supplendū est q̄ arguitur respectu propositionis verificabilis in instantia. Ego dico q̄ arguit in terminis nō simplicibus q̄ cū verbo adiectiuo limitato per appositum: Et notat q̄ cū verbū fuerit adiectiuū impositans motū & finem limitari per appositū certū non requiritur verificationē instantaneam sed de hoc satis in p^o modo. ¶ Ad quāru dico q̄ nō arguitur in terminis simplicibus rōne compositionis relatiū: Alij dicunt q̄ oportet supplere q̄ non arguitur cū relationis implicante quia adiones p̄tū modi bicitur debet in hoc 6° supponi sed mihi videt q̄ si bonū sensum possumus dare. Ad alios supple-mento ad sit faciendū q̄ vt supra intelligit & apparet b^o ad oīa. ¶ Ad tertium dico q̄ si ista equi-ualet hinc copulato hoc & hoc quare in cōplexione arguitur nō in simplicibus & adeo non est mirum si consequentia fallit. ¶ Ad tertium dico q̄ ista bene valet sed non de forma quia nō valet aliquando erit ita q̄ anima antecipit necessario est q̄ anima antecipit necessitate erit ita. Ad id in secōdo sciri quare erit dicitur q̄ sine istis cōditionibus consequentia nō valet illud est intelligendū q̄ sine bis nō valet de forma licet valeat de materia. ¶ Ad tertiam dicunt q̄ non valet cōsequētia nisi grana maxime vnde nō valet absolute aliquando erit ita q̄ in eo omnis bono q̄ tu eris omnis bono: vel dicitur q̄ intelligit cū distributione absolute non valet cōsequētia tu autem arguis cū distributione limitata. ¶ Ad notū dicitur q̄ licet valeat de presenti nō tamen valet de futuro aut de p̄terito & de hoc vide p. vñ in legione magna capitulo de instantia. ¶ Ad tertium patet q̄ consequentia illa valet grana maxime nō de forma quia licet intelligitur q̄ non valet nisi ille cōditiones obseruentur nō n. valet de forma. ¶ Quod cum facilius ex p̄dictis intelligi possit tam q̄stionis de 6° modo finē faciemus in qua satis habuitur est quomodo fiat sensus cōpositus & diuisus & quomodo differant. Quod etiam pacto ab vno ad alium consequentia valeat & quomodo nō. Quia licet difficultates obiceret habebant dissolui.

9

¶ Tertium circa septimum & vltimū modū dicitur: vtrum arguendo a sensu diuiso ad cōpositum cum terminis mere substantiis simplicibus singularibus aut predicato palam superior ad subiectum aut palam conuertibili cōsequētia valeat aut quomodo valet. Et arguitur p^o q̄ nō: quia nō valet ista scis esse gra

scis ista esse et non arguitur in terminis singularibus:
Sicut sunt illa quod autem consequentia non valent:
arguitur quia pono per casum quod tu credas tantum
vnum ens esse et volo quod tibi discoperiatur vnum
omni quod pures esse quod abscondito iterum ostendatur
vnum aliud quod pures esse primum tunc probatur
quia hoc omnium et hoc omnium scis esse et hoc omnium
et omni sunt ista et ista scis esse et tamen non scis ista
esse: imo non pures plura esse: quare ut ostensum
iam est stat oppositum consequentis cum antecedente
et consequentia non valet et tamen arguitur a sensu dei
nisi ad compositum cum nomine demonstratio simpliciter
sumptum et primum dictum est falsum. Sed
arguitur quod non valet cum determinatione palam
queribili cum predicato: quod non hoc a se aliud rationale
homine et scis hoc a se aliud rationale esse hominem: quod
stat non considerare sub conceptu pure suo sed acciden-
tali tunc antecedens potest esse verum consequens exi-
stente falso. Et primo modo per casum quod
apud omnes homines manifestum sit mihi risibile et ho-
minem querit sed volo quod hinc ad multos dies ali-
quis nascatur qui nesciat ista querit vel in obliu-
scitis illius queribiliter patet istam consequen-
tiam non valere homo risibile scis esse hominem et
tu scis risibile esse hominem quod aliquando non valet
bit et tamen arguitur in terminis palam queribilibus
ut patet ex casu et arguendo cum limitatione
palam queribilis ad hoc consequentia non valet:
similes forme possunt fieri ponendo loco illius quod
de queribili ponitur casum de palam superior
Deinde arguendo ut supra quare conditiones nul-
le sunt. Et quarto sequitur scis scis currere et tu
scis scis currere et tamen arguitur sine illis condi-
tionibus probatur assumptum quia consequentia sub-
similis in mente est bona et ista valet patet mo-
dius arguendo quia ea que sunt in voce vel in scri-
pto sunt eorum que sunt in anima passivum no-
te quod autem illa consequentia valet probatur quia illa
propositio mentalis scis scis esse hominem non re-
presentat nisi sub propria ratione rerum sicut et con-
sequens et nulla est differentia inter antecedens et
consequens: patet quia si qua esset hoc accideret quod
consequens appellatur stat cognitio sub propriis
rationibus rerum et non antecedens sed cum vnum
quod representet in mente sub propriis rationibus
nulla videtur esse differentia inter antecedens et
consequens et ab vno ad reliqua consequentia bona
quia tamen negatur cum non servantur conditiones
ille et male. Et primo valet ista sortem scit deus
currere et deus scit scis currere et a parte ista scis
scis currere et tu scis scis currere consequentia pa-
ret quia non videtur ratio dissimilitudinis et pro-
batur assumptum quia aliter statet deum illa rem
que est scis scire currere dato quod nesciret sub ra-
tione sortis non enim videtur quod consequentia pro aliud sit
neganda hoc autem fundamentum est falsum quia
deus omnia cognoscit sic bibeat ut possibile est
illa cognosci quare sequitur consequentiam illam
esse bonam de deo et a simili et alia de te debet va-
lere. Sed videtur quod si scis scis currere tu scis
scis currere per questionem simplicem bibeat quod non
bene conuenitur sed debet sic conueniri scitum a
securrere est scis contra quia illa non est conueni-

tens illi accitum scis scis currere: sed illius pas-
sive scis scitum a te currere. Confirmatur quia tu
non facis de predicato subiectum et contra: quia si
scis semper se tenet a parte predicari ut intelligen-
ti patere potest. Et primo si non valet consequen-
tia est propter appellationem quam facit verbum:
ut puta quia dicendo scis scis currere ipsa signifi-
cat quod tu scias istam propositionem scis currere: sed
probo quod non fiat talis appellatio: et sic nulla esset
differentia quia pono quod tu scias omne album esse
rerere et omne hominem esse album: patet quod tu scias
omne hominem currere et tamen non per aliqua
talem omnis homo currere quia suppono te ad-
hoc non habere talentum. Et secundo si appellaret
sequeretur quod tu non posses scire propositionem
nisi scires aliquid sub ratione qua esset propositio:
hoc autem est falsum quia scire possum scire nul-
las propositiones et nescire illas esse propositiones:
et sequitur quod illa verba spectant ad actum mentis
non faciunt appellationem quare nulla erit diversi-
tas inter sententiam compositam et diuisam. Et primo
probo istam consequentiam valere boiem scis cur-
rere tu scis boiem currere: singulares nam inde-
finitam conuertuntur et indefinite: quare ab vno
ad reliqua consequentia valet quod singulares conuer-
tantur patet quod non refert dicere tu scis istum currere
istum scis currere. Et secundo non valet a scis esse
aliquid et hoc aliquid scis esse: et tamen arguitur cum
determinatione palam superiori ad predicatum: quod si
aliquid est superius ad ista et ad hoc aliquid et non
valet arguendo cum illis regulis et sine illis valet
consequentia quare habemus intentum. Et in oppo-
situm est magister et sub similitudine in hoc ad primum
principale in tractatu de scire et bulbare et similitudine
pau. in leg. mag. et. In hac questione tres faciunt
pres. In primo declarabo quod fiat sensus composi-
tus et diuisus et quo differant. Secundo quo ab
vno ad reliqua consequentia valet. Et quo in tri-
bus casibus videndum sit ad propositiones in quibus
ponit terminus notam actus mentis. Et circa hoc
ponam regulas. In primo autem ad obiecta facillime
respondebo et sic questio cum tractatu finitur.
Quartum ad primum nota quod hoc septimo modo
fit sensus compositus cum verbum importans actum
mentis totaliter preponit aut totaliter sequitur
dictum propositionis: diuisus vero cum mediat in-
ter partes dicti. Et hoc fit viam. per quia fit
studium in capitulo ultimo consequentiarum cum se-
quitur propositio est in hoc modo distinguenda:
ubi distinguuntur illi nullum hominem currere hoc a.
significat de primo autem modo hoc ab ipso non re-
perio ut dixi supra in questione primum modum: deo
nota differentia inter studium et viam communem
in hoc modo: Et quia tam hic modus ex primo
patere potest circa hoc non me extendam gustum hoc
tamen scio quod per nomina verbis conuenientia ut
sunt scitum: dubitatur negatur: nescitum: non fit
proprie sensus compositus et diuisus sicut pote-
rat fieri in primo modo mediis terminis mo-
dalibus nominaliter sumptis. Et secundo quod quomodo
fiat dicendum quod modo differant in hoc modo co-
positio et diuisio. Differant autem quod sensus composi-
tus est apertus manifestare confusionem et appellationem

cum predicato consequentia non valet. Sed cum predicato palam convertibili valet consequentia: tunc patet de modo arguendi a sensu diuiso ad compositionem. Sed de modo arguendi a sensu diuiso ad diuisum sit prima regula. Arguendo a sensu diuiso cum vna de in esse ad propositionem de sensu diuiso consequentia valet: quia sequitur hoc scis currere & h est homo ergo hominem scis currere: omnem mulam scis esse sterilem h est mula ergo hanc scis esse sterilem. Sed dubitatur quia non valet omne possibile scis esse antecessus est possibile ergo antecessus scis esse: antecessus enim est verum & consequens falsum: quod antecessus sit verum in casu patet posito quod omne quod iam est scias esse tunc patet quod omne possibile scias esse: quod possibile scis esse & nihil est aliquod possibile quod non scias esse ergo omne possibile & minor etiam patet quia antecessus potest esse falsitas aut conclusionis est expensa: & sic patet quod si tenemus vnam petri manuum quam tenet in capitulo de vniuersali illa secunda non est exponens prime propositionis quia si possibile stat pro intelligibili & in minori pro existente tantum: ideo non recte per illam exponitur sed per illam & non potest intelligi aliquod possibile quod non scias esse & illa in casu est falsa quatinus sit falsa etiam minor: patet sillogismi finem petri manuum. Si vero teneamus vnam oppositam scilicet termini respectum buio vobis scis pro existentibus tantum: sequitur prima consequentia nec minor bene sumitur sed debet esse talis antecessus est aliquod possibile aliter si antecessus in consequente statet pro antepo qui est in minori pro potendi esse &c. Sed contra hoc instatur quia non valeret consequentia ista: scis hoc non esse ergo hoc scis non esset tantum arguitur ex prima regula: & n. q. ista regula debet intelligi quod arguitur a sensu diuiso ad compositionem cum dicto non negato respectu termini simpliciter dicere pronominis de monstrari cum verbo importante certam cognitionem consequentia valet & contra non aliter dicit primo cum dicto non negato. Et quo soluitur replicata adducitur secundo respectu termini impossibilis certam cognitionem: quia non valet cum his que formline neam ad oppositum a sensu compositionis ad diuisum & eodem modo non valet apparet quod hoc sit aliter ergo hoc apparet alibi: magis hoc esse ergo hoc magis existat enim quod apparet aliquid esse quod tamen non appareat quod nihil apparet nisi illud est finem dictum in responsione ad principalem de sententia dubitare. Decigitur sit regula de modo arguendi a sensu diuiso ad buium. Sed arguendo a sensu compositionis cum minori de in esse ad propositionem de sensu compositionis non valet. Et sic sit regula secunda quod non sequitur in scis omni mulam esse sterilem: ista est mula: & in scis ista esse sterilem: ideo sit regula quod arguendo a sensu compositionis cum minori de in esse ad propositionem de sensu compositionis consequentia non valet. Sic ergo hec regula. Sed tamen arguitur cum minori de sensu compositionis cum dictione exclusiua valet consequentia unde sequitur in scis quod aliquis ebullians saluabitur: & in scis quod tantum iste est suple

139
vel erit ebullians: ergo in scis quod ille saluabitur. Nota autem quod si terminus in prima de sensu compositionis distribuitur ponendo sub illa proportionale de sensu compositionis respectu inferioris sine dictione exclusiua: sequitur propositio de sensu compositionis quia bene sequitur in scis quod omni mula est sterilis & in scis ista est mula ergo in scis quod ista est sterilis. Sed si terminus non distribuitur oportet addere si tantum aliter sine illo non valet: quia non sequitur in scis quod aliquis ebullians saluabitur & in scis quod iste est ebullians ergo in scis quod ille saluabitur: & iste regule intelligitur in terminis speciatibus parti intellectus non autem voluntatis: & etiam arguitur respectu termini in sensu compositionis distribuit sub illo verbo bubo sine si tantum: consequentia non valet. Sed circa hanc regulam sunt dubia. Primo quia negatur ista consequentia scis omni mulam esse sterilem ista est mula & in scis ista esse sterilem quia tamen videtur procedere Aristote primo posteriorum ubi dicitur si tu sciuisti omnem dualitatem esse parum & h sunt dualitas ergo tu sciuisti istam esse parum. Secundo videtur quod valet ista consequentia in scis hominem currere & isti sunt omnes homines ergo in scis istum vel istum vel istum hominem currere quare arguitur sub termino stante confuso tantum mobiliter ad omnia sua singularia distinctionem. Nam si scio & ista verba actus mentis importantia confunduntur confuse tantum mobiliter. Sed hanc argumenta respondetur pro quo nota quod verbum scio est commune ad scientiam distinctionem & confusam secundum modo concedit consequentiam Aristote quia quicquid scit in vniuersali scit etiam in particulari scilicet in confuso: unde patet Aristote hoc sentire cum dicat illud esse scitum in potentia non in actu. Sed deinde vero videtur hoc verbo scio sine limitatione contrahente ad notitiam confusam probato in sensu compositionis ut notat notitia distinctionem ideo negant illam consequentiam nec in illo sensu eam concedit Aristote. Sed secundum videtur finem paulum venenum communiter quod si scio immobiliter terminos cum complexo distribuitos: & similiter si non distribuitur cum cadit supra complexum terminos eius incomplexos immobiliter. Sed cum cadit supra incomplexum facit stare confuse tantum mobiliter. Sed certe non video causam cogentem ad hoc ideo aliter respondendo & maxime cum petro manuum nullam ponentem suppositionem immobiliter dicitur negando consequentiam istam signatam. nec ille est finis descensus: pro quo nota quod cum scio cadit supra terminum notat verbum iungi pro modo notitiae confuse cum termino pro supposito supponente ideo ad sua supposita debemus descendere cum limitatione actionis verbum scio notitiam confusam impositare. Sic omnes homines: ergo istum vel istum scis sunt omnia confusa currere: Et tunc non oportet ad notitiam confusam currere: Et tunc non oportet ad positionem in mente: hoc vel hoc vel hoc currere sufficit enim quod sit notum vel per talem conceptum vel per alium: scilicet homo currit in vniuersali non in particulari in considera. Est et ultra

illas regulas vltima perrine hinc ppositio ex consequentia facta in ppositionibus de in esse simpliciter modificando antecedens ea modifikatione qua vis modificare consequens consequentia valet modo consequentie bone regulis non contradicuntur ex ppi gratia valentia consequentia est bonabile q tu moneris sed antecedens est possibile q consequentia sed consequens significat te moneri q possibile est te moneri sed modo de scito de esse vero possibile est. Notanter autem videtur modo consequentie bone regulis no pducas q no valet ista consequentia est bona antecedens est falsum q et consequens non n licet sic arguere modifcando antecedens ea modifikatione qua vis modficare consequens q dicitur regulis consequentie bonae est n regula q ex falsis verum ex veris nullum verum. Similiter nec valet antecedens est impossibile ergo et consequens quia contradicet et regulis consequentie bone. Ad idem in ppositionibus de in esse simpliciter propter huc modum arguendi antecps est homo quicquid ergo antecps est homo vel est ista consequentia est bona et pot esse q ante xps sit homo qui est ergo potest esse q antecps sit homo et ille est nec valet aliquando erit ita q antecps est homo qui est ergo aliquando erit ita q antecps est homo et ille est tamen arguitur falsitas consequentia in ppositionibus de in esse modifcande antecedens ea modifikatione qua in modo modficare consequens ergo regula mala sed q pntia no valet pater ex vicia in p modo copositionis et diuisionis. R. pntendo diuisionem ppositionis de in esse et modales p copetere categoricis si vo competat bipotens est tunc parum categoricar idco sola simplr categorica vocat ppositio de in esse simplr. Sed q non tunc causa in regula facta pntia in ppositionibus de in esse simplr modifcanda est n modi pmissi possunt fallere q non sunt facti in ppositionibus de in esse simplr cu pns non sit categorica sed hipotetica. aut intelligat facta pntia in ppositionibus simplr de in esse categorica et sic paret ad arcumctum. Quibus positis pariter n. Sedas tu pro illa. terminos volutate in potares subterfingere huc modum arguendi unde no valet ista pntia est bona tu potus ista q tu pntis sacerdotem scita a re esse bona et in vis antecedens q tu vis pns q vradan tractam de scire stat re nolle illa pntia esse bona et sic paret regula.

Juxta illas regulas positas de terminis oionis que et ignotis terminis pnt applicari apponam tres casus de terminis omnino ignotis vt ex his sciatis dissoluere ppositiones ppositas ad actum mentis spectantes. ppositio aut premit tere oportet distinctionem terminorum in terminos notos et oio ignotos. Et terminus oio ignoro est qui r. spectu illis cui est ignorantia ex defectu suppositi no pot vere et affirmatiue pdicari mediante vbo importare certam notitiam. Et terminus vo notus est qui respectu illius respectu cuius est notus mediate vbo importante notitia nisi deficiat suppositum pot de alio vere et affirmatiue pdicari. Notater aut dixi nisi deficiat suppositum ppter tales terminos. obm. centauros et lites qui sunt termini non no ignoti. Et cu verbo scio no sunt

ver e affirmatiue de aliquo predicabiles cu n est defectum suppositi et non terminum ignorantia vt patet exemplum non homo et animal ignorantia b. c. Juxta igitur hos terminos sunt casus pntis est generalis valde et est talis. pntis est vna ppositio et nescias que sic existens multis ppositionibus veris et falsis possibilibus impossibilibus necessariis et ptingentibus de hoc casu mentionem facit subter in primo casu pntis pntis omnes ille sunt dubitanda. a. est verum. a. est falsum. a. est scitum. a. est nescitum. a. est dubium. a. est negandum. a. est pcedendum. q. d. et beatus sit in hoc modo obseruanda a responsali vt cum predicatu potest attribui alicui ppositionali cui vero no semper ppositio in qua illud tale est predicatum est dubitanda in se sit dubior sed cum predicatu cuilibet ppositioni attribuitur unde inferre nec dubitantis esse aliqua cui non attribuitur ppositio est pcedenda vti ista. a. est ppositio ppositio aut in qua idem predicatur de se ipsa est pcedenda vel sit de in esse simpliciter vel sit de se sit copositio vti ista. a. est. a. ista. a. est. a. ista. vero aliquid scis esse. a. quia hoc predicatu scis esse. a. nulli ppositioni attribuitur unde inferre si diuiso aut ppositionibus de in esse negande sunt ppositiones tales in quibus pcedenti nulli ppositioni attribuitur quare pater pntis casus. Sed in hoc est dubium q videtur q ille sit negande. a. est dubium. a. est ppositio. a. est verum. quia si sententia ista pntis pntis ppositio est pcedenda et neganda iuxta arcumctum significat nunc. R. respondet q illud verum est in terminis extra casum aliquid extra significandis vel in terminis notis non aut in terminis oio ignotis qualiter est in ppositio. unde in his ppositionibus non habet pntis casus et ita paret ad argumetum. Secundus casus minus generalis est ubi pater pntis absolutus a esse vna ppositionem non se limitat ad duas terminis faciendo casum. pntis q. d. si altera situm deus est homo est alius sed nescias quere situm dubitanda. a. est verum. a. est falsum. a. est scitum. a. est nescitum. a. est necessarium. a. est impossibile. Sed iste concedende a. ppositio. a. est ppositio categorica. a. est ppositio affirmatiua verum iste negande. a. est ppositio vniuersalis. a. est dubitanda. a. est pntis. a. est negandum pro quibus nota vt scias quid beatus concedere et quid negare q in ppositione de in esse aut de se sit. Similiter predicatum attribuitur alicui istum duarum ppositionum alterius vero no ppositio est dubitanda si cuilibet pcedenda si noli neganda et ideo pater quia ista sit pcedenda. a. scis esse ppositionem. a. est ppositio tio quia si ppositio si scis esse ppositionem in hoc casu videtur de quibus illar deus est bono est alicuius. Et pater quia ille negande. a. est dubitandum est. quia illud predicatum non videtur de alio qua illarum. Et pater quia ille dubitanda. a. est verum. a. est falsum. a. est scitum. a. est nescitum. a. est verum. q de vna dicuntur de alia non dicuntur quia pater quid sit concedendum et quid negandum quidne dubitandum in hoc secundo casu minus generalis. Ad idem autem quia videtur q ista sit dubitanda. a.

est dubitanda quia in primo casu ipsa fuerat dubi-
tanta et hoc quia nesciebatur que propositio sit. a. ergo
a. Sed adhuc nescitur que propositio sit. a. ergo
adhuc est dubitanda: tamen dicitur quod est negan-
da secundum male. et sic non quod causa quare illa fuerit dubita-
da non fuit quod nescierim que propositio sit. a. Sed
quod cum illo quod nesciebatur que propositio esset. a. du-
bitanda tamen an esset una propositio que esset du-
bitanda que posset esse. a. Sed in hoc casu ego sum
certus quod nullum dubitandum est. a. Patet ergo quod
argueretur. Impossibile est causam vel causam. Unde
dico quod licet nesciebatur determinare et certe quod pro-
positio sit. a. minus tamen esse scio quod posset esse
quod in priori: ideo non est mirum si illa est neganda que
prius fuerat dubitanda. Secundus casus magis
spectabilis est ponendo quod a. sit illa deus est: que est
altera istarum duarum deus est homo est alius: sed
lateat me que istarum sit. a. ita quod nesciam que
ista u. n. sit. a. tunc iste sum concedenda. a. est verum
a. scis esse verum. a. est sciam. a. scis esse sciam.
iste neganda. a. est falsum. a. est nesciam. et bene-
ter pro regula observetur ut omne predicatum quod
scio competere illi est concedenda faciat propositio-
nem respectu termini ignoti in sensu. unum aut
de in esse si vero illi non competit neganda si aut
dicitur erit tibi an competat nec ne dubitanda.
his observans nullam respondendo errabis. Sed
est hoc dubium in cuius concedenda in omni ca-
su tu scis. a. a. tu scis aliquid esse. a. b. vero negan-
da aliquid scis esse. a. quid sit dicendum ad istam
a. scis esse aliquid. Sed quod videtur dicere non
sufficit quod illa in primo et in secundo casu est dubia
a. scis esse aliquid et in tertio concedenda. Sed
contra proba quod in secundo casu ista sit conceden-
da non dubium in ista scio istam consequentiam
hoc est hoc scis esse aliquid et hoc vel hoc est. a. b.
aliquid esse aliquid ista consequentia est bona de-
monstratio cum per hoc vel hoc duas illas pro-
positiones secundum causam patet quod arguitur a
sensu. Quia tamen quidam de in esse ad propositio-
nem de sensu unum quod consequentia est bona scia-
ta te esse bona antecedens est concedendum ut pa-
ret quod et consequens quare non dubitandum: Et
re vera sic est. Sed quid ad magistram scias quod
me non nullos codices reperire et fere omnes
manu scriptos et omnes impressi sic dicunt lite-
ram. Sed in primo et secundo casu ista est dubia
a. scio esse aliquid vel verum et in tertio est conce-
denda. pro quo nota quod si sic tacet non vult habere
hunc sensum quod illam propositionem propositio-
nem que est. a. est scita a me esse aliquid vera in secun-
do casu sit dubitanda: quia sicut illa sine distinctione
non est dubitanda ita nec alia cum distinctione du-
bia. Sed puto ipsum voluisse hoc qui scripsit du-
biter se errasset scribendo ita aliquid voluerit se
emendare scribens vel verum quasi inueniens vel
melius legas loco de ita aliquid si verum et tunc si
est iste sensus sicut puto fuisse intentionem pauli.
exemplum summus patet quod ista. a. scis esse ve-
rum in primo et secundo casu est dubia in tertio
concedenda. Cum hac ratione potest magister
subscribere nec aliam video. Et in hoc argumen-
to semper feci magnam difficultatem tu etiam in

141
genio elabora eundem aliquid quod meum supe-
ret inueniri. Sic autem tam clare quam diffusius ope-
ram dedi ut intelligeres casus istos et tibi eos per
certa fundamenta declarare quo ad primum prin-
cipale de scire et dubitare tibi et facilius pateat ad
diutius: De his ergo satis. Ad secundum sic expedi-
to tertium persequamur. Ad primum negatur facillime
respondentes. Ad primum negatur consequen-
tia nec arguitur in terminis. Diferentis pronomi-
nium. demonstrativum pluralis numeri non est ter-
minus differentie sed communis sed esto quod simi-
laretur per quartam regulam supra posita de mo-
do arguendi a sensu unum ad compositum arguen-
do a sensu unum ad compositum respectu pronomi-
nium demonstrativum simplicis in plurali numero
consequentia non valet. Et eodem modo de copula
to. Ad secundum quod si bonum appellat con-
ceptum proprium distinctum non accidentalem
et confusum ideo cum sua distinctione modo fuerit
palam commutabilis valet consequentia. Et ter-
tium dico quod si est quisquam potens dubitare illud
palam commutari non erit palam commutabile tale
in dicitur de quo non dubitatur quod commutatur
nec dubitatur potest sicut in premissis. Ad
quartum quod fuit argumentum per mentem in
tractam de scire et dubitare et de terminis appel-
lantibus respectu pro quo nota quod in hoc per-
manet videtur valde dubius in secundo. n. caput
lo de appellacionibus concedit istam consequen-
tiam in talibus scis cognoscis quod cognoscis scis. nec
valet ista est bona quod tibi similibus in voce est bo-
na. Et tractam de scire in dubio an aliquid sit
scitum a bono aliquo quod in eodem dubio negat istam
consequentiam in talibus currere quod in scis scis. cur-
rere et dico non valet non per antecedens in men-
te esse verum nisi consequens sit verum nec repu-
gnat antecedens et consequens esse simul vera quod
consequentia est bona quia non valet si mentalis
hec propositio bono est alius est necessaria quod bo-
mo est alius licet non possit antecedens esse ve-
rum nisi consequens sit verum. Et pulchrum pro-
fecto est solvere istam questionem sicut et pulchra
est dubitatio quia per se sibi videtur expresse contra-
dicere quod non videtur maior ratio quare primam
concedat et non secundam. Et nota quod cum dico cogno-
scis scis si scis appellat conceptum scis. quare si ista
ponatur in mente ponitur conceptus scis. similiter
et si ponatur antecedens ponitur conceptus scis.
quia ponitur istam propositionem in mente est po-
nere preceptos conceptus in mente sed dicendo scis.
scis currere quia ista ex nulla tali componit scis.
currere omni non est ponere istam in mente scis. pro-
pter hoc quod ponatur antecedens non est dispar-
tium consequentiam antecedens quia consequens
illud ponit. ideo una conceditur alia non quod primo
antecedente in mente posito ponit illud ratione cur-
tus est appellatio sed secundo posito antecedentem
re non ponitur ideo est ad differentiam. Et episcopus
catur quia si valet aliqua in mente sua similis va-
let in voce vel in scripto. Et respondetur unde
esse de simili cui subordinatur modo ista mentalis
hunc subordinatur illam rem que est scis. per con-
ceptum scis. cognoscis quod tu cognoscis scis. et istam

conceditur prius vero negatur et non subordinatur
primae consequentie sed isti hanc rem cognos-
cis ergo cognoscis sor. supposito qd demonstrat
rursus que est sor. Ergo autem si no attenderem
ad expositionem perimantiam qua in his que
super ipsum scribimus pleniorum dabimus sic
responderem negando omnes illa consequentias
sor. scis currere vel sor. cognoscis ergo scis sor.
currere vel cognoscis sor. nec sue mentales qui-
bus he voces subordinantur tenent nec putan-
dum qd subordinantur his in propria forma sed il-
le sunt sue mentales que sunt compositae ex sen-
su abstracto ex antecedente et consequente dicte
consequentie certum autem est qd sensus quem
intelligis hic est hoc qd est sor. qui conceptum non
proprium scis currere vel cognoscis ergo scis
vel cognoscis sor. per conceptum sor. vel
fortem currere per talem conceptum comple-
rum fortis currit patet igitur responsio ad ar-
gumentum quantum quod certe est difficile.

¶ Ad quintum dico qd respectu dei consequen-
tia valet quia tua cognitio non fit per conceptus
sed per essentiam ideo omnia semper ita perse-
cre intelligit sicut illa possunt intelligi quicunq;
autem hic disputares de hominibus non de san-
ctis dicta sit Et eadem est summa ubi in vige-
simo quinto sophistate de modo cognoscendi ip-
sius dei idem etiam petrus manianus tracta-
tu de scire et dubitare loco allegato. ¶ Ad sex-
tum nego argumentum nec recte arguitur per
conversionem simplicem sed sua convertens est
scitum a te currere est sor. unde in sensu diuiso
prima pars bicit est subiectum significat igitur
qd fortis est aliquid quod scis currere quare pa-
ret illa aliquid quod scis currere est fortis. Et si
prima ponitur communiter que magis est con-
uerrens istius passive solum de verbo passivo
principaliter vel non principali fortis est aliquid
quod scitur a te vel fortis scitur a te currere no
fit difficultas quia omnino actum illa conuertitur
cum illa passiva et ubi non petit difficultas no fit
ad aliud vero qd si fortis semper se tenet a par-
te predicatori dictum est qd cum est in sensu diuiso
tenet se a parte subiecti quare patet clara respon-
sio ad principale. ¶ Ad septimum dico qd ap-
pellat et ad causam quare an velis me habere no-
ticiam a duabus illarum duarum simul iunctam
nec ne si non non habeo premissas me scienscu
scire quia oportet qd sint debite ordinare. ¶ Si
vero sint debite ordinate dico qd illis ordinatis
immediate fit in conceptu nostro similis propo-
sitis huic omnis homo currit nec possibile me
prius scire quam habeam talem propositionem
et hoc loquendo de notitia distincta quam notat
li scis in sensu composito quare patet responsio.
¶ Ad octavum dicitur finem sententiam subiecti in
secundo sophistate qd non oportet ad sciendum
propositionem scire quomodo componatur et
quid sit propositio Sed ita esse sicut illa signifi-
cat sufficit scire eum qui debet scire Sed ad sci-
endum propositionem esse veram bene oportet
et intelligere quid sit propositio et quid veritas
et hoc est dicere qd cum determinatur incomple-

rum signum completum non fit a primario. ¶ Ad
nonum dicitur qd si sunt alique indefinite qua-
rum omnes quas habent et apte sunt habere con-
uertuntur ille etiam conuertuntur modo ille non
sunt indefinite ut patet et causa huius quia sunt
ad modum modalium de sensu composito que nul-
lius sunt quantitates Et esse qd sunt aliquas qua-
tatis illa de sensu compositae est singularis et.
¶ Ad decimum dico negando istam consequen-
tiam a. scis esse hoc aliquid ergo hoc aliquid scis
esse. a. et cum dicitur arguitur cum determinatione
ne palam superior ad predicatum verum est sed
non per regulam non enim est intellectus regu-
le qd si ponatur a parte subiecti determinatio in
vna tamen propositione superior ad predicatum
consequentia sit bona a sensu diuiso ad compo-
situm et contra Sed intelligitur qd arguendo a
sensu diuiso ad compositum respectu eiusdem pre-
dicati et respectu pronominis demonstrantur cuius
dicitur determinatio palam superior ad predica-
tum tam in sensu diuiso qd in sensu composito va-
let consequentia. ¶ Sed ista non seruatur pri-
mo quia non arguitur respectu pronominis de-
monstrantur sic limitati ex parte subiecti in sensu
diuiso qd intelligitur debere fieri Secundo mo-
do arguitur respectu eiusdem predicati ut ex-
presse patet quare per hunc modum soluta sit
hec solennis questio.

¶ Tertium ultimo an sint plures modi qd
sint enumerati compositionis et diui-
sionis. ¶ Respondetur qd sic quia ubi po-
nitur neutrum dicitur enim ab invicem compositionis
que sunt mediante nota distinctionis et illas
que sunt mediante nota appellationis: his eni-
am super additur modum terminum in vna amplia
ti in alia apertans tempus videlicet alibi fuit
hoc hoc fuit alibi et sic notum ponit. ¶ Secundum
do videtur hic sit sensus diuisus omne qd est in-
dicat esse respectu huius scilicet incipit esse omne
quod est et tamen in nullo istorum modorum quia
Si in aliquo maxime esset in secundo sed proba-
q non quia non est terminus istans determinare
respectu eiusdem istans consilicet autem sicut de
sensu composito et diuiso patet quia non videtur
maior ratio de alijs positus in secundo modo qd
de istis. ¶ Tertio arguitur iste videtur esse
de sensu composito anima antecessit erit sem-
per et anima antecessit semper erit: quia sicut
ca que sunt in secundo modo sunt tales propo-
sitiones quia vnum notat verificationem vno
modo distinctione aliud alio modo distinctione et
a fortiori hic quia modus probandi est omnino
disparatus in vna et altera quia ubi sequitur ver-
bum erit si semper debet probari ratione verbi
limitari ad si aliquando resolutius cum vero
precedit no oportet amplius limitare. ¶ Quia
to tu eris immediate post hoc immediate post
hoc tu eris non apparere modus aliquis illorum
modorum et tamen non videtur ratio quare non
possimus ponere compositionem hic ex me-
ta significatione sicut et in alijs propter eam cau-
sam ponatur. ¶ Quinto dicendo iste bina-
rius semper erit videtur posse accipi in sensu

composito et diuiso ut sit sensus diuisus q̄ quilibet istarum unitatum semper erit et in sensu composito ut sit sensus iste due unitates iuncte semper erunt nam non videtur maior ratio quare si totus faciat sensum compositum et non si iste numerus ex consimili modo probandi vnum terminum et alium. ¶ Sexto videtur istas esse de sensu composito et diuiso omnis homo currit et tamen non apparet et in quomodo. ¶ Primo dicendo ego sum sapientior te et deo conceditur ista propositio aut in sensu composito aut in sensu diuiso sed quicūq; ponatur illa est falsa sed modum iam positum quantum ergo ultra illud oportet ponere alium modū salū tamen licet et quod facit vnu sensum et ab illo composito et ab illo diuiso separari sed non videtur isti dicantur magis compositi et diuisi q̄ aliter modo ergo et alius est sensus compositus aut diuisus. ¶ Illa sit falsa diuisiue patet quia non debet inferre verum copulariū et autem collectivus esse falsus non videtur patet quia collectivus exponens esse falsus non videtur esse ita sapientes etc. ¶ Octavo aliquo maiori te et quolibet minori te tu es minor vnus modus compositionis non potius quando scilicet regitur vna pars copulari ab alia hic autem modus non videtur falsus ergo est ponenda aliquid supra illos. ¶ Non videtur q̄ sicut verbum circū accens actum mentis cadens supra complexum facit sensum compositum et diuisum propter appellationem illa vtraque modum quando cadit supra terminum incomplexum faciendo appellare formā videtur q̄ aut ponat in sensu composito quando appellat illa diuiso autem quando non vtra septimū in modo sunt. ¶ Respondo in a et for. potest esse albus in a et aliquid album potest esse for. propter appellationem ampliationis in prima non in secunda videtur prima de sensu composito secundum de sensu diuiso quicūq; quilibet sit de diuiso in primo modo oppositum est niger. ¶ In hac questione faciunt tres articulos. Primo ponant conclusiones que probabiles possunt substinere potentes plures modos compositionis septimi preterit. In secundo reducant modum pauli ad sufficientem numerum per rationem diuisiuan et compositionem. In tertio ad obiecta respondebo vni pauli q̄ni erit possibile substinere. ¶ Quarta ad primum sit. Prima conclusio sicut propter appellationem dicti compleri redditur propositio in sensu composito cum vero respectu eiusdem signi non appellat in sensu diuiso ita potest ponit sensus compositus quando verbum precedens terminum incomplexum facit cum appellare diuisiua quando terminus precedens verbum non appellat ut dicendo intelligo chymera. chymeram intelligo prima est in sensu composito. secunda in sensu diuiso et patet conclusio quia non apparet ratio diuersitatis. Secunda conclusio sicut appellatio rationis facit sensum compositum ita et appellatio temporis quia non videtur maior ratio de vno q̄ de alio. Et ista for. erit albus erit de sensu composito hec autem album erit for. erit de sensu diuiso idē etiam ut voluit ponens hic modū esse

nonū. Tertia conclusio sicut a diuersitate in appellatione rationis et temporis summuntur duo modi compositionis diuisiois consimiliter videtur esse dicendum de appellatione ampliationis que est restrictio partium ampliationis expresse determinationem quāsum sumptam. Et erit sensus compositus q̄n appellat terminus minus diuersus cum non appellat in a et for. potest esse albus in a et album potest esse for. prima est de sensu composito. secunda est de sensu diuiso. ¶ Sed contra quid ille dare sint de sensu diuiso in proprio capitulo vero propositio de sensu composito sit de sensu composito. secundum modo que ponit etiam p. per gulē. ¶ Respondeo q̄ non inueniunt eandem propositionem esse in diuersis modis sub diuersis considerationibus unde ista possibile est for. erit de sensu composito in primo modo et in secundo propositio. etiam aliqua septimi modi est in secundo propositio quartū in secundo sed in secundo ratione subtili iustitias in primo q̄ modus pcedat in tertio quia appeller ita etiam videtur in propositio unde potest dici q̄ ad distinctionem modorum sufficit q̄ aliqua propositio sit in vno que non sit in alio et contra vel saltem sit distinctio formalis sicut et diuersus predicata distincta et primo diuersa quāsum aliquid q̄ ponitur in vno ponitur in alio licet autem satis de primo forme aliter augebit numerum compositionis quia propter verba habent et alii quid non dicenda partem posterioris relinquo. ¶ Quarta ad secundum sumuntur modorum pauli per gulē. hac diuisione cum enim oppositio sumitur a determinatione querendum an sit mutatur a determinatione dicti aut non dicti sin primum adhuc dupliciter aut ratione determinationis temporaliter et est sex. modus compositionis pauli aut ratione determinationis non temporaliter et b dupliciter vel cum termino circūuenire et est septimus modus aut est sine termino circūuenire et est primus modus. Et sic habemus tertio modos buci q̄ pauli m̄ sex. et septimū si vero sit a determinatione non dicti aut determinatione est a non confundere aut a coniunctione terminorum et vtrūq; dupliciter si enim primo modo aut talis vero simpliciter sumit et facit secundum modum aut consideratur ut patet tamen categorice et sine categorice matice et facit quartum modum si vero sit compositio ratione coniunctionis terminorum b dupliciter coniungitur aut enim seruatione et diuisione vel aut proportionalium si primum sit tertius compositiois modus si secundum quintus primus mens modus reducit ad septimū secundus etiam qui est subtili ad quantum tertium ad sextum septimū considera possunt sic reductiue omnes modos sub septimos collocare sed qualiter hoc fiat in tercia parte iam immediate sequenti ad argumenta respondebo facillime patebit. ¶ Tertium igitur et vltimum in hoc opere inueniunt perstringamus. ¶ Sed primum igitur dico tibi. ponit nouem modos et quia quantum paulus posuit duos sub. colligentem nibilo fuit diuinitus unde et liber distincte modum quantum in duos: sepe rans

modi cōparationis a modo distinctionis. posuit
 An super ampliatum terminum facere sensum
 distiam appellatam vero tempus cōpositū et iste
 modus reducitur ad quintū q: ampliatio fit per
 notam distinctionis vel finalem mane nō ba-
 bere aliq: distinctionem in hoc q: nec tenet am-
 pliationem nec de sensu cōpositus et diuisio multa
 habuit solitudinem. ¶ Ad secundū dico q: illas
 propositiones esse in secum. modo cōpositio-
 nis et diuisionis et licet nullus terminus sit deter-
 minate sufficit tamen q: sit una illarum illarum de-
 terminate supponentis et talis potest esse saltem
 reductiue ad secundū modum quia nōne incluse in
 verbo precedentibus illis signis concluduntur q
 sequentibus illis itam vnde minare et hoc opone
 beclat q: actarius edens noster in primo copu-
 la in exp. 5. p. m. a. l. a. ¶ Ad quintū dicitur q: ter-
 mini omnes includentes copulationem sicut sunt
 termini numeri plurales et terminum naturales pos-
 sunt accipi in sensu cōposito et diuisio sicut et vero
 copulatiuus et reductus ad quintū modū et per h
 soluitur argumentū prolatū for. semper erit quia
 binarius noster et 10. nō semper erit concedendo
 binarius sed collectiue nego q: iste binarius est
 ser. sed collectiue nego q: semper erit collectiue. n.
 nōne vniuent q: nōne super erit est tamen vni-
 uersalis hoc bona dubitare quia modo nō est nisi
 erit una vniuent q: ita sicut erit una semper erit
 sit et modo. ¶ Ad sextū dico q: tunc de sensu cō-
 positus et diuisio quia nullus est predicator supra in
 diuisione modo copulatiuus et similiter ibi est
 consilio vale que dicitur in questione recur-
 di modū et perfecte intelligat solutionem. ¶ Ad
 septimū dico illam esse in sensu cōposito in quin-
 to modo et collectiue tenet quia se tenent ex par-
 te vniuent erit nec licet inferre copulatiuū Sed
 nota q: conceditur illa tenendo diuisiue exponen-
 tem negatiuā non quia inferre copulatiuū sed vni-
 uentiam de partibus oppositis nec est inconue-
 niens in gradu cōpositiue in exponitū sit et te-
 net collectiue et in ex parte negatiua tenet vni-
 uent sed bene inconuenit si in affirmatiua se tene-
 tur diuisiue non mutato fincaregocumare sed sic
 mutato non est cura tamen 20. vellent hic termina-
 re hanc materiam sed non est tempus nec locus.
 ¶ Ad octauū dico q: de regimine partis copulati-
 uis modo copulatiui non est cura in modo. propositio-
 nis modo copulatiui se teneat ex parte vniuent
 erit non est cura q: vna pars ab alia negatur
 aut ambe a verbo. ¶ Ad nonū dico q: si que mo-
 dum facit cadens supra incompletem reductur
 ad septimū modū quia habent eundem modum
 q: eandem causam. appellatiuam. ¶ Ad decimū
 dico q: reductur ille modus ad ser. sicut. n. in mo-
 do cōpetitionis ser. modus fit limitatio ad in-
 stans aut tempus certū sic et in isto compositionis
 modo. Quare patet ad argumentum cum quo et
 opus h expleti q: si non vile saltem vfa omniū
 humanitate vobis grām fore cristino. ¶ Salte.

Registrum

a	e	i
prima alba	re q: saturnus	cici sicut
Questiones	bium alicui	litter supponit
gis erit	ta: Sed	litter idest
		ne distribuō
b	f	l
nōx blundiz	su. q: prius	Questiones
ius nō est	me propriū	sensu ppositio.
trata est	ro ad aliud	gica magna
c	g	i
portice	dale finire	nt. l. q: vt
uenit q: nō	tuer sed	ficabilis sit
ficatur per	mentū gae.	istoz est bte
d	h	m
frionem esse	sonali valer	cum pposito
dens	cem impedit	est dubitatio
quentiā hoc	uistū sub	

¶ Questionibus l cōsequentes Strodi ac be
 sensu pposito et diuisio vni et medicine Doctoris
 clarissimū. B. Strachaniam Dicennini Imprese
 Quenit 3 p Christophorū eromonensem et Ber-
 nardinū Clemenm impensa Hieronimi burante
 1494. die 1. mensis Ianuarij regnare iustro bus
 B. Augustino barbadico.

